

NOVEMBER 23., HÉTFŐ

ELNÖKÖL: BUZEK ÚR

elnök

(Az ülést 17.05-kor megnyitják.)

1. Az ülészak folytatása

Elnök. – Az Európai Parlament 2009. november 12-én, csütörtökön berekesztett ülészakát ezennel megnyitom.

2. Az elnök nyilatkozata

Elnök. – Először is szeretném kifejezni abbéli reményemet, hogy az egy héten belül életbe lépő Lisszaboni Szerződés közös, a többi európai intézménnyel összehangolt végrehajtása zökkenőmentesen zajlik majd. Az Európai Bizottság elnökével és a svéd elnökséget képviselő miniszterelnök úrral együttműködve folyamatosan ennek megvalósításán dolgozom. Szeretném újra elmondani, hogy az Európai Parlament készen áll lefolytatni a biztosjelöltek meghallgatását. Felkészültünk erre a feladatra, amiről mind a Tanácsot, mind a Bizottságot (azaz a Bizottság elnökét) tájékoztattam.

***

A jövő héten, december 1-jén lesz az AIDS világnapja. Fontos, hogy ne csak ezen a napon emlékezzünk meg e szörnyű betegség áldozatairól, hanem mindennap, hiszen az emlékezés és a betegség ismerete hozzájárulhat ahhoz, hogy a jövőben kevesebb új esettel találkozzunk.

***

Két hét múlva, december 10-én lesz a 61. évfordulója annak, hogy az ENSZ Közgyűlése elfogadta és kihirdette Az Emberi Jogok Egyetemes Nyilatkozatát. A nyilatkozat elfogadása a II. világháború eseményeinek következménye volt, és érdemes hangsúlyozni, hogy egyhangúlag történt. Az Emberi Jogok Egyetemes Nyilatkozata az ENSZ első jelentős, az emberi jogok védelmében hozott vívmányának tekinthető. Szeretném felhívni figyelmüket e jelentős eseményre, amely jogosan vált az Európai Parlament egyik legfontosabb kérdéskörévé, és amelyet mindig meg kell tartanunk emlékezetünkben.

3. Az előző ülés jegyzőkönyvének elfogadása: lásd a jegyzőkönyvet

4. Képviselői mentesség: lásd a jegyzőkönyvet

5. A bizottságok és a küldöttségek tagjai: lásd a jegyzőkönyvet

6. Együttdöntéssel elfogadott jogi aktusok aláírása: lásd a jegyzőkönyvet

7. A Tanács közös álláspontjainak közzétevése: lásd a jegyzőkönyvet

8. Dokumentumok benyújtása: lásd a jegyzőkönyvet

9. Szóbeli választ igénylő kérdések és írásbeli nyilatkozatok (benyújtás): lásd a jegyzőkönyvet

10. Petíciók: lásd a jegyzőkönyvet

11. A Parlament álláspontjaival és állásfoglalásaival kapcsolatos további intézkedések: lásd a jegyzőkönyvet

12. Előirányzatok átcsoportosítása: lásd a jegyzőkönyvet

13. Ügyrend: lásd a jegyzőkönyvet

14. Egyperces felszólalások fontos politikai kérdésekben

Elnök. – Következő napirendi pontként egyperces felszólalások következnek fontos politikai kérdésekben.

Ádám Kósa (PPE). – (HU) Tisztelt képviselőtársaim! Szeretném felhívni a figyelmet a Lisszaboni Szerződésen belül a fogyatékos emberekkel kapcsolatban az Alapvető Jogok Chartájára. Az Európa Tanács most foglalkozik egy új, antidiszkriminációs jogszabálytervezettel, és szeretném felhívni a figyelmet három dologra. Az első, hogy a Charta szerint senkit nem lehet közvetetten, sem közvetlenül megkülönböztetni, mert valakinek fogyatékkal élő gyermeke vagy fogyatékkal élő családtagja van. A második, hogy mostantól a biztosítók nem tudják megtagadni a biztosítás megkötését, mert valakinek genetikai betegsége vagy fogyatékosága van. A harmadik, hogy az Európai Unió intézményei és a keresztény-demokratikus jogokban a fogyatékkal élő emberek életminőségének tisztelben tartása nagyon fontos. Szeretném felhívni képviselőtársaim figyelmét erre, mert szeretném kérni önöket, hogy támogassák a Disability Intergroup megalakítását ezen a héten.

Jarosław Kalinowski (PPE). – (PL) Elnök úr, az Európai Unió, amelynek minden hetedik polgára valamilyen nemzeti kisebbséghez tartozik, büszke lehet arra, hogy teljes körű biztosítéket nyújt a polgárok jogainak tisztelben tartásához. Itt szeretném kiemelni az Európai Unió „Egység a sokféleségben” jelmondatának jelentőségét. E Házban valamennyien tudjuk, hogy a valódi demokrácia záloga a kisebbségekkel szembeni bánásmódban rejlik. A Lisszaboni Szerződés egyértelműen kötelez bennünket arra, hogy tisztelben tartjuk a kisebbségek jogait, emellett az Alapjogi Charta megtiltja az etnikai származáson vagy hovatartozáson alapuló hátrányos megkülönböztetést.

Sajnos még mindig vannak olyan európai uniós tagállamok, amelyek bár elfogadták az erre vonatkozó nemzetközi jogi kötelezettségeiket, mégis szándékosan megfosztják kisebbségeiket nemzeti identitásuktól és asszimilációba kényszerítik őket. Litvániára gondolok itt, ahol több mint 20 éve van jelen a hátrányos megkülönböztetés valamilyen formája az élet különböző területein, amit a tagállamban tervszerűen hajtanak végre, ráadásul az ilyen jellegű gyakorlatok száma az ország uniós csatlakozása óta csak nőtt. Jó példa erre a litván alkotmánybíróság döntése, miszerint a lengyel vezetékneveket litván írásmóddal kell leírni.

Jarosław Leszek Wałęsa (PPE). – (PL) Elnök úr, az Európai Bizottság október 14-én nyilvánosságra hozta éves bővítési stratégiájának részleteit. A dokumentum tartalmazza a nyugat-balkáni régióban és Törökországban a gazdasági világválság idején elért előrehaladások értékelését, valamint azokat a legfontosabb problémákat, amelyekkel ezek az országok a közeljövőben megbirkóznak majd.

Az EU–Törökország parlamenti vegyesbizottság európai parlamenti küldöttjeként rövid beszédemben szeretném bátorítani Törökországot arra, hogy folytassa reformtörekvéseit, az ország teljes demokratizálódására és a szomszédos országokkal fennálló konfliktusok gyors megoldására irányuló célkitűzéseit. Mivel a csatlakozási tárgyalások előrehaladt fázisban vannak, Törökországnak még jobban kell igyekeznie, hogy megfeleljen a tagsághoz szükséges kritériumoknak. Az Európai Unióhoz történő csatlakozás távlati lehetőségének ösztönöznie kellene Törökországot a demokrácia megszilárdítására és az emberi jogi kérdések figyelembevételére, csakúgy, mint az ország továbbépítésére, modernizálására és az uniós normák bevezetésére.

Marc Tarabella (S&D). – (FR) Elnök úr, hölgyeim és uraim, a világon minden hatodik másodpercben éhen hal egy gyermek, az alultápláltságtól szenvedők száma pedig elérte az egymilliárdot.

A szeptemberben Pittsburgben megtartott G20-ak csúcstalálkozóján a résztvevők aggodalmukat fejezték ki ezzel a nagyon súlyos helyzettel kapcsolatban. 20 milliárd dollárnyi támogatást szavaztak meg a fejlődő országok mezőgazdaságának támogatására. Egyébként ugyanez hangzott el a G8-ak L'Aquila-i csúcstalálkozóján is.

Mindazonáltal az ENSZ Élelmezési és Mezőgazdasági Szervezete támogatásával november 16-án Rómában megrendezett élelmiszer-biztonsági csúcstalálkozón már egészen más volt a helyzet: szinte valamennyi G8 vezető hallgatott az ígéretről, így az előzetes intézkedések ratifikálásából semmi sem lett. Gondolom, ezek után senki sem lepődik meg azon, hogy nem szerepel pontos összeg a leirat körülbelül negyven cikkében, mint ahogy az a 44 milliárd dollár sem, amelyre az ENSZ Élelmezési és Mezőgazdasági Szervezete szerint évente szükség lenne ahhoz, hogy a legszegényebb országok mezőgazdasági rendszere fenntartható legyen.

A zárónyilatkozat szerzői a G8-ak L'Aquila-ban tett ígéreteikhez színleg hűségesek ugyan, de valójában kettős mércével mérnek, és az is megkérdőjelezhető, hogy a G20-ak egyáltalán képesek-e ilyen jellegű intézkedéseket megvalósítani. A híres francia komikus Pierre Dac szavaival élve: "a végtelenségig kell várni, hogy az örökkévalóságig tartó problémák megoldódjanak".

Antonio Masip Hidalgo (S&D). – (ES) Elnök úr, igen súlyos a helyzet a nyugat-szaharai térségben. Hazámból, az asturiai Emberi Jogi Intézettől és egyéb szervezetektől érkező híreket sokkal komolyabban kellene vennünk. Hét fogoly vár katonai tárgyalásra azért, mert meglátogatták családjukat Tindoufban, emellett vannak politikai bebörtönzöttek, kínzások történnek, emberek tűnnek el, ráadásul Aminatou Haidart, a sivatag Ghandhijaként tisztelt hősnőt, a Sakharov-díj várományosát is száműzték a megszállók a régióból. Példátlan, precedens értékű tett ez, amellyel nem találkozhatunk a nemzetközi törvényekben és jogszabályokban.

Malmström asszony, az Európai Bizottság tagjai és a tanács új vezetői! Az Európai Uniónak támogatnia kellene ezeket az elnyomottakat. A berlini fal leomlásának 20. évfordulóját ünnepeljük, és közben hagyjuk, hogy a közelünkben egy hasonló falat emeljenek a szabadság korlátozására.

Hallgassák meg Aminatou asszony szavait! Mentsék meg az életét!

Carl Haglund (ALDE). – (SV) Elnök úr, az elmúlt pár hétben ismét lesújtó híreket kaptunk a Balti-tenger ökológiai állapotáról. Szeretnék néhány szót szólni erről a problémáról, annál is inkább, mert a múlt héten a Tanács és a Parlament döntött a 2010-es költségvetésről. Nagy öröm számunkra, hogy a balti-tengeri régióra vonatkozó stratégia megvalósításához a Parlament újabb 20 millió eurót kíván elkülöníteni.

Szeretném felhívni a Bizottság jelen lévő képviselőinek figyelmét, hogy a balti-tengeri stratégiához jogalapra van szükségünk, mert csak így ültethető át a gyakorlatba, és a projekthez elkülönített pénzalap is csak ily módon használható fel. Mint már említettem, az elmúlt pár hétben érkező jelentések alapján azonnali tettekre van szükség. Sok dolgunk van és gyorsan kell cselekednünk. Remélem, hogy mi, döntéshozók hamarosan valóban a tettek mezejére lépünk, és a Bizottság, a Tanács, valamint minden érintett követi majd a példánkat.

Hélène Flautre (Verts/ALE). – (FR) Elnök úr, csütörtökön részt vettem Taoufik Ben Brik író-költő tuniszi tárgyalásán, aki ellen homályos, megalapozatlan és mindenki számára érthetetlen okok alapján emeltek vádat Tunéziában. Az október 25-én tartott tunéziai „választások” óta azoknak, akik az emberi jogok védelmében emelik fel szavukat, a korábbiakhoz nem mérhető meghurcoltatást és zaklatást kell elviselniük. Ezelőtt én sem láttam hasonló megtorlást, pedig ismerem az ország belügyeit.

Október 25-én Ben Ali elnök kétségtelenül felismerte, hogy „népe” rendkívül elégedetlen személyével. A helyi nagykövetségek és az Európai Bizottság – amelyek politikai vízum hiányában nem jelenhetnek meg az íróhoz hasonló tárgyalásokon – teljes érdektelenséget mutatnak az országban kibontakozó helyzettel kapcsolatban.

Teljesen őszintén szólva, bűnösök vagyunk, mert nem teljesítjük jogi kötelességünket. Mi akadályozza meg a nagykövetségeket és az Európai Bizottságot abban, hogy kikérdezze Ben Alit tetteiről, amelyek teljesen ellentmondanak a Tunéziára kötelező érvényű megállapodásoknak és kölcsönös kötelezettségvállalás iránti kötelezettségeknek?

João Ferreira (GUE/NGL). – (PT) Az Európai Unió és Izrael között november 4-én született kereskedelmi egyezmény, amely a nyers és feldolgozott mezőgazdasági termékek, valamint a halászati termékek szabad kereskedelmét alapozza meg, több szempontból is elfogadhatatlan. Ennek okait szeretném bővebben kifejteni.

Először is, elfogadhatatlan, hogy az egyezmény neoliberális politikai elvekhez igazítva jött létre, ami még tovább súlyosbítja a gazdasági és szociális válságot a térségben – különösen a mezőgazdaság és halászat terén. Mindazonáltal a helyzet attól válik különösen komollyá, hogy az egyezmény keretében egy olyan országot támogatunk, amely nemzetközi jogokat sért meg és sárba tiporja a palesztinok alapvető jogait; amely nem teljesíti a béke érdekében meghatározott kötelezettségvállalásait, a gázai övezetet ostrom alatt tartja, további telepeket hoz létre, tovább építi a falat, és palesztinokat utasít ki Jeruzsálemtől. Egy olyan országról beszélek, amely továbbra is megsérti az emberi és nemzetközi humanitárius jogokat.

Kifogásoljuk és elítéljük az egyezmény aláírását, amely lehetővé teszi palesztin területen található izraeli telepekből érkező termékek kereskedelmét is, és ezáltal az Európai Unió tagadhatatlanul és elfogadhatatlanul Izrael tetteitársává válik az előbb említett súlyos jogsértések megvalósításában.

Szeretném kifejezni együttérzésünket a palesztin emberekkel, ugyanakkor kiállunk a szabad és független állam megteremtésére vonatkozó jogaik mellett.

Gerard Batten (EFD). – Elnök úr, a száműzetésben élő Pavel Sztrojlov a közelmúltban nyilvánosságra hozta azokat az iratokat, amelyekből kiderül, hogy a brit munkáspárt és a Szovjetunió együttműködött a hidegháború idején.

Szovjet archív dokumentumok szerint az ellenzéki párt vezetője, Neil Kinnock a 80-as években titkos diplomáciai csatornákon keresztül megpróbálta kipuhatolni Mihail Gorbacsov szándékát és a Kreml reakcióját arra az esetre, ha a munkáspárti kormány felfüggesztené a Trident rendszerű nukleáris rakéta-programját. Ha a Gorbacsovnak készített jelentés hiteles, akkor ez azt jelenti, hogy Lord Kinnock Nagy-Britannia egyik ellenségéhez fordult, hogy jóváhagyást kérjen védelmi politikájához, megválasztása esetén pedig nemcsak pártja, hanem Nagy-Britannia védelmi politikájához.

Ha a jelentésben szereplő tények megalapozottak, akkor Lord Kinnock hazaárulást követett el. A brit hatóságok kötelessége a rendelkezésre álló dokumentumok hitelességét a lehető legnagyobb körültekintéssel kivizsgálni, Lord Kinnockot pedig ki kell hallgatni a szovjet bizonyítékok alapján.

Csaba Sógor (PPE). – (HU) Szomorú, hogy a kisebbségek kollektív jogfosztását igazoló politika még ma is kerékkötője lehet az integrációs folyamat továbbléülésének. Itt szeretném megköszönni az Elnök úrnak, amit a normalitás helyreállítása érdekében tett Szlovákiában. A nyelvtörvény csak ilyen szomorú kis fejezet. A másik a cseh eset volt. A cseh államfőnek a Lisszaboni Szerződés nélkül is tudnia kell, hogy a Benes-dekrétumok a kollektív bűnösség elvének érvényesítésével születtek és nem az Alapjogi Charta törvényerőre emelkedésével válnak jogellenessé, hanem jelenleg is ellentétesek több mint hat európai dokumentummal. Bízunk abban, hogy a Lisszaboni Szerződés és az EU jövőjét nem a II. világháborús kollektív jogfosztás újramegítése fogja meghatározni, hanem a kisebbségek jogainak szavatolása a bevett európai gyakorlat szerint, kulturális területi autonómiák biztosításával.

Anna Záborská (PPE). – (SK) November 20-án ünnepeljük húszéves évfordulóját annak, hogy az ENSZ közgyűlése elfogadta a gyermekek jogairól szóló egyezményt.

E jeles napon alakult meg a Családügyi és Gyermekvédelmi Frakcióközi Bizottság. Az Európai Unióban a demográfiai, a munkahelyi és magánélet egyensúlyának megteremtésére irányuló kihívások és az ellátásra szorulóknak ügyének, valamint a társadalmi befogadással kapcsolatos kérdések megoldásához, emellett a családokat és gyerekeket érintő szegénység okozta helyzet és a generációk közötti szolidaritási problémák kezeléséhez szükség van a gyermekek érdekeit védő családsegítő szervezetek szakértelmére.

A gyermekek jogairól szóló egyezmény kimondja, „hogy a gyermek személyiségének harmonikus kibontakozásához szükséges, hogy családi környezetben, boldog szeretetteljes és megértő légkörben nőjön fel”. A Családügyi és Gyermekvédelmi Frakcióközi Bizottság a Parlament részeként a párttagok szerteágazó szemléletének platformjaként működik. Arra kérem önöket, hogy támogassák ezt a szervezetet saját politikai pártjukon belül, hogy a Parlament a továbbiakban is hasznosan végezhesse tevékenységét.

Daciana Octavia Sârbu (S&D). – (RO) Az olaszországi román közösség helyzete egyre nagyobb aggodalomra ad okot. Európa-szerte köztudott, hogy néhány bűnelkövető tettei hogyan befolyásolják a teljes közösség megítélését. Az egyre súlyosbodó problémák mellett nap mint nap megfélemlítéssel kell szembesülniük az országban.

Hadd hozzak fel néhány példát. Nem is olyan régen a hátrányos megkülönböztetés egy kirívó példájáról olvashattunk a sajtóban. Egy olasz távközlési vállalat igazgatója azt tanácsolta alkalmazottainak, hogy ne kössenek szerződéseket román állampolgárokkal. Egy másik esetben egy sérült, roma származású román állampolgárságú gyermektől tagadták meg a messinai kórházak az ellátást. A Cataniába vezető úton behalt sérüléseibe. Ez csak néhány kirívó eset, ám az olaszországi románok mindennap áldozatul esnek hasonló incidenseknek.

Úgy gondolom, hogy az Európai Uniónak világosan utasítania kellene az olasz kormányt arra, hogy szabjon gátat a román bevándorlók elleni hátrányos megkülönböztetésnek.

Derek Vaughan (S&D). – Elnök úr, a 2013 utáni időszakra – többek között a walesi régióknak – szánt európai strukturális alapok fontosságáról szerettem volna beszélni felszólalásomban, azonban úgy érzem, hogy reflektálnom kell Batten úr megjegyzéseire, amelyekkel egy rendkívüli brit politikus és korábbi európai bizottsági tag hitelességét kérdőjelezte meg. Hazaárulással vádolni egy ilyen embert, enyhén szólva nyomdafestéket nem tűrő módon, gyalázatos dolog. Szégyellje magát! Arra szeretném kérni, hogy vonja

vissza szavait, vagy ha ezt az én kérésemre nem teszi meg, akkor az elnök urat kérem, hogy hívja fel erre Batten urat.

Ivo Vajgl (ALDE). – (SL) Hamarosan döntés születik, itt a Házban, a külügyi és biztonságpolitikai főképviselő személyéről.

Ez egyúttal próbatétel is lesz számunkra, amely egyrészt rámutat arra, hogy Európa milyen befolyással rendelkezik a közel-keleti békefolyamatok megvalósításában, másrészt hogy az Európai Unió egyáltalán képes-e aktívan részt venni ezeknek a problémáknak a megoldásában. Ez idáig nem értünk el felmutatható eredményeket, ahogy azt képviselőtársam korábban már részletesen kifejtette.

Az elmúlt pár napban az erőszakos esetek száma tovább nőtt a Közel-Keleten. Elsőként Hamász terroristák indítottak rakétatámadást, amelyre Izrael aránytalan megtorlással válaszolt. Szinte lehetetlen meghatározni, hogy hány civil és katona halt meg az összecsapásokban.

Véleményem szerint egy percig sem szakíthatjuk meg a közel-keleti békefolyamat érdekében tett erőfeszítéseinket.

Chris Davies (ALDE). – Elnök úr, számos európai nemzet, köztük az Egyesült Királyság katonái harcolnak és halnak meg Afganisztánban. Sokféle érvet hoznak fel a háború mellett: meg kell védenünk országainkat az al-Qaedától, a demokrácia csak így tartható fenn, küzdenünk kell a drogkereskedelem ellen, támogatnunk kell Pakisztánt vagy éppen ki kell állnunk a nők jogai mellett. Én azonban már nem hiszek az efféle magyarázatokban. A célkitűzések mellett nem áll átgondolt politikai stratégia, és nem tudom, hogy katonáink halála pontosan mi célt szolgál. Így nem teremtünk biztonságos légkört, sőt úgy vélem, hogy jelenlétünk egyre növekvő veszély forrása lehet, hiszen iszlám szélsőségesek úgy állítanak be minket, mint a helyi kiskirályok és drogbárók kormányát támogató idegen megszállókat. Tetteinkkel radikális és nyugatellenes iszlám nézeteknek engedünk teret. Egységes diplomáciai stratégiára van szükségünk. Párbeszédet kell folytatnunk a tálibokkal, elő kell mozdítanunk a megbékélést, meg kell találnunk a módját annak, hogy a jelenlegi kormány összetétele színesebb legyen, és ki kell vonnunk csapatainkat az afgán területekről.

Isabelle Durant (Verts/ALE). – (FR) Elnök úr, bizonyára tudomást szerzett arról, hogy a belga állam 2009 októberében olyan megállapodást írt alá a GDF Suezszel, amely 2025-ig kiszélesíti és megerősíti a vállalat monopóliumát. Ez a lépés teljesen ellentmond a liberalizációs törekvéseknek. A megállapodás értelmében az atomenergia monopóliuma is erősödni fog, ami megnehezíti a megújuló energiaforrások használatára irányuló tervek megvalósítását és az erre épülő munkahelyek megteremtését.

Csodálkozom azon, hogy egy szabályozó szerv ahelyett, hogy a függetlenségre törekedne, a piaci felügyeletet és árképzést egy nyomon követési bizottságra bízza, amelynek élén a GDF Suez foglal helyet. Remélem, hogy a Bizottság nem hagyja válasz nélkül ezt a lépést és kezébe veszi az ügyet, amelyben mindannyiunknak egyformán lehetősége lesz ítélni és ellenőrizni a folyamatokat.

Remélem, hogy a Bizottság hangot ad véleményének, különösen a koppenhágai csúcs előestéjén, ahol az energiaügyi kérdések, különösen a megújuló energiák, hangsúlyos szerepet kapnak. Bízom benne, hogy a Bizottság gondoskodik arról, hogy Belgiumban az energiaügyi megállapodás elsődleges célja ne az Electrabel GDF Suez monopóliumának megerősítése legyen.

Joe Higgins (GUE/NGL). – Elnök úr, holnap állami dolgozók tízezrei sztrájkolnak Írországban. Alulfizetett közalkalmazottak, ápolók, tanárok, önkormányzati dolgozók csatlakoznak a sztrájkhoz, akiknek elégük van abból, hogy egyrészt bűnbakként kezelik őket az írországi és a világgazdasági válságban, másrészt hogy azért kell bűnhődniük, amiért egyáltalán nem felelősek.

Szeretném, ha az Európai Parlament támogatásáról biztosítaná a sztrájkoló dolgozókat. Az ír kormánynak nincsen demokratikus felhatalmazása ahhoz, hogy kegyetlen megszorító programot hajtson végre. Arra ösztönzöm az ír munkavállalókat, hogy lépjenek a tettek mezejére, és váltsák le ezt a demokráciaellenes kormányt, kényszerítsék ki az általános választásokat, és hagyják, hogy a nép akarata érvényesüljön.

Az Európai Tanács és Bizottság is felelős a megerőltető, kegyetlen írországi megszorításokért. Ezek az intézmények még többet veszítettek hitelességükből ezen a héten, miután cinikus egyezség született az Európai Néppárt és az elnökségért induló szociáldemokraták között. Ezt a tényt súlyosbítja, hogy egy olyan nőt neveztek ki külügyi és biztonságpolitikai főképviselőnek, akit köztestületbe sohasem választottak meg, és aki az új pozícióját a munkáspárt üdvöskéjeként feudális ősközületek szavazatával nyerte el.

Az európai dolgozóknak igenis ki kellene állniuk magukért ahelyett, hogy egy ilyen neoliberális többségű Háztól függjenek.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Elnök úr, minden hetedik európai polgár valamilyen etnikai kisebbséghez tartozik. Ennek ellenére a helyi kisebbségek érdekei nem élveznek prioritást. Míg Brüsszel folyamatosan korlátozza a tagállamok jogköreit, addig a Bizottság azt vallja, hogy nem kíván beavatkozni az egyes tagállamok belügyeibe, és a kisebbségi konfliktusok megoldását az érintett országok feladatának tekinti. Nincs egységes szemlélet Európában: a nemzetközi jogi rendelkezéseket minden állam másként értelmezi.

Franciaország például nem ismeri el az etnikai kisebbségeket, míg Szlovéniában az AVNOJ döntéseivel minduntalan megszegi a nemzetközi jogszabályokat. Ausztriában ezzel szemben a szlovén kisebbségek számos lehetőséget kapnak a fejlődésre. Szerintem ezek az ellentmondások egyértelműen azt mutatják, hogy szükség van egy, az etnikai csoportokról szóló jogszabályra. Ha Európa szeretné a történelme során kialakult etnikai sokféleségét megőrizni, akkor szükség van egy, az etnikai csoportokról szóló, nemzetközileg hatályos európai jogszabályra, amely a helyi kisebbségek jogait is védené. Ezzel az Unió bebizonyíthatná, hogy nem csak a „száját jártatja”, ha az európai nemzeti sokféleség védelméről van szó.

Czesław Adam Siekierski (PPE). – (PL) Elnök úr, az ez év november 9-én megrendezett ünnepségsorozat keretében, amelyet a berlini fal lebontásának 20. évfordulója alkalmából rendeztek meg, Németország egyesítését is ünnepelték. Üdvözlétek azt az utat, amelyet Közép- és Kelet-Európa járt be a szabadság és demokrácia irányába, és amelynek Németország és Európa is az útján járt Németország újraegyesítéséig.

A berlini fal leomlása ennek az útnak a végét jelentette, fontos azonban, hogy az átalakulás folyamata Közép- és Kelet-Európában 1980 augusztusában a lengyel partoknál történt eseményekkel és Lech Wałęsa vezetésével a Szolidaritás megalakításával indult el. Emlékezzünk meg az 1956-os magyarországi forradalomról, a júniusi poznańi tüntetésekről, az 1968-as csehszlovákiai eseményekről és az 1970-ben elesett gdański hajógyári munkásokról is.

Sokan csatlakoztak az ellenállókhoz, akik szabadságért és tisztességért harcoltak Európa-szerte. Sokan életüket adták ezekért az eszmékért. Adózzunk tisztelettel emléküknél. Végül gondoljunk azokra a politikusokra is, akik hozzájárultak a szabadság, demokrácia és piacgazdaság megteremtéséhez elképzeléseikkel.

Elnök. - Hölgyeim és uraim, megszakítom a fontos politikai kérdéseket érintő egyperces felszólalásokat, mert bejelentést teszek.

15. Napirend

Elnök. – David Martin képviselő gépe késik, ezért arra szeretném kérni a Házat, hogy az eljárási szabályzat módosításairól szóló beszámolóját, amelyről mindenképpen szót kell ejtenünk ma este, tegyük át utolsó napirendi pontnak. Ez a változtatás elsősorban az ügyrendet érinti, nem az ülés tartalmát. Örömlénk, ha elfogadnák ezt a módosítást, mivel az előadónak mindenképpen jelen kell lennie a vitán.

Mivel a napirend módosítása szabályszerűen zajlik le, ezért kérem a Ház beleegyezését. Remélem, hogy minél hamarabb döntés születik e kérdésben.

(A Parlament elfogadja a javaslatot.)

16. Egyperces felszólalások fontos politikai kérdésekben (folytatás)

Elnök. – Folytatjuk a fontos politikai kérdéseket érintő egyperces felszólalásokat.

Jörg Leichtfried (S&D). – (DE) Elnök úr, egyértelmű bizonyítékaink vannak a klímaváltozásra és a globális felmelegedésre, ezért csökkentenünk kell az üvegházhatást okozó gázok kibocsátását és sokkal jobban kell takarékoskodnunk az energiával. Az EU már megpróbálta kézbe venni az ügyet, jóllehet több-kevesebb sikerrel járt. Néha előfordul, hogy a fürdővízzel együtt a gyermeket is kiöntjük, mint például a környezetbarát tervezésről szóló irányelv esetében.

Választókerületemben működik egy nagyon sikeres, elektromos vízmelegítőket gyártó üzleti vállalkozás, az Austria Email AG. Egy ilyen vállalkozás meglehetősen hasznos, mivel Ausztriában az elektromos áram nagy részét hidroelektromos energiából nyerjük, ami rendkívül környezetbarát eljárás.

Úgy tűnik, hogy ez az irányelv megtiltja az ilyen vízmelegítők jövőbeni gyártását, és arra ösztönzi az embereket, hogy hőtárolós gázkályhákat vagy gázkazánokat használjanak. Úgy gondolom, hogy ennek nincsen semmi értelme, hiszen a gázüzemű berendezések sokkal kevésbé kímélik a környezetet, mint az elektromos vízmelegítők. Mindazonáltal 400 munkahely is veszélybe kerül.

Nem ezt akarjuk elérni. Rossz irányba haladunk. Ha valóban védeni szeretnénk a környezetet, akkor ésszerű, előnyös és megfelelő intézkedéseket kell hoznunk. Emellett nem kellene meglévő munkahelyeket kockáztatnunk azért, hogy egy alkalmatlan megoldás használata teret nyerjen.

Véronique De Keyser (S&D). – (FR) Elnök úr, az *Euronews* egy nagyon népszerű hírcsatorna, amely ablakot nyit a világra. Én is nagyon kedvelem, azonban hirdetései tartalma hagy némi kivetnivalót maga után.

Ma reggel egy Macedóniáról szóló reklámra lettem figyelmes, amelyben az országot adóparadisomként tüntetik fel: azt hozzák fel példaként, hogy az átlagkereset 370 euró, amely után 10%-os személyi jövedelemadót kell fizetni.

Ha ilyen eszközökkel szeretne Macedónia EU-tagságot, akkor biztos vagyok abban, hogy a választókerületemben élő emberek nemmel szavaznának arra a kérdésre, hogy van-e helye ennek az országnak az Európai Unióban. Nem hiszem, hogy egy ilyen reklámnak manapság, amikor az offshore vállalkozások visszaszorítása és a társadalom egyensúlya a tét, van létjogosultsága.

Ugyanilyen kérdéseket vet fel az iráni helyzet is, ahol a nyilvános megkövezés még mindig gyakorlat, és mi engedjük, hogy egy ilyen ország hirdessen csatornáinkon.

Pat the Cope Gallagher (ALDE). – Elnök úr, bizonyára mindannyian hallottak a hétfégi írországi áradásról, amely számos otthont, vállalkozást, utat és vízhálózatot rongált meg. Óvatos becslések szerint a helyreállítási munkálatok körülbelül 500 millió euróba kerülnének a régióban, ugyanakkor a hasonló áradásokat megelőző szükséges intézkedések végrehajtása milliárdokat emésztene fel.

Úgy tűnik, hogy az Európai Szolidaritási Alap túlságosan sok korlátozással él ahhoz, hogy ezzel a helyzettel megbirkózzon. Remélem, hogy a pénzalap felhasználásának módját megfontolják. Ha nem, akkor legalább regionálisan a megfelelő módon kerüljön felhasználásra az ország északi, nyugati és déli területein, amelyek valóban érintettek a kérdésben. Választókerületemben sok emberre, többek között a Galway, Mayo, Clare, Leitrim és Roscommon régió, valamint a déli területek lakosaira van kihatással a hatalmas áradás. Arra kérem a Bizottságot, hogy sürgősen találjon valamilyen ésszerű megoldást erre a helyzetre.

). (GA) Elnök úr, köszönöm, hogy lehetőséget kaptam arra, hogy a hazámat sújtó árvízhelyzetről beszéljek.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). – (PT) Legalább 200 halálos áldozatot követelt El Salvadorban a november 6. és 8. között végigsöprő Ida hurrikán. Legkevesebb 18 ember eltűnt, tizenötezen váltak hajléktalanná, 80 iskola romba dőlt, a termények nagy része odaveszett, emellett az infrastruktúra: az út- és villamoshálózat, a vízellátás, a kommunikációs csatornák és az egészségügyi ellátás is megsemmisült.

A közép-amerikai országok közül El Salvador különösen nehéz gazdasági és társadalmi helyzetben van, ezért fontos, hogy az Európai Unió teljes mértékben támogassa az országot, hogy úrrá legyen a természeti katasztrófa okozta társadalmi fejletlenségen. A helyi kormány tudva azt, hogy El Salvador ki van téve hasonló természeti katasztrófának, körülbelül 1 milliárd euróra becsli a helyreállítási munkálatok, valamint az újjáépítési és a kockázatcsökkentési tervek megvalósításának költségét. A salvadori kormány a rendkívüli esetekre fenntartott uniós alapok átcsoportosításától vár segítséget.

Elnök úr, kérjük, hogy kérésünket tolmácsolja az Európai Bizottságnak és a Tanácsnak.

James Nicholson (ECR). – Elnök úr, a „tulajdonlás jogával” kapcsolatos súlyos problémák továbbra is feszültséget keltenek, pénzügyi romlással fenyegetnek és általában véve komoly fejfájást okoznak az Európai Unió azon polgárai számára, akik olyan országokban fektettek be ingatlanba, mint Spanyolország, Bulgária és Törökország. A helyzet annak ellenére is válságos, hogy az Európai Parlament számos képviselője igyekszik segíteni választóin, és hogy a Parlament hosszas vizsgálatokat folytatott le az ügyben, melynek eredménye a jó fogadtatásra talált Auken-jelentés lett 2009 márciusában.

Sok választótól érkeztek hozzám olyan panaszok, amelyek az érintett országokban lefolytatott ingatlanügyletekből származó problémákkal voltak kapcsolatosak. Sokan az átláthatatlan zónatörvények és urbanizációs szabályozások miatt ellenszolgálatás nélkül egyszerűen elvesztették ingatlanjaikat.

Nagyon aggasztónak találom, hogy az EU nem tett határozottabb lépéseket a probléma megoldása érdekében, annak ellenére, hogy a túlnyomó többség véleménye szerint az Európai Unió polgárainak alapjogai sérülnek. Az efféle módszerek jogi és erkölcsi alapjai legalábbis megkérdőjelezhetők, sőt a legrosszabb esetben akár a városfejlesztéssel megbízott személyek korrupciós magatartásáról is árulkodhatnak.

Nikolaos Salavrakos (EFD). – (EL) Elnök úr, én is osztozom képviselőtársaim aggodalmában a Törökország uniós integrációjának előrehaladását taglaló jelentés és egy, a Wall Street Journal Europe hasábjain nemrég megjelent cikk közötti ellentmondás tekintetében. Az ominózus cikkben leírták, hogy Törökország miniszterelnöke egy Iránba tett közelmúltbeli látogatása során Irán nézeteit magáévá téve kijelentette, hogy Irán nukleáris programja – az ő szavait idézve – „csak békés és emberbarát célokat szolgál”. Ez az ellentmondásosság abból a tényből is kitűnik, hogy Törökország viselkedése – például november 8-9-én a szudáni elnök isztambuli látogatása kapcsán – egyre aggasztóbb. E tények ismeretében hálás lennék, ha képviselőtársaim sem feledkeznének meg ezekről az aggályokról.

Andrew Henry William Brons (NI). – Elnök úr, az Európai Unió 27 demokratikus állam uniójaként szeretné látni magát, de a valóságban más a helyzet. Belgiumban néhány évvel ezelőtt államilag betiltották az egyik nagyobb politikai pártot. Ezzel körülbelül egy időben Németországban is sikertelen kísérlet történt egy párt betiltására, mégpedig állami tisztségviselők inkrimináló kijelentései alapján. Magyarországon az állam erőszakkal fordul az ellenzéki pártok ellen, tagjaikat letartóztatja és megkínozza. Az Egyesült Királyságban a kormánypárt és az ellenzék vezetője által pénzelt erőszakos milícia erőszakos, egyes esetekben fegyveres támadásokat hajtott végre a politikai ellenfelek ellen.

Az Európai Unió majdnem minden országában valamilyen módon korlátozzák a nem erőszakos véleménynyilvánítást. Ha így megy tovább, az Európai Unióban küszöbön áll a különféle tudatállapotok – „fóbiák”, ahogy ők nevezik – elleni jogi intézkedések meghozatala.

Georgios Papanikolaou (PPE). – (EL) Elnök úr, az Európai Unió és Törökország közötti, az illegális bevándorlók visszafogadásáról szóló megállapodás tárgyalásainak megkezdése kapcsán hangsúlyoznám: Törökországnak kötelezettséget kell vállalnia arra, hogy együttműködik az illegális bevándorlás felszámolásában. Emlékeztetném a Tisztelt Házat, hogy az illegális bevándorlók uniós határokon való elfogásainak 76,5%-a Görögország határán történt. A tények világosan mutatják, hogy ahol külső országok is segítséget nyújtottak – például Olaszország és Líbia, vagy Spanyolország és Mauritánia esetében –, ott érzékelhető eredmények születtek. Ezért tovább kell haladnunk a visszafogadási megállapodásokkal, Törökországnak pedig együtt kell működnie a Frontexszel, a görög hatóságokkal és az Európai Unió hatóságaival.

Tunne Kelam (PPE). – Elnök úr, az EU-é az egyetlen nemzetközi misszió, amely az Oroszország és Grúzia között tavaly augusztusban és szeptemberben született megállapodások végrehajtásának megfigyelését végzi. Ashton asszonynak immár teljesen világossá kellene tennie az orosz fél számára, hogy az EU-misszióknak további késedelem nélkül bebocsátást kell kapnia a szeparatista grúz területekre.

Ma megérkezett Szentpétervárra a francia Mistral típusú helikopterszállító. Az a terv, hogy ezt a modern csatahajót eladják Oroszországnak, tulajdonképpen azt az üzenetet hordozza, hogy megjutalmazzuk a Kremlt a tavalyi grúziai megszállásért. Az orosz haditengerészet parancsnokának szavait idézve, ez a hajó 2008 augusztusában lehetővé tette volna Oroszország számára, hogy 2008 augusztusában 26 óra helyett 40 perc alatt hajtsa végre az inváziót. Ha pedig így történt volna, Sarkozy elnöknek nem lett volna ideje arra, hogy megakadályozza Putyint a grúz főváros elfoglalásában.

Ha az orosz hadsereget ellátjuk a legújabb NATO-technológiákkal, arra bátorítjuk a Kreml keselyűit, hogy mégis végrehajtsák a tavaly szeptemberben kidolgozott hadgyakorlataikat.

Alan Kelly (S&D). – Elnök úr, miközben mi itt Strasbourgban tárgyalunk, a munsteri választókerületben lévő Cork városában a népesség fele víz nélkül maradt, pedig tudtommal 2009-et írunk!

Cork egyetlen egy teljes hétre bezárt, és alma materem sok diákja tulajdonképpen hajléktalanná vált. Bolttulajdonosok, háztartások és gazdálkodók több száz millió eurós károkat szenvedtek abban az áradásban, amely Cork, Tipperary, Limerick és Galway történetében a legszörnyűbbnek mondható.

A 2002-ben Közép-Európában pusztító árvizeket követően az EU szolidaritási alapot hozott létre, hogy kiegészítse a természeti katasztrófáktól – például árvizektől – sújtott tagállamokat. Legutóbb Románia észak-keleti részén vették igénybe ezt a segítyt. A szabályok kimondják, hogy adott körülmények között, rendkívüli regionális katasztrófák esetén a segélyalap felhasználható.

Kérem Barroso elnök urat és Samecki biztos urat, hogy bírálják el kedvezően az Írországtól érkező, ilyen segélyekre vonatkozó kérelmeket. Kérem emellett az ír kormányt, hogy sürgősen vegye fel a kapcsolatot a Bizottsággal a kérelem benyújtása ügyében. Létfontosságú, hogy az EU és a Parlament segítő kezét nyújtson Írország szörnyű károkat szenvedett közösségei számára.

Csaba Sándor Tabajdi (S&D). – (HU) Magyarország északi részén, Szlovákiából több tízezer ember jár át dolgozni és több ezer ember települt át, hogy ott lakik Magyarország északi részén Rajka és más településeken. A kiváló infrastruktúrának és Schengennek köszönhetően Szlovákiában dolgoznak és Magyarországon élnek. Ez egy kiváló példa arra, hogy mire jó az Európai Unió.

A felmérések szerint a Magyarországon élő szlovákok jól érzik magukat újonnan választott otthonaikban és az önkormányzatok most azon gondolkodnak, hogy szlovák nyelvű óvodákat, iskolákat biztosítsanak annak ellenére, hogy ők nem Magyarország állampolgárai, mert Magyarország számára a két nyelvűség érték.

Ezzel ellentétes folyamat zajlik Szlovákiában, ahol az ezer éve ott élő magyar nemzeti közösséget nyelvi jogaiban súlyosan diszkriminálják, a magyar nyelvet másodrangúvá teszik, és az államnyelvnek alárendelik. Ez az egész Európai Unió szégyene!

Sonia Alfano (ALDE). – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, szeretném felhívni a Parlament figyelmét a 2001/23/EK irányelvben szereplő vállalatátruházási szabályokra.

Azért hozom fel ezt a témát, mert az olasz Eutelia S.p.A. telekommunikációs és informatikai vállalat jelentős üzleti szolgáltatásokat nyújt, nem csak az üzleti szektorban tevékenykedő ügyfeleinek. Az Olasz Nemzeti Bank, az olasz képviselőház és az olasz szenátus is ügyfele, emellett részt vesz a schengeni projektben is, tehát igen bizalmas adatokat kezel.

2009 májusában az Eutelia megszabadult informatikai részlegétől és átruházta Agile nevű leányvállalatára, amely mindössze 96 000 eurónyi alapból fizeti 2 000 alkalmazottját. Ezt követően 2009 októberében 1 192 alkalmazottnak mondtak fel, akik annak ellenére, hogy megkapták a felmondásukat, még mindig alkalmazásban állnak. Ez a helyzet azért neveléses, mert az előbb említett szabály alapján különleges előírások vonatkoznak azokra a vállalkozásokra, amelyek üzletrésszel rendelkeznek egy másik vállalkozásban.

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Cornelia Ernst (GUE/NGL). – (DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim, tiltakozom a Német Szövetségi Köztársaság intézkedései ellen, amelyek értelmében romákat és más kisebbségeket telepítenének Koszovóba. Hamarosan évente 2 500 embert utasítanak ki az országból. Az említett intézkedések egyiptomi és ashkali kisebbségek mellett elsősorban 10 000 romát érintenek.

Sokan közülük több mint egy évtizede élnek Németországban, ahol menedéket találtak az üldöztetés és erőszak elől. Ausztriában, Belgiumban, Magyarországon és Franciaországban is hasonló a helyzet: onnan is kiutasítanak kisebbségben élő polgárokat. Ellenzem az effajta bánásmódot, mivel a kisebbségek helyzete Koszovóban – különösen a romák helyzete – elviselhetetlen. A munkanélküliség mértéke ezekben a csoportokban majdnem 100%. Koszovóban ezek az emberek nem kapnának megfelelő szálláshelyet. Két választásuk lenne: életüket vagy táborokban vagy az ólommal szennyezett Mitrovicában élhetik le. Végezetül szeretnék Németország felelősségére hivatkozni, amellyel a történelmi események miatt tartozik a II. világháború áldozatainak: az üldözött és meggyilkolt romáknak és szintiknek. Ezzel az üggyel kapcsolatban bizonyos szintű felelősséget kell viselni ...

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Nuno Melo (PPE). – (PT) Szeretném felhívni a figyelmüket egy súlyos kórra, amely az Európai Unió toboztermő faállományát fenyegeti: az amerikai kontinensről származó fenyőfa-fonalféreg terjedésére. Először Portugália sétubali régiójában jelent meg, majd továbbterjedt az ország többi részére és Spanyolországba, és terjedése csak kétféleképpen fékezhető meg: a faállomány kivágásával vagy elégetésével.

Szeretném hangsúlyozni, hogy Portugália 38%-át erdők borítják, amelyek 400 000 földbirtokosnak adnak otthont. A fakitermelés és fafeldolgozás az ipar GDP-jének 14%-át, az ipari munkahelyek 9%-át és az export 12%-át teszi ki. Az Európai Unió területén található erdők veszélyben vannak, éppen ezért a betegség terjedésének megfékezéséhez vészforgatókönyv szükséges, amelyet az Ibériai-félszigettől kiindulva az Európai Unió egész területén foganatosítani kell!

Egy ilyen vészforgatókönyv megvalósításához megfelelő támogatásra van szükség, hiszen a probléma számos vállalkozásnak kárt okoz, kénytelenek vállalkozásaikat bezárni, ráadásul rengeteg dolgozó marad megélhetés nélkül. Az egész Európai Unió felelőssége, hogy megoldást találjunk erre a problémára.

Romana Jordan Cizelj (PPE). – (SL) Mindenekelőtt teljességgel elutasítom azt, amit az imént osztrák képviselőtársam említett a szlovéniai kisebbségek védelmével kapcsolatban. Szlovéniának *márpedig* vannak a kisebbségek védelmével kapcsolatos előírásai! Csak szeretnénk, hogy a környező országokban élő szlovén kisebbségeket hasonló jogok illessék meg!

Hadd folytassam tovább egy másik problémával. Az informatika korában az információ nagyon gyorsan terjed. Minél nyugtalanítóbb egy hír, annál gyorsabban terjed, és így az információk pontossága háttérbe szorul. A legérdekesebbek ebből a szempontból azok az életmóddal kapcsolatos hírek és történetek, amelyek hatással vannak az emberek egészségére és táplálkozására.

Az elmúlt pár hétben egy teljesen légből kapott, e-mailben továbbított hír kelt szárnyra Szlovéniában a Codex Alimentariusszal kapcsolatban. Amit mi, európai parlamenti képviselők normális esetben tehetünk ilyenkor az az, hogy továbbítjuk kérdéseinket az Európai Bizottságnak, és várunk néhány hetet a szakértő válaszára. Ugyanakkor ebben az esetben azonnal cselekednünk kell, mert nagyon nagy kár keletkezhet igen rövid idő alatt.

Éppen ezért egy olyan internetes információs portál létrehozását javaslom, amelyen keresztül az Európai Unió polgárai három napon belül válaszokat kapnának kérdéseikre az Európai Bizottságtól.

Ioan Enciu (S&D). – (RO) A Lisszaboni Szerződés hatályba lépése és a Stockholmi Program elfogadása bizonyára pozitív hatással lesz Európa polgárainak életére a szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló új térségben.

Az illegális bevándorlást és a határokon átnyúló bűnözést illetően az elkövetkezendő évekre vonatkozó előjelzések azt mutatják, hogy a bevándorlók beáramlása növekszik, többek között az Európai Unió keleti határainál. Kifejezetten a Moldovai Köztársaságra gondolok. Az ez idáig bekövetkezett politikai változások tükrében már világosan kifejezte csatlakozási szándékát az Európai Unióhoz, azonban meglehetősen kiszolgáltatott gazdasági helyzetben van. Ez az ország csak nagyon kis kapacitással rendelkezik a bevándorlási kérdések megoldásához és a határait érintő bűncselekmények megfékezéséhez. Az Európai Unió feladata, hogy jelentős gazdasági segéllyel támogassa a Moldovai Köztársaságot kapacitása kibővítésében, ami az Unió külső határainak megerősítése és egy biztonsági zóna létrehozása miatt is nélkülözhetetlen.

Emellett indítványoznia kell egy olyan társulási megállapodást, amely világosan tartalmazza a Moldovai Köztársaság jövőbeni EU-csatlakozására vonatkozó határidőket. Az ország integrációja ily módon jóval zökkenőmentesebben mehet végbe, és az együttműködés sikere jó példaként szolgálhat az EU-val szomszédos államoknak.

Seán Kelly (PPE). – (GA) Elnök úr, köszönöm, hogy szólhatok néhány szót a hétfvén történt rendkívüli írországi áradásokról.

. – Képviselőtársaim már beszéltek arról a rendkívüli helyzetről, amely a hétfvén történt Írországbán. Jómagam ellátogattam néhány, a választási körzetemben található városba: Clonmelbe, Killarney-be, Bandonba és természetesen Corkba, amelyben legalább még egy hétig vízhiány lesz. A corki egyetemet is bezárták a rendkívüli árvíz miatt, amely vélhetően a klímaváltozás következménye, és amelyről oly sokat beszélünk itt, a Parlamentben.

Két dolgot kell tennünk. Először is az ír kormányoknak gondoskodnia kell arról, hogy az árvizekről szóló európai uniós irányelvet a helyi hatóságok végrehajtsák. Ez nagyon fontos feladat. Másodszor az ír kormányoknak támogatást kell kérnie az Európai Unió szolidaritási alapjából, amelyből gyorssegélyt juttathat a rászorulóknak a korábbi németországi, franciaországi, csehországi és osztrák gyakorlathoz hasonlóan.

Zoran Thaler (S&D). – Elnök úr, két fiatal azerbajdzsáni aktivistát és bloggert, Emin Abdullajevet és Adnan Hajizade-ot, tisztességtelen tárgyalás keretében két és fél, illetve két év börtönre ítélték hazájukban. Koholt vádak alapján azért kerültek fogságba, mert éltek a szólásszabadsághoz és egyesüléshez való jogukkal.

Az azerbajdzsáni hatóságoknak azonnal és feltétel nélkül szabadon kell ereszteniük a két fiatal embert, akiket lelkiismereti foglyokként tartanak bebörtönözve. A Tanács, a Bizottság és az Európai Unió tagállamainak feladata, hogy felhívják az azerbajdzsáni kormány figyelmét a demokrácia és az emberi jogok fontosságára, és arra, hogy a keleti partnerség egyik fontos célkitűzése az, hogy a régió országai elinduljanak a

demokratizálódás útján. A kezdeményezés támogatójaként Azerbajdzsánnak teljesíteni kell az Európa Tanács tagjaként és az Európai Unió partnereként vállalt kötelezettségeit.

Georgios Toussas (GUE/NGL). – (EL) Elnök úr, az Egyesült Államok és a NATO Izraelt támogató imperialista politikája, valamint az EU és Izrael között létrejött társulási megállapodásban megvitattott kérdések és kapcsolati szálak felerősítése növeli Izrael agresszióját és megbékíthetlenségét a palesztin néppel szemben. A statisztikák szerint idén követték el a legtöbb kegyetlenséget a palesztinokkal szemben: csak a „Molten Lead” hadműveletben összesen 1 443 palesztint öltek meg izraeli katonák, továbbá 9 600 foglyot tartanak fogva törvénytelenül izraeli börtönökben. Mi több, a napjainkban 450 kilométer hosszú szegyenfalhoz még 300 kilométernyi szakaszt terveznek, Ciszjordániában és Kelet-Jeruzsálemben pedig lerombolják a teljes infrastruktúrát és lakóövezetet. Szeretném kifejezni együttérzésemet a palesztin néppel szemben, és az kérem, hogy találjunk azonnali, igazságos és megvalósítható megoldást erre a súlyos helyzetre. Egy független, az 1967-es határai mentén megalapított, kelet-jeruzsálemi székhelyű palesztin állam megteremtésére van szükség, amely szuverenitással rendelkezik saját területei és határai felett, gondoskodik arról, hogy menekültjei visszatérjenek hazájukba, és amely visszakapja az 1967 óta izraeli megszállás alatt tartott arab területeket.

Kinga Göncz (S&D). – (HU) Én is arra a témára szeretném felhívni a figyelmet, amelyről Cornelia Ernts beszélt korábban. Tehát, hogy a visszafogadási egyezmények aláírása, tárgyalása után megindult a délszláv háború során kitelepítettek, menekülésre kényszerítettek visszatelepítése. Részben önkéntesen, részben kényszerrel indult el ez a folyamat, és különösen a Koszovóban élő kisebbségek - elsődlegesen a romák - azok, akik nagyon nehéz helyzetbe kerülnek ebben a folyamatban.

Nagyon fontosnak tartom, hogy a nemzetközi szervezeteknek a figyelmeztetéseit vegyüik tekintetbe akkor amikor ezeknek a visszafogadási egyezményeknek a végrehajtására sor kerül. Tudjuk, hogy Koszovó ma nincsen olyan szociális, gazdasági helyzetben, hogy ezekről az emberekről gondoskodni tudjanak, és valóban méltatlan helyzetek alakulnak ki. Azt gondolom, hogy az Európai Parlamentnek fel kell emelnie a szavát.

Evelyn Regner (S&D). – (DE) Elnök úr, múlt hét csütörtökön borzalmas hírek láttak napvilágot néhány Peruban elkövetett brutális gyilkossággal kapcsolatban. Az ügynökségek jelentése szerint egy helyi banda több mint egy éven keresztül lefejezett áldozatokat nyúzott meg, és zsírukat eladta literenként 10 000 euróért európai kozmetikai vállalatoknak. Igazak ezek a hírek?

Irtózatossá, elképesztő gyilkosságok ezek. A mi feladatunk kideríteni, hogy van-e valóság alapja ezeknek a híreszteléseknek. Nekünk európaiaknak kell végére járnunk a dolgoknak. Meg kell vizsgálnunk, hogy az európai gyógyszeripari és kozmetikai vállalatok valóban bármilyen módon összefüggésbe hozhatók-e ezekkel a kegyetlen gyilkosságokkal, mint ahogy azt ezek a jelentések állítják.

Elnök. – Az utolsó egyperces felszólalás is elhangzott.

A rendelkezésre álló idő miatt a szokásosnál sokkal több, azaz több mint 40 felszólalásra jutott idő. Ha időnk engedi, akkor a jövőben az eljárási szabályzatban meghatározott 30 felszólalásnál többet hallgatunk meg az üléseken.

17. Elektronikus hírközlő hálózatok és szolgáltatások (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont Trautmann asszony jelentése az Európai Parlament egyeztetőbizottságba delegált küldöttsége nevében az egyeztetőbizottság által jóváhagyott, az elektronikus hírközlő hálózatok és elektronikus hírközlési szolgáltatások közös keretszabályozásáról szóló 2002/21/EK irányelv, az elektronikus hírközlő hálózatokhoz és kapcsolódó eszközökhöz való hozzáférésről, valamint azok összekapcsolásáról szóló 2002/19/EK irányelv és az elektronikus hírközlő hálózatok és az elektronikus hírközlési szolgáltatások engedélyezéséről szóló 2002/20/EK irányelv módosításáról szóló európai parlamenti és tanácsi irányelvre vonatkozó közös szövegtervezetről (03677/2009 - C7-0273/2009 - 2007/0247(COD)) (A7-0070/2009).

Catherine Trautmann, előadó. – (FR) Elnök úr, biztos asszony, hölgyeim és uraim, újból – és ez alkalommal utoljára – vagyunk itt azért, hogy megvitassuk a távközlési csomagot, pontosabban a „keretszabályozási”, a „hozzáférési” és az „engedélyezési” irányelvvel foglalkozó jelentésemet, amely az utolsó sarokkövet képviseli.

Ez lehetőséget kínál arra, hogy köszönetet mondjak kollégáimnak, és különösen társelőadóimnak, Pilar del Castillo asszonynak és Malcolm Harbour úrnak; az egyeztetőbizottság elnökének, Vidal-Quadras úrnak; az Ipari, Kutatási és Energiaügyi Bizottság elnökének, Herbert Reul úrnak, és az Európai Parlament összes érintett szolgálatának. Szeretnék továbbá köszönetet mondani a biztos asszonynak részvételéért és

az egész időszak során nyújtott támogatásáért, és szolgálatainak is köszönetet mondok. Végül szeretném üdvözölni a svéd elnökségnek a kielégítő megállapodás elérésére irányuló erőfeszítéseit. Szánjunk rá egy pillanatot, és emlékezzünk Ulrika Barklund Larsson asszonyra.

A holnapi szavazás nagyon pozitív jelzést küld majd mindenkinek, aki egy dinamikusabb európai ipari politikára számít. Mivel második olvasatban is fenntartottuk a 99%-os egyetértést a szövegről, egyszerűen csak összegezni kell a prioritásainkat alkotó szempontokat. Elsősorban a hatékony és tartós verseny fenntartására törekedtünk, ugyanakkor azt is el akartuk érni, hogy ez a verseny a gazdasági és a társadalmi fejlődésre nézve is hasznos legyen azért, hogy a nagysebességű internet mindenki és az összes régió számára történő elérhetősége – a rádiófrekvenciával való jobb gazdálkodást is ide számítva – és a fogyasztók teljes jogai szempontjából lefedje Európa egész területét.

Ez maga után vonja azt, hogy létre kell hozni egy konzisztens, működőképes keretrendszert az érintett irányelvek használói, vagyis a szabályozó testületek, az Európai Elektronikus Hírközlési Szabályozó Hatóságok Testülete és a Bizottság számára; garantálni kell a jogbiztonságot; bátorítani kell azokat a beruházásokat, amelyek szükségesek gazdaságunk újraindításához és a piac dinamizálásához a gazdasági szereplők, fogyasztók és alkalmazottak érdekében; és végül ki kell fejlesztenünk a magas színvonalú szolgáltatások bőséges választékát, amelyek a többség számára hozzáférhetők, áruk pedig méltányos.

Nagyon fontos, hogy megmaradjunk a megállapodás feltételein belül, és egyes tagállamok közelmúltban tett nyilatkozatai sajnálatos módon felvetnek bizonyos kételyeket a kérdéssel kapcsolatos elkötelezettségük szempontjából. Támogatom a Bizottság értelmezését a 19. cikkkel kapcsolatos tárgyalásaink eredményeiről. Emlékeztetőül: az ebben a cikkben kiválasztott megszövegezés szorosan kapcsolódik a 7. és 7a. cikk mechanizmusairól folytatott vitánkhoz. Kiábrándító lenne, ha a Tanács, nem kötelező érvényű nyilatkozatokon keresztül azt üzenné, hogy valamilyen módon „a kecske is jóllakik és a káposzta is megmarad”-jellegű megoldást akar keresztülvinni azért, hogy elutasítsa a jogköröknek a tagállamok, az Európai Elektronikus Hírközlési Szabályozók Testülete és a Bizottság közötti méltányos egyensúlyát, mert a végső kompromisszumból ezt lehetett leszűrni.

Végül természetesen ott van az a kiugróan fontos szempont, amely elvezetett minket a megegyezéshez: a 138. módosítás. Csak annyit szeretnék mondani, hogy ennél nagyobb eredményt a Parlament nem érhetett el a rendelkezésünkre álló jogi alapokkal, ez pedig a belső piac harmonizálása. Ezt az eredményt tehát nem szabad félvállról venni, mivel az elektronikus kapcsolatok összes felhasználója számára felkínálja a magánélet szilárd védelmének, az ártatlanság védelmének és az egyeztető eljárásnak a jogát, függetlenül attól, hogy milyen eljárással kell szembenéznük, és mielőtt bármilyen szankciót alkalmaznának.

Nagy örömet jelent továbbá a számomra, hogy a Bizottság hajlandó felmérni az európai hálózatsemlegesség helyzetét, továbbá a megfigyelések eredményétől függően az év végéig a Parlament és a Tanács rendelkezésére bocsátani a megfelelő eszközöket.

Ezért befejezésül arra kérek mindenkit, hogy ne feledkezzen meg ennek a csomagnak az átültetéséről. Természetesen tisztában vagyok azzal, hogy ez a Parlament, amelynek ez a csomag hatalmas eredményt jelent, gondoskodni fog arról, hogy ezt az átültetést a korábbi megállapodások tiszteletben tartásával hajtsák végre. Elnök úr, most szeretném figyelmesen meghallgatni kollégáim felszólalását, mielőtt újból szót kapnék a vita végén.

ELNÖKÖL: LAMBRINIDIS ÚR

alelnök

Viviane Reding, *a Bizottság tagja*. – Elnök úr, a mai nap egy nagyon hosszú és gyakran nagyon intenzív jogalkotási folyamat csúcspontja, és a tárgyalások összes résztvevője által tanúsított erőfeszítések meghozták azokat az eredményeket, amelyekre érdemes volt olyan sokáig várni. Szeretnék köszönetet mondani az előadóknak, a bizottsági elnököknek, az egyeztetőbizottság elnökének és tagjainak, valamint a Parlament minden egyes képviselőjének, aki latba vetette elkötelezettségét és szakértelmét.

A jelenlegi állapotban lévő reformcsomag elfogadásával az Unió olyan szabályozási keretrendszerrel fog rendelkezni, amely képes lesz megfelelni a gyorsan fejlődő digitális gazdaság kihívásainak, és méltányos áron tud mindenkinek telefon- és internetkapcsolatot kínálni, miközben előkészíti a terepet a magas színvonalú, innovatív szolgáltatások nyújtására alkalmas nagysebességű hálózatokba végrehajtott beruházások számára.

Ezek a szabályok, ezek a reformok globális vezető helyet biztosítanak az Európai Uniónak az elektronikus távközlés szabályozásában, nemcsak az egységes versenypiacot előmozdító mechanizmus fejlesztésével, hanem azért is, hogy a polgárok jogait helyezi a szabályozási politika középpontjába.

Az egyeztetések során elért kompromisszum első alkalommal fekteti le az EU joganyagában az internethasználók alapvető jogait olyan intézkedésekkel szemben, amelyek korlátozhatnák internetelésüket. Ez a rendelkezés nagyon fontos az internetes szabadság területén. Egyértelművé teszi, hogy az internet esetében, amely egyre fontosabbá válik mindennapi életünkben, ugyanazokkal a védintézkedésekkel kell megóvni alapvető jogainkat, mint tevékenységeink bármely más területén. Méltányos előzetes eljárások, az ártatlanság védelmének és a magánélet védelmének tiszteletben tartásával, majd a hatékony és kellő időben lefolytatott bírósági felülvizsgálathoz való jog: ezek azok a szabályok, amelyeket az új reformcsomagba beépítettünk.

A reformcsomag ugyanakkor szabályozási politikai célkitűzésként kezeli a nyílt és közös internet jövőképét. Az EU megközelítési módja rendkívül pragmatikus. Mellesleg ezt már más földrészeken is fontos úttörő irányzatként üdvözölték.

Megerősítettük továbbá az ügyfelek védelmét a személyes adatok elvesztésével és a levélszeméttel szemben, elsősorban azért, hogy a szolgáltatóknak tájékoztatniuk kell az ügyfeleket a személyes adatokkal való visszaélés eseteiről, és annak az alapelvnek a megerősítésével, hogy a sütik használatához szükség van a felhasználó beleegyezésére. Az ügyfelek nagyobb előnyei között meg kell említenem azt a jogot, hogy joguk van egy munkanapon belül vonalas vagy mobil szolgáltatót váltani, régi telefonszámuk megtartásával.

A Parlamentnek köszönhetően a rádiófrekvenciára vonatkozó új rendelkezések csökkentik az árakat, és bátorítják új szolgáltatások bevezetését, ezáltal elősegítik a digitális megosztottság áthidalását. A Parlament az új többéves rádiófrekvencia-politikai programon keresztül kulcsszerepet játszik majd az európai szintű rádiófrekvencia-politika stratégiai irányának meghatározásában. A reformok azt is lehetővé teszik, hogy a gazdasági szereplők beruházzanak a következő generációs hálózatokba. A beruházási kockázatok figyelembevételével megerősítik továbbá az új infrastruktúrákba történő hatékony beruházások ösztönzéseit, miközben gondoskodnak arról, hogy semmi ne fojtsa el a versenyt.

Intézményi szinten az európai szabályozók testülete, az ismert Európai Elektronikus Hírközlési Szabályozók Testülete, lehetőséget biztosít a 27 nemzeti szabályozó hatóságnak arra, hogy átláthatóbb és hatékonyabb módon hozzájáruljon az egységes piac működéskéhez. A jogorvoslati lehetőségek megerősített és az Európai Elektronikus Hírközlési Szabályozók Testülete által támogatott bizottsági felügyelete megszilárdítja az egységes piacot azért, hogy javítja a keretrendszer egész Európára kiterjedő végrehajtásának következetességét és színvonalát, és gondoskodik arról, hogy a gazdasági szereplők egyenlő feltételekkel rendelkezzenek.

Ne feledkezzünk meg a keretirányelv 19. cikkében elért fontos megállapodásról, amely megnövelt harmonizációs jogköröket biztosít a Bizottságnak az általános szabályozási elvek területén, többek között a jogorvoslattal kapcsolatos kérdésekben is. Ez központi szerepet ad a Bizottságnak, az Európai Elektronikus Hírközlési Szabályozók Testületével együttműködve, annak biztosításában, hogy a távközlési rendeletet az egységes piacon a polgárok és az üzleti vállalkozások érdekében következetesen alkalmazzák.

A májusi plenáris ülésen már önök elé tartam a nyilatkozataimat, amelyekben kijelentem, hogy a Bizottság építeni fog a reformokra olyan módon, hogy a következő évben átfogó konzultációkat folytat a jövőbeni egyetemes szolgáltatás hatóköréről, valamint az adatokkal való visszaélésről szóló értesítések szélesebb körű alkalmazásáról. Ma újból megerősítem ezeket a kötelezettségvállalásokat, természetesen csak az azóta eltelt idő szerint kiigazítva.

A Bizottság annak biztosításában is kiveszi a részét, hogy az új eszközöket szükség esetén megfelelően használják. Már jeleztem, hogy a Bizottság figyelemmel fogja kísérni a piac és a technológiai fejlődés hálózati szabadságokra gyakorolt hatásait, és 2010 végéig beszámol az Európai Parlamentnek és a Tanácsnak arról, hogy szükség van-e kiegészítő iránymutatásra. A Bizottság az esetlegesen felmerülő versenyellenes gyakorlatok kezelése során a jelenleg érvényben lévő versenyjogi törvény erejét is igénybe fogja venni.

Meggyőződésem, hogy a kérdéses reformok által megteremtett bizalom és jobbiztonság kritikus jelentőségű lesz annak elősegítésében, hogy az elektronikus kommunikációs ágazat hozzájárulhasson Európa gazdasági fellendüléséhez. Ezért javaslom, hogy a Parlament támogassa a csomagot, és arra buzdítom a képviselőket, hogy szavazzanak a javaslat elfogadása mellett.

(Taps)

Pilar del Castillo Vera, a PPE képviselőcsoport nevében.. – (ES) Elnök úr, hölgyeim és uraim, azzal szeretném kezdeni, hogy kifejezem köszönetemet képviselőtársaimnak, és ebben az esetben főleg az előadónak, Trautmann asszonynak, mert valóban rendkívüli munkát végzett. Csak az tudhatja, milyen hatalmas eredményeket értünk el ebben az utolsó szakaszban, aki ott volt, és ennek eredményeként született meg a siker az egyeztető eljáráson.

Szeretném elmondani, hogy pillanatnyilag abban a nagyszerű helyzetben vagyunk, hogy elkezdhetünk foglalkozni a jövővel, amely bizonyos értelemben forradalmi lesz, illetve forradalminak kell lennie.

Végre van – illetve hamarosan lesz – egy olyan szabályozási keretrendszerünk, amely lefektet néhány nagyon jó alapot ahhoz, hogy célkitűzéseink előterébe helyezhessük az internetet, a digitális társadalom és a digitális gazdaság fejlesztését. Ez a keretrendszer gondoskodik a fogyasztók megfelelő védelméről, előmozdítja jogaikat, emellett a beruházók biztonságáról is gondoskodik.

Nagyon fontosnak tartom azonban, hogy most határozottan a jövő felé tekintsünk. Határozottan előre kell tekintenünk a 2010 utáni időszakra ahhoz, hogy minden erőfeszítésünket a 2010 utáni digitális menetrend meghatározására összpontosíthassuk. Ennek a digitális menetrendnek a kulcsfontosságú célkitűzései között kell kezelniük a következő kérdéseket: lehetővé kell tennünk mindenki számára, hogy fogyasztóként és polgárként minden erőforrással rendelkezzen ahhoz, hogy az interneten keresztül elérje a nyitott digitális belső versenypiacot, részt vehessen annak működésében és természetesen a fejlesztésében.

Ez a célkitűzés elengedhetetlen, ha abba a helyzetbe akarjuk hozni az európai gazdaságot, ahol a mai globális világban lennie kell.

Corinne Lepage, az ALDE képviselőcsoport nevében.. – (FR) Elnök úr, biztos asszony, hölgyeim és uraim, nagy örömmel hallottam, biztos asszony, amikor elmondta, hogy más alapvető jogokhoz hasonlóan garantálnunk kell az internet elérésének szabadságát.

Pontosan ezért harcolunk az Európai Parlament képviselőiként: ugyanolyan szintű garancia megszerzéséért, vagyis egy pártatlan bíró előtt lefolytatott előzetes eljárásért.

Ezt eddig még nem igazán sikerült elérnünk, de előadónk munkájának köszönhetően úgy tűnik, hogy elértük a lehető legjobb megoldást. Ez nem tökéletes. Nem tökéletes, mert kikövezi az utat olyan viták előtt, amelyeket jobb lett volna elkerülni; és ha olyan egyértelműen megneveztük volna a problémákat, mint ahogyan én most tettem, akkor egyáltalán nem lennének vitás kérdések. Sajnálatos módon ebben a pontban nem sikerült kompromisszumra jutnunk.

Ez azt jelenti, hogy vissza kell majd térnünk az internetelés szabadságának és a hálózatsemlegesség tárgyköréhez, valamint ahhoz a kérdéshez, hogy a mienkhez hasonló mai nyílt társadalomban hogyan kell biztosítani az ismeretek és az információk szabad elérésének bizonyos szintjét. Ez mind ugyanannak a kérdésnek a része. Megtettük az első lépést; rendelkezésünkre áll az alapvető, létfontosságú első szöveg, és ez az oka annak, amiért én akkor is mellette fogok szavazni, ha mások tétováznak.

Ennek ellenére sokkal tovább kell lépnünk a nyílt tudomány, a nyílt kutatás és az összes intellektuális munka elérési szabadságának megóvásában, miközben természetesen szem előtt kell tartanunk, hogy a szellemi tulajdonjogokat is oltalmaznunk kell az irodalom, a művészet és a kutatás területén. Az elkövetkező években azonban minden bizonnyal további kompromisszumokat kell majd kötnünk.

Philippe Lamberts, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében.. – (FR) Elnök úr, hölgyeim és uraim, nagy örömmel szolgál, hogy az Európai Parlament által elvégzett munka lehetővé tette az internet felhasználói számára, hogy garantált, és most már kifejezett védelmet élvezhessenek. Való igaz, hogy ha a Parlament nem szavazott volna kétszer is az emlékeztető 138. módosítás mellett, akkor ma nem tartanánk itt. Nyilvánvaló, hogy a mai kompromisszumos szöveg tartalmát ennek köszönhetően sikerült elérnünk.

Ám amint Lepage asszony mondta, az elért kompromisszum bizonyosan nem azonos az internethasználók jogainak védelmével kapcsolatos legfőbb céllal.

Úgy gondolom, hogy a lehető legmesszebbre elmentünk annak az alkotmányos rendnek a figyelembevételével, amelyen belül ma az Európai Parlament működik. Ezért ez a kompromisszum kikövezi az utat ennek a hírközlési csomagnak az elfogadása előtt, amely valódi előrelépést jelent a számunkra azzal a rendszerrel kapcsolatban, amelyet a hírközlési monopóliumok időszakából örököltünk – egy olyan korszakból, amely szerencsére már a múlté.

A holnapi szavazás azonban csak a kezdet. Itt is, és a nemzeti parlamentekben is, rendkívül szorosan figyelemmel kell követnünk, hogy a holnap elfogadásra váró kompromisszumot milyen módon ültetik át a nemzeti jogszabályokba, mert tudjuk, hogy az Európai Unió számos tagállama – fogalmazzunk úgy – kissé nehézkesen cselekszik, ha az alapvető szabadságjogokról van szó – különösen az internet érintettsége esetén –, és nem vagyok biztos abban, hogy sikerül elkerülniük azt a csapdát, hogy eltérjenek attól a szabálytól, amelyet holnap el fogunk fogadni.

És végül: eljött az ideje annak, hogy az Európai Unió elfogadjon egy valódi chartát az internethasználók jogairól, amelyben természetesen meghatározza az elérési jogokat, az adatvédelmi jogokat, a véleménynyilvánítási szabadságot és a hálózatsemlegességet. Egy egyszerű nyilatkozat a hálózatsemlegességről számunkra nem elegendő.

Az is igaz, hogy kiemelt figyelmet kell fordítanunk a szerzők és az alkotók jogaira, hogy munkájuk interneten keresztül történő terjesztése bátorítást jelentsen a számukra. Ez azonban nem vezethet ennek a rendkívüli eszköznek a magáncélokot szolgáló kisajátításához.

Malcolm Harbour, az ECR képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, annak a három előadónak az egyikeként, akik nagyon szorosan részt vettek ennek az egész csomagnak az előkészítésében – mert ez nyilvánvalóan egy csomag –, szeretném nagyon melegen üdvözölni ezt a kompromisszumos megállapodást, és szeretném kifejezni elismerésemet Catherine Trautmann asszonynak, aki rendkívül hozzáértő módon vezette a tárgyalásokat. A végleges szöveg átfogó természete és azok a védintézkedések, amelyeket az ügyfelek jogai területén biztosít, mind az ő tárgyalási szakértelmét dicsérik.

Örülök, hogy az összes politikai csoport, amelyik képviseltette magát az egyeztetésen, jóváhagyta ezt a szöveget, és hogy a holnapi szavazással végre valóra válthatjuk ennek az egész csomagnak az előnyeit, mert már több hónapja dolgozunk ezen. A Tanács október 26-án már elfogadta jelentésemet az egyetemes szolgáltatásról és a felhasználói jogokról, és Reding asszony ennek számos pontjára rámutatott. Ezeket most nem fogom megismételni, csak annyit mondok, hogy mindez rendkívül kedvező az ügyfelekre nézve.

Szeretnék egy-két megjegyzést fűzni saját jelentésem néhány eleméhez, és szeretnék különösen rávilágítani a Tanáccsal folytatott tárgyalásainkra – Elnök úr, sajnálatos módon önnek nem volt lehetősége arra, hogy hozzászóljon, de ön is szorosan bekapcsolódott ezekbe a tárgyalásokba –, amelyek során jelentős előrehaladást sikerült elérnünk az adatokkal való visszaélések területén, és különösen a sütik használatával és az azzal kapcsolatos kérdésekben, hogy a fogyasztók jogosultak visszautasítani minden olyan eszközt, amelyek információkat gyűjtenek a számítógépükről.

Biztos asszony, nagyon örülünk annak a nyilatkozatnak, amelyet az adatokkal való visszaélésről tett, de azt kell mondanom, hogy kissé meglepődve fogadtam a 13 tagállam nyilatkozatát, amely azt sugallja a számomra, hogy kissé átértelmezik azt a megállapodást, amelyet október 26-án már aláírtak. Később esetleg véleményezhetné ezt a helyzetet. Szeretném megerősíteni azt a véleményemet – és meggyőződésem, hogy ezzel ön is egyetért, Elnök úr –, hogy azt az álláspontot képviseljük, amelyről megállapodtunk. A Bizottságnak most végre kell hajtania ezt az álláspontot. Ha bizonyos kérdéseket tisztázni kell, akkor ezt a Bizottságnak kell megtennie. Elvárjuk, hogy ezt megerősítse, és a lehető leghamarabb cselekedjen, különösen a hálózatsemlegesség területén, és melegen üdvözöljük az ezzel kapcsolatos nyilatkozatokat, mert az én bizottságom nagyon keményen küzdött ezért. Ez nagyon fontos előrelépés, amely a fogyasztók érdekeit szolgálja. Nagyra értékelem a csoportom, és remélem, hogy az egész Parlament nevében.

Eva-Britt Svensson, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (SV) Elnök úr, holnap dönteni fogunk a hírközlési csomagról. Szeretnék köszönetet mondani Trautmann asszonynak és minden képviselőtársamnak, akik küzdöttek az internet szabadságáért. Mindenekfelett szeretnék köszönetet mondani minden polgárnak, aki kifejezésre juttatta a kérdés melletti elkötelezettségét. Részvételük nagyon erőteljes volt, és teljes joggal, mivel ez a kérdés végeredményben a véleménynyilvánítási szabadsággal, valamint polgári jogainkkal és szabadságainkkal kapcsolatos. Elkötelezett polgárainknak köszönhető, hogy az internethasználóknak a megfigyeléssel és a hatalommal való visszaéléssel szembeni védelme a vártnál is jobban sikerült, de véleményem és az Egységes Európai Baloldal/az Északi Zöld Baloldal Képviselőcsoportjának véleménye szerint nem elég jól.

Három ok miatt fogok a csomag ellen szavazni. Először is, a kompromisszum – a 138. módosítás – nem biztosít a polgároknak elégséges védelmet a hatóságok és az internetszolgáltatók hatalmával szemben. Egyszerűen csak egy felülvizsgálatra utal a kizárást megelőzően – nem bírósági felülvizsgálatra. Ez önkényes intézkedéseket is lehetővé tesz. A szöveg megtiltja, hogy a tagállamok korlátozzák a végfelhasználók jogait, ez egyszerű, de a társaságok bevezethetnek korlátozásokat, amennyiben ezt a megállapodásban kikötik.

A második ok az, hogy a kompromisszum nem tartalmazza az internetes jogokkal kapcsolatos módosításaimat, más szavakkal a felhasználói jogokkal kapcsolatos jól ismert módosításokat. Ez valójában egy olyan hálózat előtt nyitja meg az utat, ahol nem előre eldöntött kérdés az, hogy minden felhasználó hozzáférhet a teljes hálózathoz, és ahol az egyes weboldalak megtekintésének lehetősége nem azonos. Véleményem szerint nagyon egyértelműen ki kell mondanunk, hogy az internet ilyen zsákutcába történő vezetését nem engedjük meg. Ennek végeredményeként azt kockáztatnánk, hogy az internet kábeltelevíziós csatornák gyűjteményévé válik ahelyett, hogy a szabad kommunikáció eszköze lenne mindenki számára.

A harmadik ok az, hogy a távközlési csomag a belső piac szabályozási keretrendszerébe tartozik. Ez természetesen azt jelenti, hogy konfliktus esetén az Európai Bíróság hozza meg az ítéletet. A véleménynyilvánítási szabadságról nem dönthet az Európai Bíróság. Nem elég valami lagymatag intézkedéssel óvni a polgárok jogait; teljes védelemben kell részesülniük.

Jaroslav Paška, az EFD képviselőcsoport nevében. – (SK) 2009. május 6-án, a plenáris ülésen, a szavazások órájának végén, az Európai Parlament jóváhagyott egy irányelvtervezetet, amely meghatározza az elektronikus hírközlés feltételeit.

A plenáris ülés azonban egy módosító javaslatot is jóváhagyott, amelynek betartását a Tanács nehéznek tekintette. Ezért az egyeztető eljárás egészen szeptember 29-ig elhúzódott, mert megkísérelték összehangolni a Tanács, a Bizottság és az Európai Parlament nézeteit, hogy ilyen módon gondoskodjanak a 138. módosításban szereplő követelményeknek az aktuális európai jogszabályokba történő megfelelő átültetéséről.

Ezért szeretném üdvözölni az Európai Parlament tárgyalócsoportjának erőfeszítéseit, valamint azt az üzletszerű és konstruktív megközelítési módot, amelyet a Tanács és a Bizottság képviselői elfogadtak, akiknek köszönhetően sikerült megállapodásra jutni a vitatott rendelkezés megszövegezéséről olyan módon, amely elfogadható formában átülteti az új hírközlési irányelvbe a 138. módosításban szereplő eredeti célokat és gondolatokat. Szilárd meggyőződésem, hogy az egyeztető eljárást követően az új hírközlési irányelv készen áll az európai közéletben történő alkalmazásra.

Herbert Reul (PPE). – (DE) Elnök úr, biztos asszony, hölgyeim és uraim, ha szabad így fogalmaznom, két kemény menetet küzdöttünk végig a ringben, de megérte. Erre az eredményre büszke lehet a Parlament.

Szeretnék továbbá külön köszönetet mondani kollégám, Niebler asszony nevében – aki ma sajnos nem lehet jelen, az előadóknak, del Castillo Vera asszonynak, Harbour úrnak és Trautmann asszonynak, valamint mindenki másnak, aki hozzájárult a kompromisszum előkészítéséhez. Valóban nagyon nehéz feladat volt, alkalmanként hatalmas erőfeszítésekre volt szükség az egyének és a politikai csoportok részéről, de végre sikerült konszenzusra jutnunk.

A hírközlési ágazat létfontosságú a gazdasági fejlődés szempontjából, mivel fontos ösztönzést jelent a foglalkoztatásra nézve. Csak 2007-ben ez az ágazat körülbelül 300 milliárd euró forgalmat bonyolított le. Ez azt jelenti, hogy ez az ágazat egy új jogi keretrendszert fog kapni, ami szintén óriási hatást gyakorol majd az Európai Unió gazdasági fejlődésére.

Európának jelentős kihívásokkal kell szembenéznie: beruházásokat kell végrehajtania nagy teljesítményű szélessávú hálózatokba, és ki kell azokat terjesztenie. Az üzleti szektor készen áll a cselekvésre, és itt is nyitni akarunk. Fontos döntés született.

Végül, de nem utolsósorban, rugalmasabbá akarjuk tenni a rádiófrekvencia-politikát, és fel kell használnunk a digitális hozadékot. Itt is teljesült egy fontos előfeltétel. És végül: nagyon sok erőfeszítést kellett tennünk, mivel kezdetben közülünk sokan nem voltak tisztában a problémákkal és azzal a kérdéssel, hogy hogyan kell kezelni az internetes szabadságot, és hogyan kell megerősíteni a felhasználói jogokat az interneten.

Most sokkal nagyobb védelmet sikerült biztosítanunk polgáraink számára, mint azt a folyamat kezdetén képzeltük, mert az események továbbhaladtak. Azok az intézkedések, amelyeket az EU tagállamaiban az elektronikus hírközlő hálózatok szolgáltatásainak elérésével vagy használatával kapcsolatban hoznak, semmilyen módon sem sérthetik az alapvető jogokat. Korlátozásokat kizárólag méltányos és független eljárások lefolytatása után szabad bevezetni. Az egyéneknek meg kell adni a jogot a meghallgatásra és arra, hogy a bíróságokon megtámadhassák a döntést. Ezt a módosítást a munka megkezdésekor még nem lehetett előre látni. Mindenki hozzájárult ehhez a folyamathoz, és ezért remélem, hogy mindenki a javaslatok mellett fog majd szavazni. Nagyon köszönöm.

Christian Engström (Verts/ALE). – Elnök úr, mi mint a Svéd Kalózpárt támogatjuk az egyeztetés során elért kompromisszumot. Ez korántsem tökéletes, és nincs benne minden, amit el akartunk érni, de úgy véljük, hogy a helyes irányba megtett jó lépésnek minősíthető.

Senki elől sem szabad elzárni az internetet legalább egy előzetes, méltányos és pártatlan eljárás lefolytatása nélkül, amely magába foglalja a meghallgatás jogát, és amely tiszteletben tartja azt az alapelvet, hogy mindenkit ártatlannak kell tekinteni mindaddig, amíg be nem bizonyosodik a bűnössége.

A kompromisszum erőteljes jelzést küld a tagállamoknak arról, hogy az olyan intézkedések, mint a francia HADOPI-törvény vagy a Mandelson-módszer az Egyesült Királyságban, egyszerűen nem elfogadhatók. Most a francia és a brit aktivistákon múlik annak elérése, hogy Franciaország és Nagy-Britannia kormánya ezt be is tartsa.

De számunkra, az Európai Parlament számára ez csak a kezdet volt. Amint ezt több felszólaló is elmondta, szükségünk van egy megfelelő internetes emberi jogi nyilatkozatra, amely teljesen egyértelművé teszi, hogy az internet a társadalom fontos részét alkotja, ahol tiszteletben kell tartani alapvető polgári szabadságainkat.

Ez magába foglalja az információ szabadságának jogát és a magánélet tiszteletben tartásához való jogot, az alapvető jogokról szóló európai egyezményben meghatározottak szerint. Hálózatsemlegességre és olyan politikára van szükségünk, amely igent mond azokra a fantasztikus lehetőségekre, amelyeket az internet és az új információs technológia valamennyiünknek kínál.

Európa most soha vissza nem térő lehetőséget kapott arra, hogy vezető szerepet töltsön be, és felmutassa a világnak a szabad és nyílt internet példáját. Meg kell ragadnunk ezt a lehetőséget. Nyitva áll előttünk az út. Ez a kompromisszum csak az első lépés, de a helyes irányba megtett lépés. Ezért minden kollégámat arra bátorítom, hogy igennel szavazzon.

Trevor Colman (EFD). – Elnök úr, a tervezett intézkedés várható hatása a tagállamok internethasználói körében felborzolta a kedélyeket. Példátlan szintű állami felügyelettel, állami beavatkozással és kereskedelmi kizsákmányolással fenyeget, és arra törekszik, hogy még a bíróságok védelmétől is megfossza az internethasználókat.

A Tanács kijelentette, hogy a bíróságok által nyújtott védelem fenntartásának biztosításával e Parlament túllépi hatáskörét. De akár igaz ez, akár nem, mennyivel inkább túllépnénk ezeket a jogköröket egy olyan rendelkezéssel, amely megengedi hivatalnokoknak, hogy szimatoljanak és kémkedjenek az internethasználók után, miközben ők a törvény felett állók maradnak?

Ez a Parlament a kormányok és a kormányzottak közé helyezte a 138. módosítást annak érdekében, hogy az utóbbiakat megvédje a súlyos jogtiprásoktól, amelyeknek elkövetésére a bürokraták nagyon is hajlamosak, ha megszabadulnak a bírósági felügyelet nyűgétől. Megbízható jogi vélemény szerint az egyeztető eljárást megmetélyezte a 138. módosítás szelleme és betűje. Valamennyi képviselőt arra szólítok fel, hogy hozzon határozatot arról, hogy ha e Parlament nem képes gondoskodni azokról az óvintézkedésekről, amelyek jogszerűen kísérnék ezt az intézkedést, egyáltalán ne fogadja el ezt az intézkedést.

Gunnar Hökmark (PPE). – (SV) Elnök úr, a hírközlési vita nagy részében az internethasználók védelmére összpontosítottunk. Tavaly tavasszal Svensson asszony és mások leszavazták azt a javaslatot, amely bírósági felülvizsgálat lefolytatását követelte meg, ha valakit ki akartak zárni. Most más megoldásban állapodtunk meg, amely az arra a szabályozási rendszerre vonatkozó rendkívül egyértelmű hivatkozásokkal védi a felhasználókat, amelynek minden tagállamban érvényben kell lennie. Fontosnak tartom annak kimondását, hogy nem abban rejlik a különbség, hogy meg akarjuk-e védeni a felhasználókat, hanem abban, hogy tiszteletben tartjuk-e a tagállamoknak azt a jogát, hogy önállóan döntsenek saját jogrendjükéről.

Ebben a tekintetben érdekes, hogy az egyik svéd parlamenti képviselő, aki erősen ellenzi az Európai Uniót és Svédország tagságát, sokkal inkább nemzetek feletti szinten akarja kezelni ezt a kérdést, mint ahogyan ezt mások általában javasolják ebben az ülésteremben, és azt akarja, hogy az Európai Unió határozza meg, hogyan kell felépíteni a tagállamok jogrendjét. Ez nagyon fontos lépés, és a Parlament túlnyomó többsége ellenezte annak a kompromisszumnak a támogatásával, amelyet végül elfogadtunk, és amely megfelelő védelmet nyújt majd a felhasználóknak. Azért is támogatjuk ezt a kompromisszumot, mert ez gondoskodik arról, hogy az európai fogyasztók és internethasználók mindig képesek legyenek választani a különféle beszállítók és szolgáltatók között. Azáltal, hogy lehetővé tesszük a szolgáltatóváltást, ha egy adott szolgáltató alacsony színvonalú szolgáltatást kínál, olyan jogokat adunk a fogyasztóknak és a polgároknak, amilyen jogok még soha nem voltak a kezükben. Svensson asszony, nagyon megváltozott a helyzet azóta, amikor

még a hatalmas monopóliumok állapították meg a polgároknak az információk megtekintésével, kiválasztásával és használatával kapcsolatos jogait. Ez hatalmas változás, amelyet Svensson asszony és talán mások is sajnálatos módon szavazatukkal el fognak utasítani.

A legfontosabb kérdés azonban az – és ezért én is szeretnék gratulálni Trautmann asszonynak és a biztos asszonynak –, hogy végre sikerült megragadnunk a frekvencia kérdését is, és gondoskodhatunk arról, hogy mi, európaiak úttörő szerepet töltsünk be a digitális hozadék kihasználásában. Ez sikereket és lehetőségeket biztosít majd az európai polgároknak, és esélyt kínál az európai iparnak ahhoz, hogy világszínre lépjen. Ezért az ülésteremben jelenlévők túlnyomó többségével együtt támogatom azt a javaslatot, amelyről holnap szavazunk.

Eva Lichtenberger (Verts/ALE). – (DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim, a közvetítési folyamat részét alkotó bonyolult vitáknak volt egy alapvető, fontos céljuk, nevezetesen az internettel kapcsolatos alapjogok és szabadságok meghatározása, mindenekfelett a jogállamiság elvének tiszteletben tartása. Ezek a nagy internetes gazdasági hatalmak egyéni érdekei miatt nem veszíthetnek hatékonyságukból, mert ezek képesek foggal-körömmel harcolni egy idejétmúlt szerzői jogi rendszer megmentéséért, amelyet nem igazítottak hozzá az internetes korszak követelményeihez.

Az alkotók szellemi tulajdonjogának az interneten történő oltalmához teljesen új rendszerre van szükségünk, és ezt a rendszert közösen kell kidolgoznunk. A polgárok jogainak védelme tekintetében azonban következetesnek kell lennünk, és ide tartozik a végrehajtás megfigyelése is a tagállamokban. Elvégre a Tanács volt az, amely nem támogatta, hanem legszívesebben teljesen háttérbe szorította volna ezeknek a jogoknak a védelmét. Részt kell vennünk ebben az erőprózában, amelynek tétje a polgárok jogainak védelme, és győznünk kell. Egyetlen tagállamnak sem szabad megengednünk, hogy alattomban kibújjon e kötelezettségek teljesítése alól.

Lambert van Nistelrooij (PPE). – (NL) Az Európai Parlament joggal helyezett nagy hangsúlyt számos kérdésre: a hozzáférés garantálására, a hálózatsemlegességre és a jobb felügyeletre.

A teljes csomag jelenlegi állapotában kivételesen jól kiegyensúlyozott. Az egyik oldalon lehetővé teszi, hogy megragadjuk a lehetőségeket a megfelelő verseny és az ágazat növekedése területén, valamint gazdasági szempontból megragadjuk a lehetőségeket a munkahelyek és gazdasági előnyök területén. A másik oldalon pedig különösen jól gondoskodik a fogyasztók védelméről. A büntetendő cselekmények elkövetésével gyanúsított fogyasztók internetkapcsolatát csak akkor lehet megszakítani, ha a bíróságok meghoztak egy ilyen értelmű döntést, és ezt egyértelmű eljárásnak kell követnie. A fellebbezés lehetőségéről is gondoskodtunk, ami azt jelenti, hogy garantáltuk az emberi jogokat, és ez így van rendjén.

A múlt héten az ENSZ égisze alatt fontos konferenciára került sor az internet igazgatásáról, és ezen az Európai Parlament delegációja is részt vett. Kiderült, hogy az egész világ ránk figyel, mert szeretné látni, hogyan szabályozzuk ezt a területet. Sok országban és a világ hatalmas régióiban a kormányok akarják meghatározni, milyen tartalmak jelenhetnek meg az interneten, és milyen körülmények között lehet megszakítani a polgárok internetkapcsolatát, vagy milyen célokból érhetik el az internetet. Mi most példát mutatunk ezzel a jó jogi keretszabályozással, és egyensúly megteremtésére törekszünk a piac és a polgárok védelme között. Különösen nem kormányzati civil társadalmi szervezetek figyelik az egész világon, hogyan szabályozzuk ezt a kérdést ebben a csomagban.

A múlt héten lehetőséget kaptam arra, hogy ennek személyesen is a szemtanúja legyek, és szeretnék rámutatni arra, hogy most a hírközlési történelemnek egy kis darabját írjuk. Szeretnék gratulálni az előadónak, Trautmann asszonynak, aki fantasztikus munkát végzett a határok meghúzásával. Ez a tárgyalások művészetének fénypontja. Kezdetben azonban a Tanács nem volt hajlandó ilyen messzire elmenni.

Sandrine Bélier (Verts/ALE). – (FR) Elnök úr, hölgyeim és uraim, november 4-én a Parlament garanciát kapott a Tanácstól arra nézve, hogy az internetelés bármilyen korlátozása csak bizonyos feltételek teljesítése esetén hajtható végre: előzetes, méltányos és pártatlan eljárás, az ártatlanság vélelme alapelveként és a magánélet tiszteletben tartásának garantálása, valamint az emberi jogokról szóló európai egyezmény tiszteletben tartása. Ez a megállapodás az első lépést jelenti a polgárok fokozott védelme felé, akiknek szembe kell nézniük egyes tagállamok és magánjogi gazdasági szereplők arra irányuló egyre erőteljesebb próbálkozásával, hogy banális ügygé tegyék a rugalmas reagálás, az adattárolás és az interneten történő digitális adatcsere ellenőrzésének alapelvét.

Ez azonban nem elegendő. A digitális szabadságjogok korlátozásainak elfogadása és a hálózatsemlegesség akadályozása nem elfogadható. Ez ellentétes a lisszaboni stratégiával, és aláássa az Unióban érvényes alapvető

jogokat és értékeket. Az egyetlen közvetlenül választott európai intézményként, a polgárok érdekeinek védelme érdekében, a Parlamentnek most morális és politikai kötelessége, hogy a kezébe vegye ezt a kérdést, és meghatározza az internethasználók jogait és kötelességeit, hogy garantálhassuk digitális szabadságukat és az ismeretek elérhetőségét.

Megszavazzuk ezt a szöveget, de gondoskodni fogunk arról, hogy a jövőben továbbvigyük ezt az ügyet.

Paul Rübig (PPE). – (DE) Elnök úr, biztos asszony, hölgyeim és uraim, azzal szeretném kezdeni, hogy kifejezem őszinte köszönetemet a biztos asszony felé. A hírközléssel kapcsolatban az elmúlt öt év során elfogadott jogszabályok megmutatták, hogy Európa őszintén és szisztematikusan halad előre, annak az elkötelezettségnek és know-how-nak köszönhetően, amely képessé tett bennünket a megfelelő jogszabályok bevezetésére. Itt most szeretnék köszönetet mondani kollégáimnak, és mindenkifelett az előadónak.

Láttuk, hogy új generációs technológiák jelennek meg, és ezeknek az új generációs technológiáknak, például a negyedik generációs LTE (hosszú távon fenntartható fejlődés) hálózatnak, helyet kell szorítanunk az európai belső piacon. Ennek megvalósulása érdekében a digitális hozadékkal is ésszerűen kell bánnunk, és olyan barangolós adatszolgáltatásra van szükségünk, amely megfelel a belső piac szükségleteinek. Úgy látom, hogy továbbra is hatalmas munka vár ránk ezen a területen. Az internetes szabadság kérdését részletekbe menően és mélységeiben megvitattuk. Szeretnék köszönetet mondani mindenkinek, aki részt vett ebben a vitában. Ám még lépniük kell a szellemi tulajdon kérdésében, hogy a következő parlamenti ciklusban meghozhassuk a szükséges intézkedéseket.

Ebben a tekintetben a nemzeti szabályozó hatóságokra is számítok, amelyek most további jogköröket is kaptak az Európai Elektronikus Hírközlési Szabályozók Testülete útján. Az ő feladatuk lesz a nemzeti iparágak és a nemzeti fogyasztók segítése, hogy élhessenek jogaikkal a többi 26 országban. Ebben a tekintetben elengedhetetlen, hogy a nemzeti szabályozó hatóságok cselekedjenek, mivel ez az egyik kiindulópont a jövőbeni terjeszkedéshez a digitális kommunikáció területén Európában és azon túl, és ahhoz, hogy Európa nemzetközi szinten vezető szerepet tölthessen be ezen a területen.

Ioan Mircea Pașcu (S&D). – Elnök úr, szeretnék témát váltani, és szeretném felhívni a figyelmét a valós élet néhány tényére. Ha valaki jelentős eseményt, például e-mail fiókjának feltörését szeretné bejelenteni, ezt csak elektronikus úton tudja megtenni. Nincs mód arra, hogy élő személlyel beszéljen, akivel normális párbeszédet tudna folytatni. Ha van valami problémája, amit szeretne bejelenteni telefon- vagy internet-szolgáltatójának, akkor elakad a rögzített beszédhangok labirintusában, amelyek addig küldözgetik tovább az ügyfelet a különféle menüpontok között, amíg a társaság végre elégedett nem lesz az ügyféltől elvett pénzzel, még akkor is, ha a bejelenteni kívánt problémát az ő szolgáltatásuk hiányosságai idézték elő.

Ezért azt javaslom, hogy az új Bizottság vizsgálja meg ezt a kérdést és álljon elő egy rendelettel, amely rákényszeríti a szolgáltatókat arra, hogy egy élő személy vegye fel a telefont. Ez kímélni fogja a fogyasztó idejét, egészségét és pénzét, és továbbra is származik belőle nyereség a szolgáltatók számára, bár kisebb, és még néhány munkahelyet is jelent a munkanélkülieknek.

Befejezésül, biztos asszony, szeretném felhívni a figyelmét még egy tényre, nevezetesen arra a rengeteg személyes adatra, amelyet a közvetlenül a polcra elérhető termékek esetén a fogyasztónak közölnie kell a szoftverek ingyenes letöltéséért. Hova kerülnek ezek az információk, és milyen célból?

Axel Voss (PPE). – (DE) Elnök úr, az életünk, és különösen a fiatalok élete ma jelentős mértékben az internet körül forog, és mind a digitális forradalom, mind pedig az elektronikus kommunikációs eszközök használata hozzájárul az ezen a területen tapasztalható folyamathoz.

Ennek eredményeként sokan szükségszerűnek tekintik az internet egyszerű elérését, valamint az online elérhető információgazdagságot. Ebben a tekintetben azokról az emberekről sem szabad megfeledkezni, akik mindeddig nem fértek hozzá az internethez. Ez az oka annak, hogy kifejezetten és erőteljesen üdvözlöm az eddigiekben megtett intézkedéseket, mivel jó úton haladunk az erősebb verseny és a fontos információk könnyebb elérhetősége felé. Biztos vagyok abban, hogy bármilyen tennivaló is álljon még előttünk, azt a jövőben el tudjuk végezni.

Seán Kelly (PPE). – Elnök úr, nagyon elégedett vagyok mindazzal, ami ma este itt elhangzott, és szeretnék gratulálni az előadónak és a biztos asszonynak, amiért ennyire egyértelműen és szabatosan sikerült előadniük álláspontjukat.

A felszólalók kiemelkedően fontos szempontokra mutattak rá: a polgárok jogai, beruházás, ellenőrzések, átláthatóság, az egységes piac megszilárdulása, egyenlő versenyfeltételek, elszámoltathatóság, megfelelő

verseny és fogyasztóvédelem. Ez mind nagyon fontos. Van Nistelrooij úr azt mondta, hogy ma este történelmet írunk a kommunikáció területén. Most arra van szükség, hogy mindezt a lehető leggyorsabban átültessék a nemzeti jogba és végrehajtsák, és három szó alkotja a kulcsfontosságú szempontokat: az internet szabad, méltányos és gyors elérésének biztosítása az emberek és az üzleti vállalkozások számára, függetlenül attól, hogy az Unió középpontjában, vagy pedig a legtávolabbi régiókban vannak.

Elkezdtek írni a történelmet. Ezt most folytatnunk kell, és végre kell hajtani az összes polgár javára. Jó munkát végeztünk!

Sophia in 't Veld (ALDE). – (NL) Ennek a csomagnak nagyon sok jó eleme van, ugyanakkor néhány szempont miatt továbbra is súlyos aggályaim vannak. Az egyik ilyen szempont természetesen a „van három dobásod, aztán kiestél”-típusú rendelkezés, és mindeddig nem sikerült megértenem, hogy ez egyáltalán miért került bele a hírközlési csomagba. Ez teljesen idegen elem a csomagban. Azt sem értem, miért kell Európának megindokolnia a tagállamok felé egy ilyen jellegű rendelkezés bevezetését. Maguktól is nagyon jól tudják, miért került bevezetésre, ezt Európának nem kell elmagyaráznia. Véleményem szerint ez a politika tisztára mosásának újabb ragyogó példája.

Csalódott vagyok, amiért a Parlament nem tanúsított gerinces magatartást a Tanáccsal szemben, és nem mondta a Tanácsnak: ez az, amit megszavaztunk, és nem engedünk a negyvennyolcból. Még nem döntöttem el, hogy végül hogyan fogok szavazni, mert amint mondtam, a csomagnak nagyon sok pozitívuma is van. Ugyanakkor azonban úgy vélem, hogy a hírközlési csomag egészében véve továbbra is jókora zagyaság, ami nem üti meg a mértéket, és tisztázásra szorul, mely területekre vonatkozik, és melyekre nem. Ezért feltételezem, hogy ez csak az első lépés, de további biztosítékokat és további garanciákat akarok arra nézve, hogy nem erre a hírközlési csomagra támaszkodva akarjuk megoldani azt a problémát, amelynek megoldására a „van három dobásod, aztán kiestél”-típusú politika irányul, hanem tökéletesebb rendszabályok megalkotására törekszünk a szellemi, az alkotó és pénzügyi erőfeszítések megjutalmazása és védelme érdekében.

Lena Kolarska-Bobińska (PPE). – Elnök úr, a 138. cikkel kapcsolatos vita és az elért kompromisszum azt mutatja, hogy az Európai Parlament képviselői reagálnak a közvéleményre és az emberek érdekeire, és hogy ez a Parlament védelmezi a szabadságot, az emberek reakcióival kapcsolatosan.

Kiváló példája ez annak, amikor az internetezők megfigyeléseik alapján írásban európai parlamenti képviselőkhöz fordultak, és jogaik és kívánságaik védelmében állást foglaltak. Fontos esettanulmánynak kellene tekinteni a Parlament munkájában.

Viviane Reding, a Bizottság tagja. – Elnök úr, úgy gondolom, hogy csatlakozhatom mindazokhoz, akik ezt az anyagot az együttműködés nagyszerű példájának nevezték, ami egy nagyszerű jogszabály elérését szolgálta. Egyetlen jogszabály sem tökéletes; ez sem tökéletes, és önök is tudják, milyen sok időre van szükségünk egy-egy új jogszabály összeállításához – ezért mire megállapodásra jutunk, a világ már annyira továbblépett, hogy az egész munkát előről kellene kezdenünk. Pontosan ezért mondtuk azt, hogy az egyének hálózatsemlegességgel kapcsolatos jogainak védelme az első lépés; következő lépésként meg kell oldanunk a szerzői jogoknak az online világhoz történő hozzáigazítását. Mivel nem várhatjuk meg, amíg mindezeket a szabályokat végrehajtják a nemzeti jogban, a Bizottság nevében azt mondtam, hogy a Bizottság figyelemmel fogja kísérni a piacnak és a technológiai fejlődésnek a hálózati szabadságokra gyakorolt hatását, és 2010 vége előtt beszámol erről az Európai Parlamentnek és a Tanácsnak. Akkor látni fogunk egy teljes képet arról, hogy meg kell-e hoznunk egyéb, kiegészítő intézkedéseket, vagy a jelenlegi intézkedések gyakorlatban történő végrehajtására kell törekednünk a tagállamok szintjén, amely intézkedésekről holnap szavazni fogunk.

Két konkrét válasz két konkrét kérdésre: először, a harmonizálási eljárásokra vonatkozó 19. cikkel kapcsolatos nyilatkozat. A Parlamenthez hasonlóan én is sajnálom, hogy 16 tagállam olyan értelmű nyilatkozatot tett, amelyben kétségbe vonják a Bizottság hatáskörének kiterjedését, amelyről a módosított 19. cikk alapján megállapodás született a Parlament és a Tanács között, és különösen a Bizottság azon szabályozási kötelezettségeivel kapcsolatos hatáskörének kiterjedését, amelyeket a nemzeti szabályozó hatóságok írhatnak elő. Így tehát, emiatt a 16 nyilatkozat miatt a Bizottság is nyilatkozatot adott ki, amelyben rámutat arra, hogy jöllehet nem hozhat határozatokat annak a cikknek az alapján, amely a nemzeti szabályozó hatóságok 7a. cikk szerint kiadott egyedi értesítéseire vonatkozik, viszont hozhat határozatokat az általános szabályozási elvekkel kapcsolatban, amelyek az ilyen jellegű kötelezettségek előírására, fenntartására, módosítására vagy visszavonására vonatkoznak. A Parlamentnek igaza van, megállapodtunk valamiben, és nem szabad visszatérnünk egy ilyen jellegű megállapodáshoz a hátsó ajtón keresztül.

Másodszor: a sütitik kérdése. A Bizottság, Harbour úrhoz hasonlóan, nagyon meglepődött azon, hogy egyes tagállamok a jelek szerint megkérdőjelezték a sütitikre vonatkozóan elfogadott szöveget. Hadd fogalmazzak

nagyon világosan: megállapodtunk a Parlamenttel, és meggyőződésünk, hogy a végleges szöveg egyértelmű. Először is egyértelműen és átfogóan tájékoztatni kell a felhasználókat arról, hogy a másodlagos felhasználóknak milyen alapon kell beleegyezésüket adniuk. Erről van szó, és most ezt kell alkalmazni a tagállamokban. Nem igazán értékelem azt, ha azután, hogy mindenről megállapodtunk, egyesek megpróbálnak manőverezni azért, hogy ne kelljen teljes mértékben betartaniuk *pacta sunt servanda* (az adott szó kötelez) jellegű megállapodásokat a politikában. Így látom én a helyzetet. Ezért nagyon büszke vagyok az európai intézményekre. Úgy gondolom, hogy nagyon jó jogszabályt sikerült megalkotniuk. Sikerült továbbá megőrizniük ezt az egyensúlyt a gazdasági szereplők érdekei, a szabályok gazdasági része, valamint a felhasználók érdekei és a polgárok jogai között, és szerintem ez az egyensúly alkotja Európa lényegét: Európa egyszerre gazdaság és társadalom. Ebben a szövegben sikerült ezt a két szempontot összeegyeztetnünk. Gratulállok mindenkinek, aki hozzájárult ennek lehetővé tételéhez.

Catherine Trautmann, előadó. – (FR) Elnök úr, szeretném kifejezni legmelegebb köszönetemet kollégáimnak, akik részt vettek ebben a vitában, és szeretném elmondani, hogy teljesen egyértelművé tették, milyen veszélyes és bonyolult munkát kellett elvégeznünk ezzel a hírközlési csomaggal. Végeredményben az a módosítás tartotta fel a munkát, amelyről mi itt a Parlamentben több alkalommal is egyértelműen szavaztunk, de amelyet a Tanács nem fogadott el.

Másokhoz hasonlóan én is hiszem, hogy ennek a jogszabálynak kiindulási alapnak, nem pedig a végcélnek kell lennie. Más szempontoktól eltérően ezen a területen nem sikerült eredményt elérnünk. A biztos asszony is kihangsúlyozta válaszában ugyanezt a 19. cikk kapcsán. Reméltem, hogy sokkal tovább sikerül eljutnunk az európai szabályozó hatóságokkal kapcsolatos gazdasági választottbírói eljárás végrehajtásában, de természetesen nem sikerült mindent egyszerre elérnünk.

Hatékonyagra, méltányosságra és egyensúlyra törekedtünk; meg akartuk mutatni, hogy jóllehet az internetet és a digitális társadalmat a használat és a mobilitás hajtja, a polgárok jogait soha nem szabad neveltség tárgyává tenni, lekicsinyelni vagy figyelmen kívül hagyni.

Ez az első alkalom, amikor egy ilyen szöveg a legelső cikkben tartalmaz egy ilyen jellegű hivatkozást, amelyet alapelvevé tesz, és összekapcsolja az internetet a jogok és az alapvető szabadságok gyakorlásával; meggyőződésünk szerint ez erősen megkülönbözteti azt, amit teszünk a Tanáccsal folytatott jogalkotás és a Bizottsággal elkészített szövegtervezetek szempontjából.

Valóban úgy gondoljuk, hogy az információs társadalomnak tisztelnie kell a polgárok jogait, pozitív hozzáállást kell tanúsítania gazdasági és társadalmi szempontból, és ezzel új kulturális szférát kell megnyitnia. Ezért arra számítunk, hogy a piac lehetővé fogja tenni, hogy ez megtörténjen, hogy a felhasználók jogait megállapítsák és garantálják, mégis mindenkinek biztosítani tudjuk a kibővített hozzáférést és a hálózatok elérését is. De pontosan ezért vár még ránk sok elvégzendő munka a szerzői jogok, a hálózatsemlegesség és a rádiófrekvencia területén. Az Európai Parlament ehhez minden támogatást meg fog adni.

Szeretném elmondani, hogy nagy örömet jelentett nekem a kollégáimmal folytatott közös munka, és nagyon örülök annak, hogy ez a kompromisszum tiszteletben tartja azt a szavazást, amelyet együttesen olyan erőteljesen kifejeztünk.

Elnök. – Kollégák, bizonyára el tudják képzelni, mennyire csalódott vagyok, amiért nem tudtam részt venni ezen a vitán, és annak végén intézményes szerepkörömet felhasználva tudok csak melegen gratulálni Catherine Trautmann asszonynak, Pilar del Castillo Vera asszonynak és Malcolm Harbour úrnak az általuk elvégzett munkáért; ilyen módon tudok köszönetet mondani a Bizottságnak, és különösen Reding biztos asszonynak az ennek a rendkívül bonyolult eljárásnak a során tanúsított kiváló együttműködésért; és ebben a szerepkörömben tudom csak kijelenteni, hogy nagy örömünkre szolgált volna, ha a Tanács is részt vesz ebben a fontos vitában, mivel ők mindenki másnál alaposabban megmagyarázhatták volna azokat a váratlan leveleket, amelyek a vita bizonyos jogi aspektusai kapcsán említésre kerültek.

– A vitát lezárom.

A szavazásra 2009. november 24-én, kedden, déli 12 órakor kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 149. cikke)

Ivo Belet (PPE), írásban. – (NL) Elnök úr, szeretnék kitérni az internettel kapcsolatos kompromisszumnak egy vitatott kérdésére (vagyis a „138. módosítás” kérdésére). Az általunk létrehozni kívánt szabályozási csomag maximális védelmet biztosít valamennyi internethasználó számára: gondoskodtunk a felhasználók magánéletének tiszteletben tartásáról, az emberi jogokról szóló európai egyezmény alkalmazásáról, és

mindenekfelett arról, hogy soha senkinek az internetelérését ne lehessen megszakítani anélkül, hogy ügyét egy független testület előzetesen mérlegelné és elbírálná. Konkrétan ez azt jelenti, hogy csak súlyos visszaélések esetén szabad beavatkozni. Ez a jogi rendelkezés a hatóságokra és magukra az internetszolgáltatókra egyaránt vonatkozik. Mindazonáltal ez az európai jogszabály garantálja az internet szabad elérését, és *de facto* megerősíti, hogy az internet közérdekű szolgáltatás, amelyet egyetlen fogyasztótól sem szabad érvényes indok nélkül megtagadni (mint ahogyan a gáz-, víz- és elektromos hálózat elérését sem szabad egyetlen fogyasztótól sem megtagadni). Az a tény, hogy ez a kompromisszum elnyerte az összes parlamenti küldöttség egyhangú jóváhagyását, azt bizonyítja, hogy ez a megállapodás hihetetlenül fontos, és az új hírközlési csomag középpontjába helyezi a fogyasztók jogait.

Tiziano Motti (PPE), *írásban*. – (IT) Minden okunk megvan arra, hogy nagyon elégedettek legyünk a hírközlési csomag kapcsán ma elért eredménnyel, mivel ez megerősíti az internethasználók jogait és ösztönzi a telefontársaságok közötti versenyt. Az új szabályok garantálják a fogyasztók szélesebb körű jogait, az internetelés feltétlen szabadságát és a személyes adatok védelmét. Ez kitűnő példa arra, hogy jogalkotási munkánk milyen hatást gyakorol a polgárok mindennapi életére. Az internet ezzel valójában az első alkalommal válik a jogok és az alapvető szabadságok gyakorlásának kifejeződésévé az egész világon. Ezen az alapon kiegészíti a már érvényben lévő és a szerződés által garantált többi alapvető szabadságot – a nemek közötti egyenlőséget, a szexuális irányultságot és a vallási meggyőződés tiszteletben tartását, a gyermekek jogainak védelmét és a véleménynyilvánítás szabadságának védelmét, amely összhangban áll az emberi méltóság védelmével –, és azokkal arányosan és összhangban alakot ölt. Az internetelérést korlátozó bármely intézkedést mostantól fogva csak akkor lehet alkalmazni, ha az „megfelelő, arányos és szükséges” egy demokratikus társadalomban. Mint ma jeleztük, megállapodásunknak az a célja, hogy teljessé tegye az internetes szabadságot, előmozdítsa az elektronikus civil társadalmat, előmozdítsa az alapvető szabadságokat, a legjobb gyakorlatokat, valamint azoknak a személyeknek az azonosítását és elszigetelését, gondolok itt különösen a pedofilokra és a szexuális bűncselekmények elkövetőire, akik megpróbálnak visszaélni ezzel az abszolút szabadsággal.

Siiri Oviir (ALDE), *írásban*. – (ET) Az elektronikus hírközlő hálózatokra és szolgáltatásokra vonatkozó keretirányelv módosításainak alapvető célja a telefon- és internethasználók jogainak megerősítése, valamint a hírközlési szolgáltatók közötti verseny fokozása. Jelenleg az elektronikus hírközlést hét évvel ezelőtt elfogadott előírások szabályozzák. Azóta ezen a területen forradalmi változások zajlottak le. Jogászként úgy gondolom, hogy a Parlament túllépte a Szerződés által biztosított hatáskörét azzal, hogy az utolsó pillanatban elfogadott egy olyan módosításokra vonatkozó javaslatot, amely módosítások megkövetelik, hogy az állami szabályozó hatóságok mozdítsák elő az Európai Unió polgárainak érdekeit, és előírják, hogy előzetes bírósági eljárás nélkül semmilyen módon nem lehet korlátozni a végfelhasználók alapvető jogait és szabadságait. Nagyon örülök annak, hogy az egyeztetőbizottsággal megrendezett viták eredményeként sikerült megfelelőbb módot találni arra, hogy biztosítsuk a jogi korrektséget, valamint valamennyi felhasználónak védelmet nyújtsunk, és tiszteletben tartsuk a tagállamok joghatóságát is. Ez a döntés végre lehetővé teszi a számunkra az elektronikus hírközlő hálózatokra és szolgáltatásokra vonatkozó keretirányelv módosításainak jóváhagyását.

Bernadette Vergnaud (S&D), *írásban*. – (FR) Örömmel látom, hogy ez a hosszú, heves vitákat kiváltó munka végre befejeződött; ez megmutatja a hírközlési ágazat jelentőségét, nemcsak gazdasági szereplőként, hanem a mai társadalomban betöltött létfontosságú elemként is. Polgáraink nap mint nap kommunikálnak a határokon keresztül, és az volt a célunk, hogy garantáljuk a szolgáltatások minőségét, és közben gondoskodjunk a felhasználók alapvető jogainak tiszteletben tartásáról.

Szeretnék gratulálni Trautmann asszonynak és a tárgyalócsoporthoz az elért kompromisszumért, amely előzetes egyeztető eljárástól teszi függővé a felhasználók ellen kiszabható szankciókat. Ezenkívül a Bizottság is nagy elkötelezettséget tanúsított a hálózatsemlegesség garantálása, valamint a gazdasági szereplők által folytatott versenyellenes, diszkriminatív gyakorlatok elleni küzdelem mellett.

Ez a megállapodás a néha kemény viták árán elért számos pozitív fejlemény eredményeként a fogyasztók javát fogja szolgálni. Külön szeretném kiemelni a garantált hozzáférést és a segélyhívószám (112) hívásainak helymeghatározását; a hozzáférésnek a fogyatékossgal élők számára történő megkönnyítését; a szerződésekkel és a számlázással kapcsolatos jobb tájékoztatást; a figyelmeztetéseket a szokatlanul magas használat eseteiben; a maximális késlekedés bevezetését a fogyasztó telefonszámának áthelyezése esetén és a tájékoztatást a személyes adatokkal kapcsolatos biztonság megsértése esetén.

18. Az európai bűnmegelőzési hálózat (EUCPN) - Az Europoltól származó információk bizalmas kezelésének védelmével kapcsolatos szabályok - Az Europol és partnerei közötti kapcsolatokra, többek között a személyes adatok és minősített információk cseréjére irányadó végrehajtási rendelkezések - Harmadik államok és szervezetek, amelyekkel az Europol megállapodásokat köt - Az Europolnál végzett elemzésekhez készült munkafájlokra vonatkozó végrehajtási rendelkezések - A kriminalisztikai laboratóriumok tevékenységeinek akkreditációja (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont a közös vita a következő jelentésekről:

- az Állampolgári, Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottság nevében Kirkhope úr által az Europoltól származó információk bizalmas kezelésének védelmével kapcsolatos szabályok elfogadásáról szóló tanácsi határozat tervezetéről kidolgozott A7-0065/2009 sz. jelentés [11943/2009 - C7-0105/2009 - 2009/0807(CNS)];

- az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottság nevében in 't Veld asszony által az Europolnak a partnerekkel fennálló kapcsolataira, többek közt a személyes adatok és minősített információk cseréjére vonatkozó végrehajtási szabályok elfogadásáról szóló tanácsi határozattervezetről kidolgozott A7-0064/2009 sz. jelentése [11944/2009 - C7-0106/2009 - 2009/0808(CNS)];

- az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottság nevében Albrecht úr által az Europol részéről megkötendő megállapodások által érintett harmadik államok és szervezetek jegyzékének megállapításáról szóló tanácsi határozat tervezetéről kidolgozott A7-0069/2009 sz. jelentés [11946/2009 - C7-0107/2009 - 2009/0809(CNS)];

- az Állampolgári, Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottság nevében Diaz de Mera Garcia Consuegra úr által az Europol elemzési munkafájljaira vonatkozó végrehajtási szabályok elfogadásáról szóló tanácsi határozat tervezetéről kidolgozott A7-0068/2009 sz. jelentés [11947/2009 - C7-0105/2009 - 2009/0807(CNS)];

- az Állampolgári, Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottság nevében a Belga Királyság, a Cseh Köztársaság, a Németországi Szövetségi Köztársaság, a Spanyol Királyság, a Francia Köztársaság, a Magyar Köztársaság, a Holland Királyság, a Szlovák Köztársaság, a Finn Köztársaság, a Svéd Királyság, Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága kezdeményezése egy európai bűnmegelőzési hálózat (EUCPN) felállításáról és a 2001/427/JHA tanácsi határozat hatályon kívül helyezéséről szóló tanácsi határozat elfogadásáról Alfano asszony által kidolgozott A7-0072/2009 sz. jelentés [11421/2009 - C7-0109/2009 - 2009/0812(CNS)] és

- az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottság nevében a Svéd Királyságnak és a Spanyol Királyságnak az igazságügyi laboratóriumi tevékenységek akkreditálásáról szóló tanácsi kerethatározatra irányuló kezdeményezéséről Kirkhope úr által kidolgozott A7-0071/2009 sz. jelentés [11419/2009 - C7-0100/2009 - 2009/0806(CNS)].

James Nicholson, az előadót helyettesítve. – Elnök úr, életemben először jó volt az időzítés! Szeretném megragadni a lehetőséget, hogy elnézést kérjek képviselőtársam, Timothy Kirkhope nevében, aki nem tud jelen lenni a mai ülésen. Amit most tenni kívánok, az az, hogy felolvasom önöknek azokat a bölcs gondolatokat, amelyeket ő gondolt ki és vetett papírra. Az előadóként való véleményét szeretném felolvasni Önöknek. Ő az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottság két jelentésének előadója.

Először Timothynak az Europoltól származó információk bizalmas kezelésének védelmével kapcsolatos szabályok elfogadásáról szóló tanácsi határozat tervezetével kapcsolatos jelentésével kívánok foglalkozni. A meghatározni kívánt szabályok biztonsági intézkedéseket alkalmaznának az Europol által vagy az Europolon keresztül feldolgozott valamennyi információ esetében, vagy másként megfogalmazva az Europol és a tagállamok nemzeti egységei közötti kommunikációs csatornákon áthaladó védelmére vonatkozó közös előírásokat állapítanának meg.

Az Europol-csomagért felelős előadótársaival együtt alaposan megszenvedtek a tanácsi határozat-tervezetek előkészítésének időtartamáról és jogalapjáról folyó tárgyalásokkal. Miután Klaus elnök úr is aláírta, és így életbe léphetett a Lisszaboni Szerződés, a Tanáccsal és Bizottsággal folytatott tárgyalások túlhaladottá váltak. Ez a jelentés – előadótársainak jelentéseivel együtt – a Tanács szövegének elutasítására szólít fel.

Egyértelművé kívánja tenni, hogy támogatja a tanácsi határozat tervét, mivel a hatékonyabb információcserével együtt foglalkozunk az állást, és elismerjük azokat az előnyöket, amelyeket az Europol a bűnüldözés és a bűnözés elleni küzdelem tekintetében a tagállamoknak biztosít.

Szeretnénk, ha az Europol feladat- és hatásköre kicsi és konkrét maradna, az ügynökség pedig ilyen módon a lehető leghatékonyabban és legeredményesebben működne. Azt is fel kell ismernünk, hogy a független államoknak maguknak kell nemzeti rendőri erőiket és biztonsági szolgálataikat szabályozniuk. Mindazonáltal az előadó és az előadónak az állampolgári jogi, bel- és igazságügyi bizottságbeli előadótársai úgy vélik, hogy az Európai Rendőrségi Hivatal általános támogatásának sérelme nélkül és figyelembe véve a Lisszaboni Szerződés hatálybalépését és annak kihatását a rendőrségi együttműködésre, nem szabadna módosítani az Europol-határozatot végrehajtó intézkedéseket, amíg a Lisszaboni Szerződés által biztosított új jogi keretben nem lehet ilyen intézkedéseket elfogadni.

Ennélfogva felszólítjuk a Tanácsot, hogy vonja vissza javaslatát, és – amint az a jelentésben is szerepel – felszólítjuk a Bizottságot vagy a Tanácsot, hogy a plenáris ülésen tegyen nyilatkozatot egy új Europol-határozatra vonatkozó javaslatról, amely a Lisszaboni Szerződés hatályba lépését követően hat hónapon belül kerülne benyújtásra.

Szeretnénk rátérni a második jelentésre, amely a Svéd Királyságnak és a Spanyol Királyságnak az igazságügyi laboratóriumi tevékenységek akkreditálásáról szóló tanácsi kerethatározatra irányuló kezdeményezésével foglalkozik. Ez a svéd és spanyol kezdeményezés annak biztosítására irányul, hogy a laboratóriumi tevékenységeket az akkreditációs testület akkreditálja annak érdekében, hogy a bűnözés elleni küzdelem a tagállami bűnüldöző hatóságok közötti szorosabb együttműködés révén valósuljon meg. Az utóbbi néhány évben az igazságügyi és rendőrségi együttműködés területén folytatott információcserével a bűnüldözés, valamint a bűnözés elleni küzdelem tekintetében megnyíló lehetőségei miatt kiemelt fontosságú szerepet kapott az Európai Unióban és a tagállamokban.

E kerethatározat-tervezet célja annak biztosítása, hogy az egyik tagállamban folytatott laboratóriumi tevékenységek eredményeit egyenértékűnek ismerjék el a másik tagállamban folytatott laboratóriumi tevékenységek eredményeivel, ezáltal szavatolva a gyanúsítottak számára a jogbiztonságot, valamint a hatékonyabb igazságügyi együttműködést az olyan esetekben, amikor az egyik tagállamban megszerzett bizonyítékot egy másik tagállamban lefolytatott eljárásban használják fel.

E cél annak biztosításával érhető el, hogy a nemzetközi előírásoknak való megfelelés érdekében az akkreditációs testület akkreditálja a laboratóriumi tevékenységeket. A kerethatározat a DNS-sel és az ujji lenyomatokkal kapcsolatos laboratóriumi tevékenységekre vonatkozna, és mindegyik tagállam biztosítaná, hogy a többi tagállamban elvégzett, akkreditált laboratóriumi tevékenységeket egyenértékűnek ismerjék el a hazai akkreditált laboratóriumi tevékenységek eredményeivel. Az igazságügyi és azoktól eltérő bizonyítékoknak a saját nemzeti jogszabályokkal összhangban való értékelése természetesen minden esetben az adott igazságügyi hatóság hatáskörén belül maradna.

Ismételten hangsúlyozom, hogy a Tanács kerethatározatának céljait támogatjuk. A Lisszaboni Szerződés hatálybalépésével azonban problémák támadtak a kezdeményezés jogalapjával kapcsolatban. A jelentés ennélfogva felszólít a Svéd Királyság és a Spanyol Királyság kezdeményezésének elutasítására. A Lisszaboni Szerződés ratifikálásának fényében az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottság jelentéseivel kapcsolatos jogi egyértelműség bizonytalan. A jelentés egyértelmű jogalap alapján való benyújtására egy későbbi időpontban ismételten sor kerül majd. Úgy véljük, hogy ez lehetővé teszi majd e fontos tárgy részletesebb vizsgálatát, mivel a rendelkezésre bocsátott időkeret rendkívül szűkös volt; nem állt a Parlament rendelkezésére annyi idő, amennyit az egy ilyen fontos témával kapcsolatban igényelt volna.

ELNÖKÖL: SCHMITT PÁL ÚR

alelnök

Sophia in 't Veld, előadó. – Elnök úr, nagyon rövid leszek, hogy behozzam azt az időt, amivel Nicholson úr tovább beszélt, és hogy ne késlekedjünk.

A Lisszaboni Szerződés – ha jól számolom – hét nap és öt óra múlva hatályba lép. Meg kell mondjam, a Tanácsnak az azzal kapcsolatos kapkodása, hogy határozatok sorozatát fogadja el, némileg zavarba ejtő. Zavarba ejtő az is, hogy üres helyet látok ott is, ahol a Tanács képviselőjének kellene ülnie: jó lett volna, ha tényleges véleménycserét tudunk folytatni.

Alapjában véve elfogadom az előttem szóló által tett javaslatokat. Természetesen támogatjuk az Europol fejlődését. Erős Europol-t szeretnénk. Olyan Europol-t szeretnénk, amely jól működik és képes a bűnözés elleni küzdelemre, de egyben olyan Europol-t is szeretnénk, amely demokratikus ellenőrzés alatt áll. Ennélfogva elfogadom az előttem szóló által tett javaslatot, hogy kérjük a Tanácstól az Europolról szóló javaslatok visszavonását, illetve hogy legfeljebb hat hónapon belül – de lehetőleg hamarabb – nyújtson be új javaslatot a Lisszaboni Szerződés alapján.

Végezetül, rátérve arra a konkrét témára, amelynek én vagyok az előadója – vagyis az Europolra és a személyes adatok és bizalmas dokumentumok harmadik felek részére való átadásának témájára –, arról szeretnék hallani a Tanácstól – amely távol maradt erről az ülésről –, hogy miként vélekedik az Európai Parlament jogi szolgálata által készített elemzésről, amely szerint az adott javaslattal kapcsolatban választott jogalap nem megfelelő. Nem tudom, ki ad majd választ a Tanács részéről, de talán majd visszatérnek e témára, és küldenek valakit, aki majd válaszol.

Jan Philipp Albrecht, előadó. – (DE) Elnök úr, egyetértek az előző felszólalóval abban, hogy az volna a legokosabb, ha a Tanács ismételten benyújtani az Európai Parlamentnek az Europolról szóló javaslatát – a Lisszaboni Szerződés alapján.

Fontos és szükséges, hogy az európai igazságügyi és rendőrségi együttműködés kérdését a Parlament vitassa meg, és hogy arról együtt döntsön. Az Europol munkája csak ilyen módon kaphat elegendő legitimitást. Az, hogy a Tanács által az Europol munkájával kapcsolatban javasolt rendelkezések az Európai Parlament közös és határozott elutasításával találkoztak, egyértelmű jele annak, hogy módosításokra van szükség a jogalapot illetően.

Ráadásul erre minden egyéb ok is megvan. Az európai bel- és biztonságpolitika végrehajtása túl sokáig volt a végrehajtó hatalom számára fenntartott, zárt ajtók mögött alakított feladat. Nem utolsósorban a 2001. szeptember 11-ei támadásokat követően hozott terrorizmusellenes intézkedésekkel összefüggésben fordult elő, hogy számos olyan, a biztonsággal kapcsolatos jogszabály-tervezetet fogadtak el, amelyek szükségességét, hatékonyságát és megfelelőségét sok esetben nem is értékelték alaposan, sőt meg sem vitatták. Az Európai Unió harmadik pillére politikai szilárdságának hiánya lehetővé tette a kormányok számára, hogy rendkívül ellentmondásos korlátozásokat vezessenek be a polgárok alapvető jogainak kárára.

Ez különösen egy területen eredményezett nagyon veszélyes egyensúlyhiányt. Noha a biztonsági erők közötti együttműködés egyre szorosabb szerte a világon, nem alakult ki nemzetközi konszenzus az alapvető jogokkal és a jogok védelmével kapcsolatos minimális előírásokat illetően. Az állami jogosítványok és az állampolgári jogok közötti szakadék egyre inkább kiszélesedik, különösen ami a személyes adatoknak az EU és a harmadik országok közötti cseréjét illeti. Az európai biztonsági ügynökségek – például az Europol, az Eurojust és a Frontex –, valamint az információs rendszerek – például az Schengeni Információs Rendszer, az Eurodac vagy a vámügyi és a vízuminformációs adatbázis – egyre nagyobb mennyiségű személyes adatot tárolnak, és az ilyen adatok különböző célokból történő összekapcsolása és elemzése egyre gyorsabban halad előre. Már Európán belül is egyre kevésbé világos, ki és milyen adatokat, és milyen feltételek alapján gyűjthet, tárolhat, elemezhet vagy adhat át. Ilyen módon – az aktuális rendszert irányító elvek fényében – a jogvédelem biztosítása gyakran a partvonalra szorul.

De mi történne akkor, ha ezeket az adatokat kizárólag harmadik országoknak adnák tovább? Nem csak az olyan országokról beszélünk, mint Norvégia vagy Svájc, hanem az Egyesült Államokról, Oroszországról, sőt, Marokkóról és Kínáról is. Kíváncsi vagyok, ki tudná garantálni az államok részéről azt, hogy az adatok ugyanolyan mértékű védelmet élveznének a visszaélésekkel és önkényes tevékenységekkel szemben, mint amilyen mértékű védelmet eddig élveztek. E Parlamentnek az a joga és kötelessége, hogy a szerződés biztosította új jogalapot egy olyan folyamat elindítására használja fel, amely biztosítja, hogy az európai polgárok jogait a bűnözés és a terrorizmus elleni küzdelem területén folytatott nemzetközi együttműködéssel összefüggésben is mindennemű korlátozás nélkül tartsák tiszteletben. Közös minimumszabályokat kell életbe léptetni – különösen a személyes adatok védelme tekintetében – mielőtt az Európai Unió további megállapodásokat írna alá harmadik országokkal az adatok cseréjéről.

Ez vonatkozik az Europol által szerzett adatokra, a SWIFT rendszer banki adataira és a légi közlekedés utasainak adataira is, amelyeket az Egyesült Államok hatóságaival kell kicserélni. Minden további intézkedés előfeltételét képezik az egyértelmű adatvédelmi előírások, az átfogó arányossági vizsgálatok és a polgárok hatékony jogvédelme.

Örülök annak, hogy az Európával kapcsolatos jogalkotás tekintetében a politikai palettán átívelő konszenzusnak ezt a szintjét értük el, és úgy gondolom, ez kedvező jel az alapvető európai jogok átfogó védelméről folytatott soron következő vitát illetően is. Az EU polgárai pontosan ezt várják tőlünk.

Agustín Díaz de Mera García Consuegra, előadó. – (ES) Elnök úr, bizottsági alelnök úr, az Europol-csomag négy határozattervezetből áll, amelyek célja a Tanács 2009. április 6-i határozatának végrehajtása.

Elnök úr, csatlakozom képviselőtársaimhoz, és én is a tanácsi javaslat visszavonását kérem. Olyan Parlamentet szeretnénk, amely sokkal láthatóbb, és olyan Lisszaboni Szerződést, amely meghatározó az Europol-csomagra nézve. Azt szeretnénk, ha a Parlament és a Tanács egyenlő elbánásban részesülne, és ha egyensúlyban volnának egymással.

Hogy érthetőbb legyen, miért utasítom el a javaslatot, szeretnék néhány szót szólni jelentésem tárgyáról. Az Európai Rendőrségi Hivatalra bízott fő feladatok egyike az információk és adatok gyűjtése, tárolása, feldolgozása, elemzése és cseréje. Hogy ezt a fontos feladatot elvégezhesse, a tagállami illetékes hatóságoknak átfogó, naprakész és pontos információkat kell küldeniük az Europolnak. Ez az egyetlen módja annak, hogy az Europol teljes mértékben kihasználhassa elemzési kapacitását.

A tanácsi határozattervezet alkalmazásának hatálya – ahogyan azt a 2. cikk meghatározza – az adat elemzés céljából való feldolgozására korlátozódik, a határozat 14. cikkének (1) bekezdésében adott felhatalmazással összhangban. Ennek érdekében az Europol 19 féle munkafajlall rendelkezik az elemzés céljára. Mindegyik munkafajl egy-egy különálló adatbázis, amelyek mindegyike egy meghatározott típusú bűnelkövetéshez kapcsolódik. Ennek megfelelően mindegyik adatbázis szorosan kapcsolódik egy-egy olyan meghatározott operatív támogatáshoz, amelyet az Europol a rá ruházott hatásköröknek megfelelően nyújtani tud.

Európai szinten jelenleg a munkafájlok jelentik az információk, így a személyes adatok tárolására, feldolgozására és elemzésére szolgáló egyetlen eszközt, függetlenül attól, hogy az információk esetleg az operatív információk területéről származnak-e.

A javaslat a technikai intézkedésekkel és a technikai intézkedések alkalmazására egyaránt vonatkozó szabályokkal kapcsolatos előírásokat és általános elveket is tartalmaz. Az információ gyűjtésének és feldolgozásának szükségessége azt jelenti, hogy az alapvető jogok teljes mértékben való tiszteletben tartását szavatoló jogi eszközt kell létrehozni. Szeretnék rámutatni arra, hogy ez az európai polgárok alapvető jogainak teljes mértékben való tiszteletben tartását jelenti. Ugyanakkor egy ilyen eszköznek garantálnia kell azt is, hogy az Europol teljes mértékben végrehajthassa a rá ruházott feladatokat. Ezzel kapcsolatban – in 't Veld asszonyhoz hasonlóan – én is azt kérdezem, hogy az alkalmazni kívánt jogalap valóban a megfelelő jogalap-e.

E területen, elnök úr, az Európai Parlamentnek, mint a polgárokat képviselő intézménynek, elidegeníthetetlen a szerepe. Az Európai Parlamentnek feltétlenül gyakorolnia kell ellenőrző szerepét. Emiatt alapvető fontosságú, hogy – tekintettel a Lisszaboni Szerződés közelgő hatálybalépésére – a Parlament a Tanáccsal egyenlő mértékben vegye ki szerepét a jogalkotási folyamatból. A polgári szabadságjogok és az európaiak biztonságának megvédésénél semmi sem lehet fontosabb.

Ezért arra kérem nagyra becsült képviselőtársaimat, hogy csatlakozzanak a javasolt jogi eszközök elutasításához (mindez nem jelenti azt, hogy kevésbé támogatnánk az Európai Rendőrségi Hivatalt, amelynek támogatása ténylegesen szándékunkban áll) mindaddig, amíg a Tanács lehetővé nem teszi, hogy a Parlament is részese lehessen a döntéshozatali folyamatnak. Javaslom azt is, hogy kérjük a Bizottságot és a Tanácsot a javaslat visszavonására, és egy olyan új javaslat előterjesztésére, amely tiszteletben tartja a Lisszaboni Szerződében megállapított hatásköröket.

Elnök úr, következő felszólalásom alkalmával meggyőzőbb és világosabb magyarázatát adom álláspontomnak. Egyelőre ennyit kívántam elmondani.

Sonia Alfano, előadó. – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, az európai bűnmegelőzési hálózatról szeretnék beszélni.

A hálózatot a 2001/427/IB tanácsi határozat hozta létre 2001-ben. Célkitűzései között a következők szerepeltek: a bűnmegelőzés területén a nemzeti és európai szinten folytatott együttműködés, valamint információ- és tapasztalatcsere megkönnyítése; a vonatkozó információknak főként a legjobb gyakorlatok cseréje céljából való gyűjtése és elemzése; konferenciák, szemináriumok, találkozók és kezdeményezések azzal a célkitűzéssel való szervezése, hogy megkönnyítsék a tapasztalatok és a legjobb gyakorlatok cseréjét és a bűnmegelőzéssel kapcsolatos konzultáció biztosítása a Tanács és a Bizottság számára.

A határozat előírta, hogy a struktúra alapjául a Bizottság és a Tagállamok által kijelölt kapcsolattartó pontok szolgálnak majd; e kapcsolattartó pontok a nemzeti hatóságok legalább egy képviselőjéből kell, hogy álljanak, a többi kapcsolattartási pontokon pedig a bűnmegelőzésre szakosodott kutatók, egyetemi tanárok vagy egyéb szereplők működnek együtt. A tagállamoknak minden esetben biztosítaniuk kell a kutatók, egyetemi szakértők, nem kormányzati szervezetek és a civil társadalom közreműködését. A munkában szakértő testületként az Europol, valamint a Kábítószer és a Kábítószer-függőség Európai Megfigyelőközpontja is részt vesz.

2005-ben sor került a hálózat első belső szerkezeti reformjára. A reform előírta két állandó bizottság – a munkaprogrammal foglalkozó és a kutatással foglalkozó bizottság – létrehozását, a webhely üzemeltetésének feladatát pedig az Egyesült Királyság vette át az Európai Bizottságtól, és azóta is ez foglalkozik a frissítéssel.

2007-ben sor került egy másik felülvizsgálatra, amely elismerte a titkárság megerősítésének különös szükségességét és kiemelte, hogy szembe kell nézni az állandó bizottságok és a nemzeti képviselők erőforrásainak problémájával.

2009 márciusában a hálózat működésével foglalkozó külső értékelést tettek közzé. E külső értékelés kiemelte a hálózatot létrehozó célkitűzések jelentőségét, ugyanakkor sajnálatos módon hangsúlyozta azt a szervezeti hiányosságot, amely megakadályozta a már korábban említett lényeges célkitűzések elérését.

Az ekképpen fényre derült problémák között – amelyek a hálózat tulajdonképpeni összeomlásához vezettek – szerepelt a megfelelő erőforrások hiánya, a hatékonyságot nélkülöző titkárság, a nemzeti képviselők elkötelezettségének hiánya és a nem ütőképes munkaprogram.

Az értékelés felvetette a hálózat megszüntetésének lehetőségét is. Ennek következményeként munkacsoportot hozott létre a 2009. márciusi ajánlások vizsgálata céljából, és arra az álláspontra jutott, hogy bizonyos módosításokat kell eszközölni a hálózatot létrehozó jogi aktuson. Azt javasolták, hogy hozzanak létre a közösségi programok forrásaiból finanszírozott külső titkárságot.

Noha egyes tagállamok ismételt felvetették a hálózat megszüntetésének lehetőségét, mások a hálózat reformját javasolták. Az Európai Tanács svéd elnöksége olyan mértékben egyetértett e javaslattal, hogy hathónapos hivatali ideje alatt kiemelt feladatként kezelte. Ennél a pontnál hangsúlyoznom kell, mennyire zavarba ejtő az üresen maradt helyek látványa, mivel ezeket a javaslatokat maga a svéd elnökség tette.

A javaslat előírja, hogy a hálózat titkárságból, az egyes tagállamok által kijelölt kapcsolattartási pontokból és igazgatótanácsból áll. Az igazgatótanácsot a tagállamok által kinevezett nemzeti képviselők alkotják, élén a végrehajtó bizottságot felelős elnök áll.

Úgy vélem, ebben a tekintetben némi zavar van a kapcsolattartási pontok és a nemzeti képviselők között. A civil társadalom, a tudományos világ, a tapasztalat és – ilyen módon – a szakértők világa mind-mind teljes mértékben kimarad a hálózatból. Nagyon komoly dologról van szó. A hálózat, valamint a bűncselekményekkel és a bűncselekmények megelőzésével foglalkozó egyéb közösségi intézmények és testületek közötti strukturális kapcsolatokat teljes egészében elválták.

A határozat nem irányozza elő az Európai Parlamenttel való együttműködés semmilyen formáját, és annak ellenére kimaradt belőle az idegen nyelvek ismeretével kapcsolatos követelmény, hogy azt korábban már kérték.

Előadóként úgy vélem, hogy ez a javaslat teljesen hatástalan, és több okból sem alkalmas a bűnmegelőzés kérdésének kezelésére. Először azért, mert nem tudott eleget tenni azoknak a célkitűzéseknek, amelyek miatt létrehozták; másodszor azért nem, mert nem alakult ki közreműködés a Bizottság, a Tanács és a Tagállamok között, és úgy hiszem, ezt a hálózat egyfajta sabotálásának kel tekinteni.

A bűnmegelőzés nem csökkenthető le a legjobb gyakorlatok cseréjére. Sajnos, aminek szemtanúi lehettünk, az a különböző országokat felkereső, a tolmácsok hiányában egymással szót érteni képtelen különféle tisztviselők egyfajta turisztikai tevékenysége. A civil társadalom és a nem kormányzati szervek bevonásának, vagy a megelőzésről szóló anyagok, például iskolai tankönyvek összeállításának elmaradása teljes mértékben hatástalanná teszi a hálózatot. Hogy a hálózat működőképesé válhasson, úgy vélem, erősíteniünk kell hatáskörét, és ki kell bővítenünk a bűnözés elleni küzdelemmel és a szervezett bűnözés megelőzésével is.

Ezért azt javaslom, utasítsuk el a javaslatot, amelyet egyébként elfogadhattunk volna, ha a Tanács egy eredendő ambiciózus javaslatot terjesztett volna elő. Sajnos, nem ez történt.

Jacques Barrot, a Bizottság alelnöke. – (FR) Elnök úr, nagy érdeklődéssel hallgattam Nicholson úr, in 't Veld asszony, Albrecht úr és Alfano asszony felszólalását. Olyan vita ez, amelyben az eljárásbeli és a lényegi problémák egyaránt keverednek.

Az eljárásbeli kérdések vonatkozásában teljes mértékben egyetértek a Parlament állásfoglalásával. A Lisszaboni Szerződés hamarosan hatályba lép. Ennélfogva teljes mértékben megértem azokat a kérdéseket, amelyek egyes tanácsi határozatokkal kapcsolatban a Parlament részéről felmerülnek. Az is igaz, hogy a Bizottság némileg sajnálatosnak tartja a helyzetet. Mindazonáltal a Parlament kedvéért most szeretném némileg megvilágítani e három dokumentumcsomagot.

Amint azt valamennyien tudják, az Europol – a kormányközi egyezmény helyébe lépő tanácsi határozat révén – egy új jogszabályi keretrendszer hatálya alá kerül, és 2010. január 1-jétől európai ügynökséggé válik. A határozat Tanács általi elfogadását hosszas tárgyalások előzték meg, végrehajtásának előkészítése pedig folyamatban van.

Megértem a Parlament aggályait, és én is várakozással tekintek a következő intézményi keretrendszer hatálybalépése elé, mivel ez kövezi majd ki az Európai Rendőrségi Hivatal hatékonyabb demokratikus ellenőrzése felé vezető utat. Le kell vonnunk a Tanács hatályos határozata első végrehajtásának tanulságait, hogy olyan szilárd alapokkal rendelkezessünk, amelyre a jövőbeni jogszabály épülhet. Ehhez üdvös volna, ha a Parlamentet és a többi érdekelt felet is bevonnánk az Europolra vonatkozó jövőbeni jogszabályok előkészítésébe, különösen azon feltételek tekintetében, amelyek révén a Parlament és a nemzeti parlamentek majd ellenőrizni tudják az Europol tevékenységeit.

Mindazonáltal, elnök úr, sajnálom, hogy a Parlament elutasította a tanácsi határozatok tervezetét. Az Europol munkájának fontos aspektusait szabályozó végrehajtási rendelkezésekről van szó, amelyek nélkül az Europol nem működhet.

Most pedig rátérek az igazságügyi laboratóriumok kérdésére. Értem, hogy a Parlament más jogalapot szeretne az igazságügyi laboratóriumi tevékenységek akkreditálásáról szóló kerethatározathoz. A Bizottság azért támogatja az akkreditáció alkalmazását, mert az akkreditáció jobb minőségű munkára ösztönzi a laboratóriumokat, különösen, ha az ujljenyomatokkal és a DNS-mintákkal kapcsolatos kényes technikákról van szó. A laboratóriumok szigorúbb akkreditációja hozzájárul majd a közbizalom növekedéséhez.

Ismételten hangsúlyozom, hogy tisztában vagyok a jogalappal kapcsolatos problémákkal. A Parlamenthez hasonlóan a Bizottság is úgy véli, hogy a kerethatározat alapjául – amennyiben a kerethatározat az Európai Közösség alapító szerződésének 50. cikke szerinti szolgáltatásokra hivatkozik – az 50. cikknek kell szolgálnia. A Bizottság az IB Tanács 2009. október 23-i ülésének jegyzőkönyvében található nyilatkozatot tette. A nyilatkozat szerint a Bizottság fenntartja a jogot arra, hogy olyan intézkedéseket hozzon, amelyeket a jövőt illetően tart helyénvalónak.

Hozzátenném még, hogy a pénzügyi szabályzat rendelkezéseivel összhangban a Bizottság készen áll arra, hogy pénzügyi támogatást biztosítson a tagállamok olyan tevékenységeihez, amelyek lehetővé teszik az igazságügyi laboratóriumok akkreditálását. Végezetül a Bizottság készen áll arra, hogy a 7. cikk (4) (új) bekezdésével összhangban 2018. július 1-jéig elvégezze a jogi eszköz végrehajtásának és alkalmazásának értékelését.

Ami az akkreditációt illeti – noha megértem a Parlament álláspontját –, arról szintén azt gondolom, hogy jellemzően a megfelelő irányban halad, és tiszteletben tart valamennyi olyan nézetet, amelynek a Parlamentben hangot adnak.

Most pedig szeretnék rátérni az európai bűnmegelőzési hálózat kérdésére. Természetesen úgy gondoljuk, hogy a bűnözést meg kell előzni. A bűnözés és a szervezett bűnözés megzabolázásához a kényszerítő intézkedések nem elegendők. A megelőzés alapvető fontosságú – helyi vagy határokon átnyúló szinten egyaránt. Emellett az emberkereskedelemmel és gyermekpornográfiával kapcsolatban tett közelmúltbeli javaslataimban szintén megelőző intézkedéseket bocsátottam előre.

Alfano asszony, ön az imént a rendszer gyengeségére mutatott rá. Tisztában vagyok azzal, hogy egy közelmúltbeli értékelés megállapította, hogy a szervezett bűnözés elleni küzdelemben nagyon nagy szükség van az európai együttműködésre, és azzal is tisztában vagyok, hogy az állami szervek, szervezetek és a magánszektor a tapasztalatok, módszerek és eszközök Európán belüli megosztására irányuló multidiszciplináris megközelítést óhajtának.

Igaz, hogy az Európai Unió bűnmegelőzési hálózata stratégiai, politikai és szervezeti problémákkal szembesült. A Bizottság ismeri ezeket a problémákat. Rövid távon növeltük a hálózat titkárságának pénzügyi támogatását.

A stockholmi programban előre soroltuk a rendőrségi együttműködést és annak szükségességét, hogy képesnek kell lennünk a rendőri együttműködés közösségi szinten, a Lisszaboni Szerződéssel összhangban való igazgatására. Igaz, hogy a hálózat számos, az ön által is említett feladatot el tud látni, és olyan feladatokat is el tud végezni, amelyekkel kapcsolatban ön néhány figyelemreméltó példát is felsorolt.

Várhatjuk, hogy helye lesz a szociális és oktatási intézmények közötti közös, az iskolákra, továbbképzésekre és egyetemi szintű képzésekre kiterjedő projekteknek. Teljesen egyértelmű, hogy egy jelentős, új, a bűnmegelőzésre irányuló politikának az elejénél tartunk.

Egyértelmű, hogy hangsúlyosabbá kell tenni a civil társadalom és a Parlament szerepét. Emellett a rendőrségi együttműködés most az együttdöntés keretei közé kerül. Ezért azt gondolom, hogy az új jogalap keretében a lehető legszorosabb lehet az együttműködés. Ez valamennyi olyan polgár érdekét szolgálja, akinek mindennapi életét a biztonsággal kapcsolatos kérdések befolyásolják.

Természetesen némileg sajnálom, hogy kialakult ez az eljárási és tartalmi kérdésekre összpontosító vita. Úgy gondolom azonban, hogy mostantól kezdve – azaz a Lisszaboni Szerződés hatálybalépését követően és a stockholmi program szerint eljárva – sokkal többet tehetünk. A Parlament pedig teljes értékű szerepet tölthet majd be a szervezett bűnözés, de ugyanakkor a bűnözés valamennyi formája elleni küzdelem új stratégiájának keretében.

Wim van de Camp, a PPE képviselőcsoport nevében.. – (NL) Köszönöm Barrot úrnak, a Bizottság alelnökének a válaszokat, és köszönöm a különböző témákkal kapcsolatban kifejtett észrevételeit.

Az Európai Unión belüli igazságügyi együttműködés nagyon nagy jelentőségű. Amikor a polgárok Európájáról beszélünk, akkor leginkább az igazságügyi együttműködésről beszélünk. Ezzel kapcsolatban elsődleges fontosságú számunkra a bűnözés elleni küzdelem, elsősorban azért, mert a bűnözésre egyre nagyobb mértékben jellemző a határokon átnyúló jelleg. Gyakran a nagyszabású, határokon átnyúló bűnözés jelenti az igazi problémát, amelyhez képest a nemzeti szinten jelentkező bűnözés alig tűnik többnél egyszerű huliganizmusnál.

Ez alapján az Európai Néppárt képviselőcsoportja határozottan a mellett foglal állást, hogy nem csak az Európolt, de az Eurodacot is meg kell erősíteni. Az igazságügyi laboratóriumok keretrendszerére hivatkozom most.

A szervezett bűnözés elleni küzdelem fontos eleme a bűnüldözők demokratikus felügyelete. Semmiképpen nem szeretném ennek a jelentőségét csökkenteni, de kérem, legyenek tekintettel az áldozat helyzetére, és a továbbiakban is így járjanak el, amikor majd a következő hónapokban megvitatjuk a javaslatokat. A bűnözés elleni küzdelem gyakran magában foglalja a gyanúsítottak jogainak figyelembevételét is, ami csak azért helyénvaló, mert a gyanúsított magánélete, és a gyanúsítottnak a büntetőeljárásban való helyzete nagyon fontos tényező. Azt szeretném, ha az elkövetkezendő öt év folyamán nagyobb figyelmet fordítanánk az áldozat helyzetére. Elnök úr, az alapvető jogok nem abszolút jellegűek; mindig az adott kontextusukban kell gyakorolni őket. Vagy, ahogyan az a holland alkotmányban is szerepel: „minden tekintetben a jog szerint”. Ez ugyanúgy vonatkozik a gyanúsítottakra és az áldozatokra is.

Megértem, és egyetértek azzal, hogy most, amikor e négy dokumentumcsomagról van szó, a Parlamentnek azt kell mondania: „Hátrébb az agarakkal!” Várjunk december 1-jéig, amikor új javaslatok állnak rendelkezésünkre, és akkor el kell végeznünk az ezekkel kapcsolatos vizsgálatot, amely az Európai Parlament tényleges részvételét igényli:

Ramón Jáuregui Atondo, az S&D képviselőcsoport nevében.. – (ES) Elnök úr, probléma lépett fel, mivel az egész Parlament azt kéri a Bizottságtól, hogy vizsgálja felül az ezekkel az ügyekkel kapcsolatos jogalkotási csomagot, Barrot úr pedig – a maga kedves módján – arról tájékoztatott, hogy ez már túl messze mutatna, hogy a kérdést már alaposan megtárgyalták, és január 1-jén hatályba lép. A valóság az: probléma lépett fel.

Azt javasolhatom Önnek, Barrot úr, hogy mivel azt látom, hogy nem tud választ adni nekünk e kérdéssel kapcsolatban, mondja meg az utódjának, hogy amikor a parlamenti meghallgatásra jön, arról fogjuk kérdezni, szándékában áll-e az ezzel a kérdéssel kapcsolatos jogalkotási csomag összeállítása, mivel az egész Parlament ezt kéri, és nem csupán a jogalkotással kapcsolatos túlbuzgóságról van szó.

Nem arról van szó, hogy a Parlament követelné a bevonását; arról van szó, hogy ebbe be kell vonni a Parlamentet. Azért kell bevonni, mert néhány nap múlva jogalkotási szerepre tesz szert, és mert most nem a parlamenti ellenőrzés kérdéséről van szó, hanem hogy további javaslatokat kívánunk tenni. Az elénk terjesztett irányelvekben és határozatokban sok hibát, sok hiányosságot, és jelentős mennyiségű jogbizonytalanságot látok. E rendelkezéseket ezen a helyen kellene átalakítanunk.

Azt hiszem, hogy az Europolnak jó, hogy ezek alapján dolgozhat. Megértem, hogy az Europol már ezekkel dolgozik, és szeretném, ha a továbbiakban is így tenne, mivel szeretném, ha az Europol előrehaladást érne el. Azt szeretném, ha tiszteletben tartanák a Parlamentnek azt a jogát, hogy elmondhassa, miként vélekedik e rendelkezésekről, mivel a Parlamentnek ez a jogalkotási funkciója, és azt kívánjuk, hogy a Parlament lássa is el azt a funkcióját.

Ezért már most megmondom önnek, hogy amint az új biztos megjelenik előttünk, feltesszük majd neki a kérdést, hogy vállalja-e a kérdéssel kapcsolatos jogalkotási javaslatok előkészítését, hogy aztán a Parlament végezze el a jogalkotás feladatát. Ennyit, és nem többet kívántam elmondani.

Nathalie Griesbeck, az ALDE képviselőcsoport nevében.. – (FR) Elnök úr, biztos úr, hölgyeim és uraim, hozzászólásom rövid lesz. Először a tartalmi kérdésekkel kívánok foglalkozni, utána az eljárással, és részben azt fogom megismételni, aminek előttem már valamennyi képviselőcsoport hangot adott.

Noha a biztonság, az igazságosság és a szabadság térségének az Európai Unión belül való megteremtése alapvető fontosságú számunkra, és természetesen az általunk létrehozott európai demokratikus modell példáját adja, és noha sokan közülünk olyan eszköznek tekintik az Europolit, amelyet hozzá lehet igazítani mindehhez, valamennyien fontosnak tartjuk, hogy az erőforrások – különösen a szervezett bűnözés és a csempészet minden formája elleni küzdelem humán erőforrásai, de a technikai erőforrások – összevonását szigorúan, a jogbiztonság maximális garanciájával kell ellenőrizni, mivel a hatáskörünk lényegéről van szó: az európai polgárok jogairól és szabadságairól.

Ami az eljárást illeti – megkockáztatva, hogy az előttem szólókat ismétlem majd – arról kívánom biztosítani a Liberálisok és Demokraták Szövetsége Európáért Képviselőcsoport nevében a biztos urat, hogy az elvégzett munka semmiképpen nem volt hiábavaló. Polgáraink azonban teljesen félreértenék és félreértelmeznék a dolgokat, ha – miután ilyen sokáig várokztunk a Lisszaboni Szerződéssel kapcsolatos intézmények kialakításával – nem maradna türelmünk arra, hogy néhány órát vagy akár néhány napot várakozzunk azért, hogy aztán az általunk olyan nagyra tartott együttdöntési jogunkkal élhessünk.

Európában most az egyszer alapvető fontosságú, hogy várakozzunk néhány hetet az eljárásjogi keretrendszerünket tiszteletben tartó szövegre, és in 't Veld asszonyhoz hasonlóan én is sajnálom, hogy nem látom körünkben a Tanács képviselőjét, mivel elsősorban a Tanácsot érintő ügyről van szó. Ezért bizottságom nevében úgy gondolom, hogy új jogalkotási javaslatra van szükségünk.

Raül Romeva i Rueda, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében.. – (FR) Elnök úr, ugyanezen irányban továbbhaladva a Zöldek/Európai Szabad Szövetség Képviselőcsoportjának koordinátoraként a szabadsággal kapcsolatos kérdésekről kívánok szólni, ami az én személyes vészőparipám is.

Érthetetlen volna, ha – miközben lehetőségünk van az Európai Parlamenttel való együttes jogalkotási munkára – nem tudnánk élni ezzel a lehetőséggel. Ezért mindannyian egyetértünk a kérdéssel kapcsolatban. Mindenesetre várakoznunk kell, és majd meglátjuk, hogyan alakulnak a fejlemények, de mindenképpen problémát jelentene, ha nem tudnánk olyan módon részt venni, ahogyan azt jogkörünknek megfelelően kérjük.

Van egy kisebb felvetésem az igazságügyi laboratóriumokról szóló jelentéssel kapcsolatban is – mivel ez az a téma, amellyel én foglalkoztam –, és szeretném a lehető legegyszerűbben közölni: a koordináció szükségességének megvitatásakor nagyon alaposan meg kell vizsgálnunk a decentralizálás kérdését is. Ne feledkezzünk meg arról, hogy egyes tagállamokban nem egyetlen központ, hanem – tekintettel a területi elhelyezkedésre és a meglévő rendőrségi és jogszabályi rendszerekre – több egység foglalkozik az igazságügyi vizsgálatokkal. Ez a helyzet Spanyolországban is. Fontos, hogy ennek tudatában legyünk, mivel amennyiben sikerrel járunk a koordináció terén, azt is szem előtt kell tartanunk, hogy nem csak a tagállamok közötti koordinációval, hanem az olyan eltérő körülményekkel rendelkező régiók közötti koordinációval is foglalkoznunk kell, amelyek nemzeti szinten nem jelentkeznek.

Marie-Christine Vergiat, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében.. – (FR) Elnök úr, hölgyeim és uraim, én is csak azt ismétlem meg, amelyet néhány képviselőtársam már elmondott.

A Lisszaboni Szerződés hatálybalépése előtt az Európai Parlamentet a sürgősségi eljárás keretében felkérték arra, hogy vizsgáljon meg négy, az Europollal kapcsolatos szöveget és az Europol által –harmadik országoknak is – átadott adatok bizalmas jellege védelmének kérdését. Egyhangúlag elítéljük azt, ahogyan felkértek bennünket a szövegek vizsgálatára, mivel a szövegek olyan kérdésekkel foglalkoznak, amelyek a Lisszaboni Szerződés hatálybalépését követően már az együttműködés hatáskörébe fognak tartozni.

Sokan gondoljuk, hogy polgárainknak joga van a biztonsághoz, a terrorizmus elleni küzdelem pedig kiemelt fontosságú. Mindent, ami lehetséges, meg kell tenni annak biztosítása érdekében, hogy polgáraink ne a terrortámadásoktól való állandó félelemben éljenek. Ezért fontos, hogy mindent megtegyünk a rendőrségi együttműködés elmélyítése érdekében, ezt azonban nem bármi áron és különösen nem a magánélethez, a szabad mozgáshoz és a szabad véleménynyilvánításhoz való alapvető közjog sérelmére kell elérnünk.

Talán még azzal egészíteném ki, hogy a bűnmegelőzés nem jelenthet több és egyre több korlátozó intézkedést. Demokráciáink előjoga a szabadságaink minden esetben való védelme, szabadságaink csak akkor korlátozhatók, ha ez elengedhetetlenül szükséges. A rendőrségi együttműködésnek ezért olyan meghatározott jogi keretek között kell megvalósulnia, amely biztosítja az átadott információk bizalmas kezelését, valamint az információk és az említett biztonsági célkitűzések közötti megfelelő egyensúlyt.

Ezért az Egységes Európai Baloldal/Északi Zöld Baloldal Képviselőcsoportja – a többi képviselőcsoporttal együtt – felszólítja a Tanácsot és a Bizottságot a javaslatok visszavonására. És én is sajnálom, hogy a mai ülésen nincs jelen a Tanács.

Gerard Batten, az EFD képviselőcsoport nevében.. – Elnök úr, ezek a jelentések azokat a szabályokat állapítják meg, amelyek alapján az Europol a legszemélyesebb jellegű adatokat gyűjtheti össze és cserélheti ki az EU-tagállamokkal – sőt, harmadik országokkal is.

Arról szólnak, hogy az ilyen információk jogosulatlan közlése ne járjon hátrányos, sértő vagy káros következményekkel az Europol alapvető érdekeire nézve. Nem foglalkoznak az ártatlan polgárok érdekeinek védelmével, akik esetleg egy rémálomszerű Europol-vizsgálat közepén találhatják magukat.

Sor kerülhet a legszemélyesebb jellegű információk, így a szexuális irányultságra vonatkozó információk és a bankszámlaadatok gyűjtésére is. Az ilyen adatok még az olyan rendezetlen demokratikus teljesítményt felmutató harmadik országokkal is megoszthatóvá válnának, mint Albánia, Peru és az Orosz Föderáció.

Az Europol mindennemű politikai nézőpont szerint teljesen felesleges, az EU szubjektív álláspontja azonban az, hogy alapvető fontosságú, hogy a politikai államok egy másik ismertetőjegye, a saját rendőri erő is rendelkezésére álljon.

Vajon hányan tudják az EU húzódozó polgárai közül, hogy az Europol tisztviselői mentességet élveznek minden olyan vizsgálat alól, ami azzal foglalkozna, amit feladataik ellátása közben tesznek vagy mondanak? Azoknak, akik még csak most rázták le magukról a rendőrállam terhét, talán nem tűnik túl lényegesnek, de az angol jogtól teljes mértékben idegen a bűnüldözés tisztviselőinek illeténi mentessége.

Abban, hogy az EU létrehozta saját igazságügyi rendszerét, amely olyan eszközökkel rendelkezik, mint például az európai letartóztatási parancs és a vádlott távollétében tartott tárgyalás, most pedig saját rendőrségét, mi, britek, azoknak a legalapvetőbb és legünnepelebb jogainknak a megsemmisítését látjuk, amelyek korábban védelmet biztosítottak számunkra.

Mindegyik előadóban volt annyi tisztesség, hogy azt mondja: ezeket a javaslatokat a Lisszaboni Szerződés hatálybalépéséig el kell utasítani. Ha az EU-ban bármilyen nyoma lenne a tisztességnek, akkor népszavazást tartanának a Lisszaboni Szerződésről, és soha nem léphetne hatályba.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Elnök úr, az Europol tevékenységei a közelmúltban ismételtelen illegális bevándorlók csempészésével foglalkozó emberkereskedői csoportok felszámolását eredményezték, ami örvendetes dolog. Hasonlóképpen örvendetes volna, ha az Europol a súlyos nemzetközi bűnözés valamennyi fajtájának felszámolásában venne részt a jövőben. A különböző hatóságoknak a bűnözés elleni küzdelemben való együttműködése – elvben – jó dolog.

Nem megoldott azonban az adatvédelem kérdése az olyan tervekkel kapcsolatban, amelyek szerint valamennyi hatóság korlátlan hozzáférést kapna az adatokhoz. Az adatvédelmi biztos ígéretével hitegetnek bennünket, de még az sem világos, hogy egyáltalán milyen felügyeleti hatáskört kapna. A nemzeti adatvédelmi biztosok már most is nagyon hamar hatáskörüket határához érik, a beavatkozásra alig van lehetőségük, és ha van is, akkor kevés tényleges eredménnyel. Valószínűleg ugyanez lesz a helyzet az EU szintjén is.

Az elmúlt évtizedben egyre nagyobb mértékben korlátozták az állampolgári jogokat és szabadságokat a terrorizmus elleni küzdelem nevében. Ha a bel- és igazságügyi miniszterek gyorsan akarják keresztülvinni a pénzügyi tranzakciókról szóló megállapodást – különösen most, mielőtt a Lisszaboni Szerződés az együtdöntés jogát biztosítaná az Európai Parlamentnek –, akkor ez csak azért van, mert tudják, hogy jelentős adatvédelmi kérdések kapcsolódnak e megállapodáshoz, és a SWIFT-megállapodás esetében ezután már nem úsznák meg parlamenti beavatkozás nélkül. Figyelembe véve, hogy a vonatkozó alkotmányaiak miatt még a nemzeti bűnüldöző hatóságok sem kapják meg ezeket a jogokat, akkor miért kellene az Európának megkapnia, és különösen miért kellene – az EU hátsó bejáratán keresztül – az Egyesült Államoknak megkapnia ezeket a korlátlan jogokat? Véleményem szerint meg kell állítanunk ezt az adatvédelem elleni támadást.

Simon Busuttil (PPE). – (FR) Elnök úr, mindenképp hadd gratuláljak a Bizottság alelnökének: szeretném megköszönni mindazt, amit a területért felelős biztostként eddig tett.

Remélem, hogy az önt követő biztosok – nem egy, hanem két biztos – is ihletet meríthet majd az ön politikai elképzeléseiből, elkötelezettségéből és munkájából. Köszönöm, alelnök úr!

(MT) Most pedig engedjék meg, hogy beszámoljak arról, hogy a közelmúltban kiváló lehetőségem nyílt arra, hogy hazámban felkeressem az Europolért, az Europollal való kapcsolatokért, valamint a schengeni térségért felelős hivatalt. E hivatalban számos olyan rendőrtiszt dolgozik, akik – a többi EU-tagállam rendőrtisztjeivel együttműködésben – kiválóan végzik munkájukat e területen. Nagyra értékelem erőfeszítéseiket, és szeretném megemlíteni, hogy a látogatás lehetőséget teremtett arra, hogy értékelhessem az Europol ügynökség jelentőségét. Lehetőségem nyílt arra, hogy egészen közletről ismerjem meg az ügynökséget, hogy felismerhessem a bűnözés elleni küzdelemben való jelentőségét, különösen mivel jelenleg az Európai Unióban és számos európai uniós országban belül a szabadság, a szabad mozgás térségében élünk.

Az ok, ami miatt a javaslatok ellen kell szavaznunk, az nem az, hogy ellene volnánk az Europolnak, hanem hogy mi, az Európai Parlament szeretnénk hozzájárulni a jövő évtől ügynökségként működő hivatal megerősödéséhez, hogy aztán valóban hatékony módon tehesen eleget a bűnözés elleni küzdelemmel kapcsolatos küldetésének.

Rosario Crocetta (S&D). – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, a Tanács kérése tekintetében, hogy hagyjuk jóvá az Europol és partnerei, így a harmadik országok közötti információcseréről szóló javaslatot, látható, hogy a jóváhagyott javaslat abszurd módon úgy szabályozná az Europol és a harmadik országok közötti információcserét, hogy a Parlament nem hagyná jóvá az érintett országok jegyzékét.

Abból, ahogyan a javaslat a személyes adatok kezeléséről rendelkezik, úgy tűnik, a javaslat egy ténylegesen korlátok nélküli adatbázis létrehozását tenné lehetővé, egy olyan adatbázisét, amelyhez a Parlament által nem meghatározott harmadik felek is hozzáférhetnének.

A tanácsi javaslat 15. cikkének (2) bekezdése szerint a faji vagy etnikai hovatartozásra, a politikai véleményre, a vallási vagy világnézeti meggyőződésre, a szakszervezeti tagságra és így tovább vonatkozó személyes adatok feltétlenül szükséges esetben akkor is továbbíthatók, ha a bűncselekmény elkövetésének gyanúja fel sem merül; a javaslat nem határozza meg, hogy mit jelent a „feltétlenül szükséges eset”, és ami sokkal rosszabb, elfogadja azt az elképzelést, hogy léteznek faj szerinti csoportok.

Kíváncsian hallgatnám, ahogy a Tanács meghatározza, mi az a faji csoport, továbbá hogy milyen faji csoportok vannak. Ami engem illet, én azt hiszem, hogy csupán egyetlen faj létezik – az emberi faj.

Ezen okok miatt – de egyben a feladatait a szükséges határidőn ellátni kényszerülő Parlament függetlenségének fenntartása érdekében is – úgy vélem, hogy jelenlegi formájában a tanácsi határozatot a kért november 30-i határidőig el kell utasítani.

Alexander Alvaro (ALDE). – (DE) Elnök úr, csatlakozom Busuttil úrhoz, és én is köszönetet mondok a Bizottság alelnökének, Barrot biztos úrnak az elvégzett munkájáért. Nem volt könnyű az a jogalkotási csomag, amelyet elvállalt, és gyakran iszonyú nehéz volt a küzdelem, de higgye el nekem, alelnök úr, kiváló segítőtársra lelt volna a **Liberálisok és Demokraták Szövetsége Európáért Képviselőcsoportban**, amelyre az ehhez hasonló helyzetekben támaszkodhatott volna. Sok szó esett az Europolról, és nem hiszem, hogy meg kellene ismételmem, amit képviselőtársaim már elmondtak, azaz hogy meglepőnek tűnik, hogy azt várták tőlünk, hogy november 30., azaz a Lisszaboni Szerződés hatálybalépése előtt elfogadjuk a javaslatot. Ebből a szempontból természetes reakciója a Parlament részéről, hogy elutasítja a javaslatokat.

Szégyenletes, hogy a Tanács nem tisztelt meg bennünket jelenlétével, amikor közölhetnénk vele észrevételeinket. Biztos vagyok benne, hogy a Tanács figyelembe venné észrevételeinket. Elsősorban

Kirkhope úrnak az igazságügyi laboratóriumokról és normákról szóló jelentésével kapcsolatban szeretnék észrevételt tenni, amikor azt mondom, hogy gyakran fontolóra kell vennünk, hogy a kérdés részleteivel kezdjünk-e, azaz hogy milyen adatok és milyen módon való átadására kerül sor, továbbá hogy az adatok ténylegesen összevethetőek-e, különösen az igazságügyi laboratóriumok esetében. Ha a DNS-adatokat eltérő módon nyerik, majd az ilyen adatokat továbbítják, és az adatok nem összekapcsolhatóak, akkor ez akár inkább árthat, mint segíthet az érintett személynek. Talán ezeket a gondolatokat is fegyelembé kellene venni.

Ernst Strasser (PPE). – (DE) Elnök úr, Barrot alelnök úr, köszönöm, hogy megértik a Parlamentnek az eljárásügyi kérdésekkel kapcsolatos egyértelmű álláspontját. Nem a Tanács és a Bizottság javaslatait utasítjuk el. Arról van szó, hogy részt szeretnénk venni a döntéshozatali folyamatban. Ami szavazatunkat illeti, részvételünk alapvető fontosságú.

Elég egyértelmű, hogy az Europol egyike az Európai Unió sikertörténeteinek. Az információcsere tekintetében az Europol különösen a kábítószerrel kapcsolatos bűncselekmények, az emberkereskedelem, a terrorizmus finanszírozása és a pénzhamisítás elleni küzdelemben játszik fontos szerepet, és e területekre összpontosítja a rendőrségi együttműködés meglévő hálózatainak tevékenységét. A lehető legfontosabb, hogy az Europol funkcióit még nagyobb mértékben kiszélesítsük. Ezért is kell üdvözlőnk, hogy az ügynökség új jogalapot kap. A még szélesebb körű funkciók tekintetében lesz szükségünk az adatoknak és a belső kapcsolatoknak az európai unióbeli rendőri erők közötti kicserélésére. Erre a terrorizmus és a bűnözés elleni küzdelem sikere érdekében van szükségünk. Ezek a dolgok azért is szükségesek számunkra, hogy – és ezt ugyanilyen egyértelművé kell tenni – megőrizhessük az európai polgárok jogait.

Az európai hozzáállásról van szó, és az egyértelmű európai értékekről, amelyeket a SWIFT-kódokról szóló, szeptember közepi határozatban elért nagy többséggel a Parlament már szintén megerősített. Azt kell követelnünk a Tanácstól és a Bizottságtól, hogy ezt az alapelvet és ezeket az iránymutatásokat érvényesítsék az Egyesült Államokkal folytatott tárgyalások során is. Minderre az európai polgárok biztonságának biztosításához van szükségünk.

Kinga Göncz (S&D). – (HU) Én magam is örülök, hogy a Tanács elkötelezett az európai bűnmegelőzési hálózat továbbfejlesztése, reformja iránt és ennek a fényében valóban kár - ahogy azt többen említették -, hogy a Tanács képviselői most nincsenek itt ezen a vitán.

Én is elválasztanám a tartalmi részt és a folyamatra vonatkozó hozzászólásomat. 10 éve született meg a döntés arról, hogy ez a hálózat szükséges. Az értékelés most azt mutatta, hogy a hálózat nem élt azokkal a lehetőségekkel, amelyek adva lehettek volna. Viszont egyértelművé vált az is, hogy szükség van egy ilyen hálózatra, ennek a továbbfejlesztésére, civilek, kutatók bevonására, bűnüldöző szervekkel való együttműködésre. Szeretném elmondani én is, hogy az Európai Szocialisták és Demokraták fontosnak tartják a hálózat munkáját, fontosnak tartják a továbbfejlesztését. Az, hogy az Európai Parlament most elutasítja ezt a kezdeményezést, az pontosan azért van, hogy a Lisszaboni Szerződés értelmében még erősebb legitimitációval történjen meg ez a lépés, és még intenzívebben részt vehessünk ebben.

Cecilia Wikström (ALDE). – (SV) Elnök úr, Európa legnagyobb hibája, hogy még mindig nem sikerült megállítanunk a szemünk láttára folyó emberkereskedelmet. A nőket és a gyermekeket tagállamaink-szerte úgy árulják, mintha pusztá árucikkek lennének. Az Europol visszafogott becslése szerint 2009-ben félmillió nő válik adásvétel tárgyává Európában. Olyan kérdés ez, amelyről nyíltan kell beszélnünk, és ki kell alakítanunk az ennek felszámolásához szükséges stratégiákat.

Vannak olyan európai uniós intézmények, amelyek célja az emberkereskedelem és a szervezett bűnözés elleni küzdelem, de a dolgok jelenlegi állása szerint ezek jelentős elmaradással küzdenek. Jelentős mértékben javítanunk kell a tagállamok, a Bizottság, a Tanács és a Parlament közötti együttműködés színvonalát ahhoz, hogy egyszer és mindenkorra leszámolhassunk a súlyos bűncselekményekkel. Ezek közé tartozik a szervezett bűnözés, a maffia tevékenységei és az emberkereskedelem is.

A Lisszaboni Szerződés néhány napon belül hatályba lép. Azt gondolom, hogy fellélegezhetünk egy kicsit, mivel végre feldereng a szorosabb, a polgáraink biztonságát a tagállamok-szerte biztosító együttműködés lehetősége. Hamarosan láthatjuk majd az Europol megerősödését, és megvalósul majd az Europol és az Eurojust közötti hatékony együttműködés. Így végül fel tudunk majd lépni az európai szervezett bűnözés, így az emberkereskedelem és a maffiaszerű bűnszövetkezetek ellen is. Mondjuk ki egyszerre és mindenkorra, hogy 2009-ben elfogadhatatlan az emberkereskedelem Európában.

Birgit Sippel (S&D). – (DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim, a mai vitát, és különösen a vitát követő határozatokat, nem formális, hanem politikai szempontból kell áttekintenünk.

A laboratóriumi munkára vonatkozó egységes előírások szintén fontosak a bizalmon alapuló rendőrségi és igazságügyi együttműködés esetében. E kérdésnek azonban nagyon sok olyan aspektusa van, amelynek megvitatását nem teszi lehetővé a rendelkezésünkre álló idő. A fő kérdés azonban elvileg teljesen eltérő jellegű: arról van szó, hogy mennyire veszik komolyan a politikai szereplők a Lisszaboni Szerződést, a Parlament és a polgárok jogait, valamint a Tanács és a Parlament közötti együttműködést.

Három példát szeretnék megemlíteni ezzel kapcsolatban: a Lisszaboni Szerződés előírja, hogy a főképviselő látja el Európa erőteljesebb képviselőségét, és nagy szűgyen, hogy a tagállamok különböző kritériumokat alkalmaztak ebben az esetben. A SWIFT-kódokról szóló, több szempontból is ellentmondásos megállapodást az Európai Parlament a jövő hétfőn ismételt alapos vizsgálat alá vethetné. De e helyett ezt a kérdést is rendezni kellett, és alá kellett írni az Egyesült Államokkal a szerződést.

Ugyanez a helyzet azokkal a kérdésekkel is, amelyekkel most foglalkozunk. Kevéssel a Lisszaboni Szerződés hatálybalépése előtt arra kérnek, hogy gyorsan fogadjuk el a döntéshozatali jogkörünket a jövő vonatkozásában korlátozó, de legalábbis jelentős mértékben behatároló rendelkezéseket magukban foglaló határozatokat. Fel kell tennünk magunknak a kérdést, hogyan fordulhat ez elő, mivel más kérdésekben természetesen lehetőség nyílt az új javaslatok benyújtására.

A Tanács és a Bizottság álláspontja megfosztotta ezeket az intézményeket annak lehetőségétől, hogy egyértelmű üzenetet küldjenek Európa népének – a Szerződés végrehajtása melletti elkötelezettség és a polgárok demokratikus Európájának jelét. Az Európai Parlamentnek csak egyetlen lehetősége van: el kell utasítanunk a javaslatokat, mivel szélesebb nyilvános vitát akarunk, és megerősödött jogainkat most kívánjuk felhasználni a polgárok jogainak támogatására, nem pedig a közeli vagy távolabbi jövőben.

Luigi de Magistris (ALDE). – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, a ma esti nagyon érdekes vita egy csomó nagyon fontos dolgot megértetett velünk, különösen az európai bűnmegelőzési hálózattal kapcsolatban.

Az első, hogy a Lisszaboni Szerződéssel a Parlamentnek az együttdöntési eljárás keretében játszott szerepét egyre hangsúlyosabbá kell tenni, méghozzá kétféleképpen. Először a kultúrával: a szervezett bűnözés és a maffiaszervezetek mindenek előtt az információ és a tudatosság révén számolható fel. Egy nagyszerű olasz bírósági ítélet, a maffia által meggyilkolt Giovanni Falcone szokta mondani, hogy az utóbbi olyan jelenség, amelynek kezdete és vége is van. A végnek a kulturális tekintetben való, jelentős mértékű mozgósításból kell állnia, és Európában és a Parlamentben kell elkezdődnie.

A második, hogy hatékonyabban kell fellépni a szervezett bűnözéssel szemben, elsősorban az európai ügyészi hivatal létrehozásával, és a szervezett bűnözés elleni fellépésnek bizonyos nagyon súlyos bűncselekményekre való, egyelőre csupán egyes tagállamokban előírt kiterjesztésével. Például a bűnszövetkezetben elkövetett bűncselekményekre gondolok.

Meg kell értenünk, hogy a maffiajelenség egész Európát érinti, mivel a maffiaszervezetek az ahhoz szükséges kapacitással is rendelkeznek, hogy közvetlenül az intézményekbe hatoljanak be. Ahogyan azt a közelmúltbeli jelentések is hangsúlyozták, nagyon szoros a maffiaszervezetek és a korrupció közötti kapcsolat, valamint a maffiaszervezeteknek az Európai Unióban elkövetett csalásokkal való kapcsolata, amint azt a Számvevőszék a közelmúltban közölte.

Debora Serracchiani (S&D). – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, az Európával kapcsolatos dokumentumcsomagok egyikének árnyékelőadójaként csak azt erősíthetem meg, amit az előttem szóló képviselőtársaim már elmondtak.

Az információ gyűjtésében, elemzésében és cseréjében betöltött szerepének köszönhetően az Europol megkönnyíti a tagállamokban folyó nyomozásokat, és ilyen módon a bűnözés elleni küzdelem fontos eszközévé vált.

Hatékonyabban kell fellépni a bűnözés elleni küzdelemben, ugyanakkor határozottan kell követelnünk a Parlamentet illető hatásköröket.

A Tanács úgy határozott, hogy november 30-án mindenféleképpen elfogadja az Europol-dokumentumcsomag szövegeit, és nem várja meg, hogy a Parlament a Lisszaboni Szerződés december 1-jei hatálybalépésével megkapja az ezzel az ügyvel kapcsolatos együttdöntési jogkört.

A javaslatok célja nem az, hogy az Europol útjába álljunk, amikor európai ügynökségként foglalja el új helyét, hanem hogy kiterjesszük e Parlament, az Európai Parlament hatáskörét, különösen a szabadsággal, a biztonsággal és az igazságügyvel kapcsolatos fontos ügyekre.

Végezetül úgy vélem, hogy helyénvaló, ha a Parlament kiterjedtebb ellenőrzési jogkört kap az Europol tevékenysége felett, hogy ellenőrizni tudja, az Europol birtokában lévő adatok kezelése nem ássa alá az európai polgárok jogait.

Monika Flašíková Beňová (S&D). – (SK) Az igazságügyi orvostan egyre kiemelkedőbb szerepre tett szert az elmúlt évek során, különösen a bűnözés és a bűncselekmények elleni küzdelem terén elért egyre nagyobb jelentősége miatt.

Az országok közötti magas fokú együttműködés a bűnözés elleni küzdelem hatékonyságának növekedését segítheti elő. A gyakorlati tapasztalatok egyértelműen megmutatják, hogy az ilyen együttműködés önmagában nem elegendő, és alapvető fontosságú az igazságügyi laboratóriumok tevékenységeire vonatkozó normákat megállapító közös jogi keretrendszer, valamint a kiváló minősítéssel rendelkező laboratóriumok egész Európára kiterjedő hálózatának kialakítása.

Az a tény, hogy hiányzik a tudományos bizonyítékok elemzésére vonatkozó egységes akkreditációs szabvány alkalmazásával kapcsolatos megállapodás, súlyos hiányosság, amelyet meg kell szüntetni. Ezért remélem, hogy a Tanács a lehető leghamarabb kezdeményezéseket tesz, és minél előbb új dokumentumot készít elő, amiből az Európai Parlament is jelentős mértékben kivetheti a részét.

Annak ellenére, hogy eredetileg az igazságügyi laboratóriumokról szerettem volna többet beszélni, elnök úr, zárásul annyit szeretnék elmondani, hogy semmiképpen nem áll szándékomban az Európai Parlament fontosságának túlhangsúlyozása, de teljes mértékben példa nélkül állónak találom, hogy a Tanács képviselője nem szakított időt arra, hogy meghallgassa észrevételeinket.

Artur Zasada (PPE). – (PL) Elnök úr, jogászként és egykori rendőrségi tisztviselőként szeretném hangsúlyozni a tanácsi kerethatározat jelentőségét, amelynek az a célkitűzése, hogy valamennyi, genetikai és daktiloszkópiai vizsgálatot végző igazságügyi laboratóriumot az ISO 17025 nemzetközi szabvány betartására kötelezzem. E rendkívül fontos határozat arra irányul, hogy megszilárdítsa a bizonyítási folyamat hitelességét és megbízhatóságát, és eközben növelje a társadalomnak a bűnüldöző hatóságok és az igazságügyi rendszerek iránti bizalmát.

Janusz Władysław Zemke (S&D). – (PL) Elnök úr, fél év múlva, amikor ismételen ugyanezekkel a problémákkal szembesülünk, valószínűleg visszatérünk majd erre a témára. Egyfelől fontos számunkra, hogy a rendőrség és az Europol a lehető leghatékonyabban működjön. Másfelől mindig szem előtt kell tartanunk, hogy az emberi jogok kérdésével, és nagyon gyakran a minősített adatok kérdéseivel foglalkozunk.

Ugyanez a feladat vár majd ránk, és ezért ezzel kapcsolatban különösen az Europolnak a partnerekkel fennálló kapcsolataira, többek közt a személyes adatok és minősített információk cseréjére vonatkozó végrehajtási szabályok elfogadásáról szóló tanácsi határozat 15. cikkére szeretném felhívni figyelmüket. Szeretném felhívni a figyelmet arra, hogy nagyon érzékeny adatokról van szó, és azt mondjuk, hogy az ilyen adatok továbbítása kizárólag feltétlenül szükséges esetben megengedhető. Arról kell elgondolkoznunk, hogy ki dönti el, melyek a feltétlenül szükséges esetek, mert ez egy rendkívül fontos kérdés.

Jacques Barrot, a Bizottság alelnöke. – (FR) A Tanács távolléte miatt nem könnyű a feladat. Ennek ellenére szeretnék megemlíteni néhány okot azok közül, amelyek arra ösztönözték a Bizottságot, hogy elfogadja a szövegek betervezését.

Ami az Europolt illeti: nehéz volna megakadályozni az Europol ügynökséggé való átalakulását. Az Europollal foglalkozó további szövegekre is sor kerül majd, és a Parlament természetesen ezek társjogalkotója lesz. Az Europol munkájának megszakítása jelentős nehézségekbe ütközne. Szeretném egyértelművé tenni, hogy jelenleg egy kiváló brit az Europol vezetője. Kár lenne, ha valahogy félbeszakítanánk az Europolnál folyó munkát.

Ami a két másik szöveget illeti, fontos felismerni, hogy e két szöveg a Tanács és a tagállamok kezdeményezésének az eredménye. Előrelépést jelent, hogy a tagállamok elfogadták a laboratóriumok annak érdekében való akkreditálásának gondolatát, hogy megbízható adatok álljanak rendelkezésre. Ez kedvező eredmény, és előrelépést jelent.

Ami a megelőző hálózatot illeti – és a Parlament észrevételei ezzel kapcsolatban a legindokoltabbak – valóban szükség lesz jövőbeni megerősítésére, illetve arra, hogy más feladatokat kapjon. Tökéletesen megértem önöket, és köszönöm Busuttill úrnak és Strasser úrnak – és az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottság korábban itt jelenlévő elnökének –, hogy megértették, én is határozottan a Parlament szoros bevonása mellett

foglalok állást. Minden, amit az elmúlt öt év során elértem, a Parlament támogatásának volt köszönhető. Ezért valóban örömmel fogadom a Parlament részvételét.

Szeretném mindezt azzal kiegészíteni, hogy a Bizottság úgy véli, részletekbe menő, eseti alapon sorra kerülő elemzésre van szükségünk annak meghatározásához, hogy szükségünk van-e a harmadik pillért jelentő vívmány módosítására. Fontos megértenünk, hogy a kormányközi megközelítésről a közösségi megközelítésre való átmenet időszakában vagyunk, és én örömmel foglalkozom a bel- és igazságügy kérdésével.

Tudatában vagyok annak is, hogy önök valamennyien örömmel vesznek részt a rendőrségi együttműködés olyan formájában, amely tiszteletben tartja az emberi jogokat, és tekintetbe veszi az Európai Unió értékeit. Ez természetes! Hiszem, hogy a Parlament szerepe kedvező hatással lesz majd valamennyi olyan jövőbeni szövegre, amelyek lehetővé teszik számunkra a rendőrségi együttműködés – ismételten csak a polgárok értékeivel és jogaival történő – elmélyítését.

Mindazonáltal most egy átmeneti időszakban vagyunk, és teljes mértékben megértem azt az óhajukat, hogy a Parlamentet is bevonják a szövegek előkészítésébe. Megismétlem, hogy a Bizottság úgy véli, a harmadik pillért adó vívmányok szövegét teljes egészében, eseti alapon kell felülvizsgálnunk – azért, hogy amennyiben úgy látjuk, hogy valamelyik hatályos jogi eszköz elavulttá válik, vagy szükségessé válik kiegészítése vagy naprakésszé tétele, akkor javaslatokat tehesünk. Utódaim olyan javaslatokat tesznek, amelyek lehetővé teszik a Parlament számára a szövegek javítását, hiszen a Parlament társjogalkotóvá válik.

Elnök úr, szeretném megismételni, hogy hivatali időm végén különös figyelmet fordítok majd az Európai Parlament által tett valamennyi javaslatra. Szeretném hangsúlyozni, hogy valamennyien tisztában vagyunk azzal, hogy számos, a rendőrségi és igazságügyi együttműködéshez szükséges szövegnek új jogalapra lesz szüksége, és ez lehetővé teszi, hogy a Parlament betölthesse társjogalkotói szerepét.

Remélem, megértik, miért próbáltam meg ismertetni azzal kapcsolatos indokainkat, hogy miért szeretnénk, ha az Europol január 1-jétől ügynökségként folytathatná munkáját, és hogy nyugtáztuk azt az előrehaladást, amelyet a tagállamok a laboratóriumi akkreditáció és a bűnmegelőzési hálózat tekintetében értek el.

Mindenképpen értem a Parlament álláspontját, és biztosak lehetnek abban, hogy az elkövetkezendő hetek során – amennyire lehetőségem lesz rá – védelmezni fogom a szabadság és biztonság e nagyszerű térségét, amelyet a tagállamok a továbbiakban a Parlament tevékeny támogatásával alakítanak ki.

James Nicholson, az előadót helyettesítve. – Elnök úr, a ma esti vita nagyon jó volt. Úgy vélem, az elnökséget elmarasztalás illeti, amiért nem volt jelen. Nem voltak itt, és ez szégyenletes rájuk nézve.

Csupán néhány felvetéssel kapcsolatban kívánok észrevételt tenni. Teljes mértékben egyetértek Sophia in 't Veld asszonnyal. Hosszú távon természetesen erősebb Europol szeretnénk, sőt, hatékonyabb és jobban együttműködő Europol, ha éppen az szükséges. Ennek szükségességének megértéséhez elegendő egy pillantást vetni a határainknál jelentkező számtalan problémára: a kábítószer, az emberkereskedelem, a nemzetközi bűnözés és a terrorizmus jelentette problémákra, hogy csak néhányat említsek közülük.

Azt hiszem, a PPE részéről felszólaló képviselőtársam volt az, aki egy hozzám is nagyon közel álló témát vetett fel, amikor arról beszélt, az áldozatok jogira nagyobb hangsúlyt kell fektetnünk, mint az elkövetők jogaira. Azt hiszem, ez olyan szempont, amellyel nagyon komolyan kell foglalkoznunk.

Sajnálatos módon gyakran azt látjuk, hogy a bűncselekmény elkövetője több együttérzést és támogatást kap, mint a bűncselekményt elszenvető áldozat. Számos olyan terület van, ahol erre vonatkozó bizonyítékok állnak rendelkezésre. Az ilyesmit semmiképpen nem tarthatjuk elfogadhatónak. Azt hiszem, több támogatást kell adnunk az áldozatoknak, és azt hiszem, ez majd egyértelmű jelzésül szolgál annak, hogy ki volt az áldozat. Nem tartható fenn az, hogy az elkövető az áldozattal azonos elbánásban részesüljön.

Ábrándvilágban él az, aki azt hiszi, hogy a jelen társadalma fennmaradhat együttműködés nélkül. Ahogyan én látom, ez a valóság. Egyszerű példája ennek az, amelyre otthon, Észak-Írországból került sor néhány hete, amikor az észak-írországi rendőrség és a déli Garda Síochána közötti együttműködés több millió szál cigaretta lefoglalását és forgalomba hozatalának megelőzését tette lehetővé. Megtörténhetett volna-e mindez, ha nem kerül sorra az együttműködésre – nem csak a közöttük, hanem egészen a Távol-Keletig nyúlóan?

Igen, barátaim, erős Europolra van szükségünk, igen, egy erős Europol megteremtésére kell törekednünk, és igen, törekednünk kell az együttműködésre, mivel ez mindenkinek a legjobb érdekeit szolgálja.

Sophia in 't Veld, előadó. – Mielőtt hozzászólnék, én is szeretnék gratulálni Barrot biztos úrnak. Csak annyit mondhatok, hogy igen magasra tette a léceket utódai számára.

Lényegi kérdésekkel most nem kívánok foglalkozni, mivel úgy vélem, az ezekkel kapcsolatos vitára később kerítünk sort, de szeretnék röviden visszatérni az eljárásra, mivel szeretnék valamit egyértelművé tenni.

Közvetett módon értesülhettem arról – ami egyébként az itt üresen maradt széknek az üzenete –, hogy alapos oka van a Tanács sietségének, konkrétan az, hogy ne álljon le az Europol tevékenysége. Január 1-jével ügynökséggé kell válnia.

Ha a Tanácsot valóban érdekelte volna az Európai Parlament véleménye, akkor most itt lenne. Sokkal korábban is elindíthatta volna az eljárást július végéhez képest. Elfogadhatta volna az Európai Parlamentnek a munka gyors elvégzésével kapcsolatos felajánlását, mert a Parlament mindig vállalja a felelősséget, és tudunk nagyon gyorsan is dolgozni, ha arra van szükség.

Olyan eljárást ajánlottunk fel a Tanácsnak, amely a legteljesebb mértékben eleget tett volna a Lisszaboni Szerződés szellemének. Egy hónapos hosszabbítást kértünk, de a Tanács erre egyszerűen nem volt hajlandó; az, hogy a Tanács ma nincs jelen, és hogy nem mutatott érdeklődést az Európai Parlamenttel folytatott vita iránt, csak azt jelzi, hogy az Európai Parlamentet egyszerűen nem kívánják bevonni; ez az őszintétlenségüket jelzi.

Sajnálom, mert mostantól számítva hét nap, három óra és negyven perc múlva együtt kell dolgoznunk. Szeretnék rámutatni arra, ahogyan azt egyik képviselőtársam már nagyon találóan megfogalmazta, hogy nem az önérzetünkről van szó. Nem arról van szó, hogy az Európai Parlament a partvonalra szorulna. És még csak arról sincs szó, hogy a nemzeti parlamentek szorulnának a partvonalra. Ez a polgárokkal szembeni elszámoltathatóságról szól, mivel nagyon fontos döntésekhez kapcsolódik.

A személyes adatok és a bizalmas dokumentumok harmadik felek részére való átadásáról, polgáraink, az általunk képviselt emberek adatairól és bizalmas információiról van. A Tanács inkább nekik, mint nekünk tartozik elszámolással.

Végezetül: hallottam a biztos úr szavait, de az Európai Tanács nyilatkozatát szeretném hallani, amelyben megígéri, hogy – mivel ezt az egész csomagot úgy hajszolták keresztül – a lehető leghamarabb, de legfeljebb hat hónapon belül visszavonják vagy felülvizsgálják a határozatot, és teljes mértékben bevonják az Európai Parlamentet az együttdöntési eljárásba, és vállalják a felelősséget a polgárok előtt.

Jan Philipp Albrecht, előadó. – (DE) Elnök úr, mindenképp szeretnék köszönetet mondani a Bizottságnak az Europollal kapcsolatban végzett munkájáért, és szeretném ismételtelen kijelenteni, hogy nem arról van szó, hogy az Europol európai uniós ügynökséggé való átalakulásának folyamatát kívánnánk feltartóztatni.

Alapvető fontosságú és egyben kényes is az a kérdés, hogy az Europol milyen hatásköröket kap az állam és a polgárok közötti kapcsolat tekintetében, és ezt a kérdést itt, a Parlamentben kell megvitatni. Egy demokratikus rendszerben ennek parlamenti döntésnek kell lennie, a kérdést pedig részletekbe menően kell megvitatnunk, hogy a végeredmény elegendő legitimitást kaphasson.

Ahogyan in 't Veld asszony, úgy én is aggasztónak találom a Tanács távolmaradását, mert így nem tudja meghallgatni a bírálót, amely szerintem minden demokrácia alapvető részét képezi. Remélem, hogy a kormány végül figyelembe veszi majd a biztonságpolitika területén e pillanatig elvégzett munkával kapcsolatos parlamenti bírálatokat.

Európa-szerre parlamenti szintű vitára van szükség a polgárok jogairól, és szükség van a biztonsági politikánk hatékonyságáról folytatott vitára is. Az Európai Parlamentnek és a nemzeti parlamenteknek mindkét vitában jelentősebb szerepet kell játszaniuk.

Köszönetet mondok az előadóknak az itt együttesen adott jelzésért, és remélem, a jelzés teljesen egyértelmű, a Tanács pedig válaszolni fog rá.

Agustín Díaz de Mera García Consuegra, előadó. – (ES) Elnök úr, teljes mértékben tiszteletben tartom és támogatom az Európai Rendőrségi Hivatalt. Remélem, hogy a lehető leghamarabb a rendelkezésére állnak majd azok a jogi, humán-erőforrásbeli és anyagi erőforrások, amelyekre célkitűzéseinek és lehetőségeinek a Lisszaboni Szerződés szerinti eléréséhez és kiteljesítéséhez szüksége van.

A kérdést röviden összefoglalva: mi az az Európai Rendőrségi Hivatal, az új hivatal?

Megszűnt mint kormányközi szerv, közösségi szerv lett, a közösségi költségvetésből gazdálkodik és az Európai Parlament ellenőrzése alá került. Azzal kell foglalkoznunk, ami a legkevésbé van meghatározva. Fel kell tennünk magunknak a kérdést, hogy mi hordozza magában a legtöbb bizonytalanságot.

Ami a határozat legbizonytalanabb eleme, az az Európai Parlament általi ellenőrzés. Ennélfogva, elnök úr, nem tudjuk se megérteni, se elfogadni azt a kapkodást, amit senki nem tud ésszerűen megindokolni, és ami – tömören megfogalmazva – a Parlament ellenőrző szerepét korlátozza. A felsorolásnak ez csak az első eleme, elnök úr. Azt sem tudjuk elfogadni, hogy a Tanács mossa kezeit az ügyel kapcsolatban. Holnap, a szavazáskor, az elhangzottaknak megfelelően a Tanács nyilatkozatát fogjuk kérni. A nyilatkozatban a Tanácsnak kötelezettséget kell vállalnia arra, hogy hat hónapon belül a Lisszaboni Szerződésnek megfelelő új jogalkotási csomagot terjeszt elő.

Végezetül, elnök úr, indokolatlan és ésszerűtlen volna, ha pont annak az előmozdítását segítenénk elő, amit bírálunk. Például: egyetlen délután, alig több mint másfél óra alatt nem lehet megvitatni hat, ezekkel a fontos kérdésekkel kapcsolatos jelentést. Először a bűnmegelőzési hálózatról, aztán az igazságügyi laboratóriumokról beszéltünk, végül pedig négy, az Európával kapcsolatos jelentést is megvitattunk. Ez nem ésszerű.

Láttuk, mennyire fontos ez a vita, de nem merülhettünk bele a részletekbe, mert ezt a Parlament maga és a Parlament szolgálatai is lehetetlenné tették a számunkra azzal, hogy egyszerre hat jelentéssel kellett foglalkoznunk.

Ezért remélem, elnök úr, hogy a jövőben nagyobb gondot fordítanak majd a bennünket ilyen nagy mértékben érintő és foglalkoztató viták megtartására. Holnap kérdéseket teszünk fel a Tanácsnak.

Sonia Alfano, előadó. – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, szeretnék köszönetet mondani mindazoknak a képviselőknek, akik részt vettek ebben a vitában. Különösen szeretném megköszönni Barrot úrnak, hogy foglalkozott az általunk fontosnak tartott kérdésekkel.

Az általunk javasolt elutasítások nem indokolatlanok: nem az volt a cél, hogy egyszerűen „nemet” mondjunk a Tanácsnak. Ellenkezőleg, szeretnénk részt venni, tekintve, hogy a Lisszaboni Szerződés néhány napon belül hatályba lép, és az Európai Parlament társjogalkotói szerepét alapvető fontosságúnak tartom.

Személyesen kértem hivatalosan a Tanácsot arra, hogy egy sokkal nagyra törőbb javaslatot nyújtson be az európai bűnmegelőzési hálózatról, és ezt rögtön a Lisszaboni Szerződés hatálybalépése után tegye meg. Ez a javaslat nem került benyújtásra. Ezért szükségszerű volt a javaslat elutasítása, és úgy vélem, hogy a Parlamentnek joga van teljes körű együttdöntési hatáskörét alkalmazni, különösen akkor, ha ilyen fontos kérdésekről van szó.

Köszönöm Nicholson úrnak, amit az áldozatok és a bűnelkövetők szerepével kapcsolatban mondott, mely szerepek oly gyakran felcserélődnek. Abban a néhány hónapban, amelyet itt, a Parlamentben eltöltöttem, megfigyeltem, hogy a Parlament és az Európai Unió rendkívüli jelentőséget tulajdonít a terrorizmus elleni küzdelemnek. Ugyanakkor szomorúan konstatáltam, hogy nincs meg az ahhoz szükséges akarat, hogy ne pusztán a bűnözés ellen küzdjünk, hanem a szervezett bűnözés ellen, amely a bűnözés gyökerét jelenti.

Lehetetlen a nélkül elképzelni a bűnözés elleni küzdelmet vagy a bűnmegelőzést, hogy mérlegelnénk egy átfogóbb művelet lehetőségét, amelynek célja a szervezett bűnözés és a maffia elfojtása – ahogyan De Magistris úr mondta, Falcone bíró úr szavait idézve, akit a maffia meggyilkolt.

Ezzel csak egy rövid kitérőt szerettem volna tenni, mint olyan, aki sajnos első kézből szerzett tapasztalatokat ezekről a problémákról. Túlságosan gyakran történik meg, hogy nem csak az áldozat és a bűnelkövető szerepét illetően van zavar, de vannak olyan kormányok – és sajnálatos módon az olasz kormány nem fordított kellő figyelmet erre a problémára –, amelyek ugyanazon típusú bűncselekmények áldozatait másként ítélik meg. A terrorizmus áldozatait egyféle módon kezelik, a maffia áldozatait pedig más módon.

Véleményem szerint ezek a különbségek és a megkülönböztetés e formái nem létezhetnek továbbra is, mert az ilyen különbségeknek semmi helye nincs abban az Európában, amely politikáját az innovációra szándékozik helyezni.

Elnök. – Kérem, engedjék meg, hogy magam is csatlakozzam azokhoz, akik gratuláltak Jacques Barrot úr felelősségteljes és nagyszerű munkájához. Köszönöm az előadók munkáját.

A közös vitát lezárom. A szavazásra kedden, 2009.11.24-én kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 149. cikke)

Raffaele Baldassarre (PPE), írásban. – (IT) Azzal hogy – lényeges kivételekkel együtt – magába foglalja a szabadság, a biztonság és az igazságügy területével kapcsolatos szokásos jogi eljárást, a Lisszaboni Szerződés alapjaiban véve változtatja meg azokat az intézményi egyensúlyi helyzeteket, amelyeket eredetileg a Maastrichti Szerződés körvonalazott a bűnügyekben való rendőrségi és igazságügyi együttműködéssel kapcsolatban.

Ennélfogva szükségessé vált, hogy az Europol-határozatot végrehajtó intézkedések valamennyi módosítását a Lisszaboni Szerződés által tervezett új jogszabályi keretrendszerben fogadjuk el. Az Europol csak akkor erősíthető meg, ha a Parlament megfelelőképpen nyilvánulhat meg a nem tisztán technikai, hanem politikai jellegű intézkedéseket, például a személyes adatok továbbítását illető szabályozásokról.

Hadd vessek fel egy, az Európai Unió egyre inkább kifelé tekintő álláspontjával, valamint a belső biztonság és a védelem közötti egyre nagyobb szinergiával kapcsolatos gondolatot. Noha a szerződés nincs közvetlen hatással a biztonsági és védelmi piacok alakulására, egy összehangolt és ennél fogva intézményközi jogalkotási intézkedéseket igénylő, integráltabb és egybefüggőbb biztonsági piac kialakulását teszi lehetővé. Ennélfogva több mint következtelen, ha nem káros lépés volna az Europol-határozatot végrehajtó intézkedések olyan „politikai” módosításainak elfogadása, amelyek nem követik a Lisszaboni Szerződés által előírt jogalkotási eljárást.

19. Az informatika vámügyi alkalmazásáról szóló egyezmény (vita)

Elnök. – A következő pont az Alexander Alvaro által az Állampolgári Jogi-, Bel- és Igazságügyi Bizottság nevében készített jelentés, melynek tárgya a Francia Köztársaság kezdeményezése az informatika vámügyi alkalmazásáról szóló tanácsi határozat elfogadására tekintettel (17483/2008 - C6-0037/2009 - 2009/0803(CNS)) (A7-0052/2009).

Alexander Alvaro, előadó. – (DE) Elnök úr, köszöntöm Kallas biztos urat és képviselőtársaimat. Alapjaiban véve a téma, amelyet meg kívánunk vitatni, semmiképpen nem tekinthető ellentmondásosnak. A konkrét téma az információs technológiának a vám- és jövedékügy területéhez való igazítása. Sok embernek ez túlon túl technikai téma. Tekintettel azonban a csalás és az egyéb bűncselekmények elleni küzdelemre, a témakör nagyon fontos aspektusát veti fel a vám- és jövedékügyi együttműködésnek, valamint az információcserének.

Sikeresen működünk együtt a Tanács svéd elnökségével, és ezért szeretnék köszönetet mondani azoknak, akik támogattak és mellénk szegődtek e folyamat során, mivel ez a dokumentumcsomag nem éppen a legújabb. Együttműködésünkről tanúskodott az a tény is, hogy a Parlament a Tanács által, munkája során már javasolt jelentős módosításokat kezdeményezett és szavazott meg a bizottságban. Ezért azt is feltételezem, hogy a kérdéssel kapcsolatos, e héten esedékes szavazás kedvező végkifejletű lesz.

Az egyetlen intézkedés, amellyel kapcsolatban a Parlament nem ért egyet, az az Europol hatáskörének az e területen való kiterjesztése. Ezt az álláspontot természetesen a Parlament nem minden képviselőcsoportja vallja magáénak. Mindazonáltal ez majd kiderül az informatika vám- és jövedékügyi alkalmazásáról szóló jelentésre vonatkozó szavazás végeredményéből. Ez – bizonyos mértékig – a korábbi vitához is kapcsolódik, amikor ettől eltérő volt a szándékunk, azaz azt kívántuk egyértelművé tenni, hogy az Europol – mivel a közelmúltban olyan felhatalmazással láttuk el, amely alapján ügynökségként folytathatja tevékenységét – hatásköre számos kisebb és meghatározott területen kibővül.

Tekintetbe véve az Europol jelentőségét és szerepét, igen helyénvaló az is, hogy az Europol megbízatását egy olyan mandátum határozza meg, amelyről mi is döntöttünk. Ez előmozdítja az átláthatóságot is, így nem csak mi, hanem az általunk képviselt polgárok is megismerhetik, hogy mihez van és mihez nincs joga az Europolnak. Az átláthatóság alapvető része minden olyan tagállami struktúrának, amely magában foglalja a végrehajtás és a rendvédelem erősít, és ennek európai szinten is így kell lennie.

Ezen kívül erről már nem lehet többet mondani, és noha az emberben ott a késztetés, hogy akár a felszólalásra kapott időt meghaladóan is szóljon, most mégis rövidre fogom a mondandómat. Szeretnék köszönetet mondani a Tanács elnökségének és képviselőtársaimnak a kiváló együttműködésért, és biztos vagyok abban, hogy a hét folyamán sikerrel szavazunk majd a jelentésről.

Siim Kallas, a Bizottság alelnöke. – Elnök úr, a Bizottság elvileg támogatja a tanácsi határozat tervezetének szövegét, mivel szükséges annak biztosítása, hogy a kölcsönös segítségnyújtás és az igazgatási együttműködés rendelkezései a lehető legnagyobb mértékben egymással párhuzamosan alakuljanak, és ki kell igazítani

azokat a rendelkezéseket, amelyek megállapítják, hogy a váminformációs rendszer használatával kapcsolatos költségeket a tagállamoknak kell viselniük.

E jogi korrekció nem járhat a költségvetés semmiféle növekedésével, és nagyobb összhangot kell biztosítani az Eurojusttal és az Eurojusttal való együttműködéssel összefüggésben sorra kerülő tevékenységgel annak révén, hogy ugyanolyan szintű hozzáférést biztosítunk ezeknek az ügynökségeknek a váminformációs rendszerhez (VIR), ideértve annak vámügyirat-azonosítási adatbázisát is (FIDE). Így a Bizottság nem támogathatja azt a parlamenti módosítást, amely arra irányul, hogy az Europol és az Eurojust eltérő szintű hozzáférést kapjon a váminformációs rendszerhez és a vámügyirat-azonosítási adatbázishoz.

Általánosságban a Bizottság üdvözli a Parlament által előterjesztett módosítások többségét. Ebben az esetben a következő észrevételeket kívánom tenni.

A Bizottság osztja az előadó, Alvaro úr véleményét, amely szerint sajnálatos, hogy erről a javaslatról ennyire kapkodva kell határozniuk a tagállamoknak, még azelőtt, hogy a Lisszaboni Szerződés hatályba lépne. Ami azt illeti, a Lisszaboni Szerződés új jogalapot teremt, amely révén egy új rendelet léphetne a hatályos VIR-egyezmény helyébe, egy olyan rendelet, amely közvetlenül lenne hatályos a tagállamokban, és hatálybalépéséhez nem lenne szükség a nemzeti jogba való átültetésre, aminek az esete egyébként a VIR igazgatási részéről szóló 766/2008/EK rendeletnél most fennáll.

A Bizottság osztja az Európai Parlamentnek azt a véleményét is, amely szerint az informatikai alkalmazás adatvédelmi tekintetben való felügyelete esetében az a megoldás a legmegfelelőbb, amely a közös ellenőrző hatóságnak az európai adatvédelmi biztossal való felváltására irányul. A közös ellenőrző hatóság és az európai adatvédelmi biztos által ellátott kombinált felügyelet a munka esetleges megkettőződésének és átfedésének bizonyos kockázatát jelenthetné. Mindenesetre koordinációs mechanizmust kell – például a vonatkozó javaslatok kibocsátása céljából – létrehozni.

ELNÖKÖL: KOCH-MEHRIN ASSZONY

alelnök

Petru Constantin Luhan, *a PPE képviselőcsoport nevében.* – Elnök asszony, gratulálok és köszönetet mondok képviselőtársamnak, Alexander Alvaro úrnak a munkájáért és a jelentés elkészítése során tanúsított kiváló együttműködésért. Olyan jelentés volt ez, amelynek esetében egyetértettem az előadóval a főbb pontokat, azaz a következőket illetően: a váminformációs rendszerben tárolt adatokhoz való hozzáférést kizárólag a külön engedéllyel rendelkező szervezeteknek és munkatársaknak kell biztosítani, például a tagállamoknak, az Europolnak és az Eurojustnak.

A módosításaimban felvetett és az előadó által is támogatott másik pont arra a tényre utal, hogy a tagállamok, az Europol és az Eurojust nem kapja meg a lehetőséget az adatoknak a nem európai uniós tagállamokkal és harmadik országokkal való közlésére, mivel ezek az országok nem rendelkeznek kielégítő szintű adatvédelemmel. Véleményem szerint szükség van a váminformációs rendszernek a jelentésben is taglaltaknak megfelelő felülvizsgálatára, hogy a rendszer jobban igazodjék az ellenőrző szolgáltatások követelményeihez, és hogy korlátozott számú felhasználó számára tegyék lehetővé a rendszerben tárolt információ elemzését.

A felülvizsgálat a közös, automatizált információs rendszer miatt – amely segíti a nemzeti jogszabályokat súlyosan sértő cselekmények megelőzését, kivizsgálását és üldözését – fokozni fogja a vámhatóságok együttműködésének és ellenőrzési eljárásainak hatékonyságát.

Marie-Christine Vergiat, *a GUE/NGL képviselőcsoport nevében.* – (FR) Elnök asszony, mindenekelőtt szeretném kiigazítani a kijelzőn feltüntetett információt. Nem csatlakoztam az Európai Néppárthoz (a Kereszténydemokratákhoz), továbbra is az Egységes Európai Baloldal/Északi Zöld Baloldal Képviselőcsoportjának tagja vagyok.

A francia kormány kérésére ismertették velünk azt a szöveget, amely a vámhatóságok vonatkozásában rendelkezik az Eurojusttal és az Eurojusttal való együttműködésről.

Hangsúlyozom, ez egy olyan terület, amelyen kétségkívül az együttműködés fog érvényesülni a Lisszaboni Szerződés hatálybalépését követően. Azért sajnáljuk, hogy az Europolhoz hasonlóan, az alapvető szabadságok megőrzésére irányuló törekvések alulmaradtak a sietséggel szemben.

E szövegek mindegyikével kapcsolatban helytelenítjük, hogy a biztonság és az alapvető jogok tiszteletben tartása közötti kulcsfontosságú egyensúlyt egyre nagyobb mértékben fenyegeti a felbomlás veszélye, ami a

szabadságok kárára lenne, és összességében olyan eredményeket mutatna fel, amelyek néha nem elég meggyőzőek polgáraink számára.

Sajnáljuk azt is, hogy – a vámhatóságok, a rendőrség és az Eurojust birtokában lévő ügyiratok közötti kapcsolat megeremtésére irányuló szöveg tekintetében – az Európai Parlament által a számunkra elfogadásra ajánlott álláspont sokkal óvatosabb, mint a mi Európával kapcsolatos álláspontunk, mivel a veszélyek ugyanazok, és a nekünk benyújtott szövegekben megállapított biztosítékok még sokkal törekenyebbek. Felhőborító például, hogy az adatmegőrzési időre nem határoztak meg egyértelmű határt.

Mivel olyan időket élünk, amikor alapvető szabadságainkat – valamennyi ország esetében – egyre nagyobb mértékben fenyegetik a biztonsági előírások, sajnálattal tölt el, hogy az Európai Parlament nem megfelelően tölti be az alapvető jogok és szabadságok őrének szerepét.

Egyes, általam javasolt kiigazításokat elfogadtak e területen, leginkább az Európával kapcsolatban. Ennek nagyon örülök, és köszönöm képviselőtársaimnak, ám mindez nem elégséges, különösen az arányosság és a szükségesség elvének fényében nem, amelyeknek egyébként mindig érvényesülniük kell, ha a jogokról és a szabadságokról van szó.

Ezen okok miatt, amennyiben a polgárainknak nagyobb szabadságot biztosító többi módosítást nem fogadják el, az Egységes Európai Baloldal/Északi Zöld Baloldal Képviselőcsoportja tartózkodni fog a szövegről való szavazás során.

Carlos Coelho (PPE). – (PT) Elnök asszony, ez a kezdeményezés a tagállami vámhatóságok vámügyi információinak közös automatizált rendszerének létrehozására irányul. Egy ilyen rendszer előmozdítaná a közösségi és nemzeti jogszabályi előírások áthágásának megelőzését, kivizsgálását és kiküszöbölését.

Üdvözlöm az információcsere megkönnyítésére, a vámhatóságok közötti együttműködés hatékonyabbá tételére és konszolidálására, valamint a közös intézkedések eljárásainak kialakítására irányuló törekvést. Meggyőződésem, hogy a gyors és hatékony információcsere az illegális kereskedelem elleni küzdelem terén alapvető fontosságú szolgáltatást eredményez majd.

Amikor azonban az információs rendszerekről beszélünk, nem feledkezhetünk meg arról, hogy az ilyen rendszerek személyes adatokat tartalmaznak, és arról sem, hogy a személyes adatok és a magánélet védelmével kapcsolatos kérdések kiemelt fontosságúak.

Egyetértek az előadóval, Alvaro úrral abban, hogy ügyelnünk kell arra, hogy elkerüljük az alapjogok mindenféle esetleges megsértését, különösen a magánélethez való jog esetében, amely szerint a rendszerbe bevitt személyes jellegű információknak a lehető legszükségesebbre kell korlátozódnia, a magánélet védelmének sérelme nélkül. Szavatolnunk kell, hogy ezt az adatot kizárólag a vonatkozó jogszabály keretében egyértelműen meghatározott és körülírt célokra lehessen felhasználni. Emellett az ilyen adatokat kizárólag addig lehet tárolni, ameddig az a rögzítési céljuk eléréséhez szükséges.

Ugyanilyen fontos annak biztosítása, hogy az információs rendszerhez való hozzáférés átlátható és a hasonló információs rendszerekre vonatkozó előírásokkal összhangban lévő legyen, ahogyan az a Schengeni Információs Rendszer második generációja vagy a vízuminformációs rendszer esetében is történik. Emiatt én nem támogatom az Egységes Európai Baloldal/Északi Zöld Baloldal Képviselőcsoportja által betervezett módosításokat.

Ami pedig az adatvédelem felügyeletét illeti: ahelyett hogy ad hoc megoldások létrehozásával kísérleteznénk, célszerűbb és helyénvalóbb volna a más, hasonló rendszerek felügyeletével azonos rendszer megtartása és megvalósítása, nem csupán a következetesség miatt, de annak biztosítása érdekében is, hogy ne legyenek ellentmondások az adatvédelem tekintetében.

Végül, tisztelt elnök asszony, én is Kallas biztos úr és az előadó, Alvaro úr nézeteit osztom, és sajnálom, hogy a Tanács ennyire kapkodva, a Lisszaboni Szerződés hatálybalépése előtt próbálta meg lezárni ezt a dokumentumcsomagot.

Alexander Alvaro, előadó. – (DE) Elnök asszony, ahogyan a szót kérni igyekvők számából is láthatjuk, nagyon izgalmas jogalkotási dokumentumcsomagról van szó. Mindazonáltal szeretném felhasználni az alkalmat arra, hogy röviden válaszoljak a Kallas biztos úr által elmondottakra, azaz az Európával kapcsolatos módosító javaslatoknak a Bizottság által való elutasítására. Értem a Bizottság indítékait, és értem a következetességre való törekvést is.

Coelho úr az imént egy olyan kérdésre utalt, amelyet már mások is – például Vergiat asszony is – felvetettek, és amely sok mindenben továbbgondolkodásra késztetett. Amikor a polgárainkkal kapcsolatos adatok tekintetében a lehető legmagasabb szintű előírásoknak való megfelelés feladata áll előttünk, akkor nem túl hasznos, ha – és ezt a javaslatok elutasítása ellenére talán a Bizottságnak is fontolóra kell vennie a jövőt illetően – az Europol több jogalkotási csomag között megoszló feladatkörével kapcsolatos rendelkezésekkel kell foglalkoznunk, azaz hogy milyen adatok feldolgozásáról van szó, kinek adják át az adatokat. Elérkezünk ahhoz a ponthoz, amikor már nem egyértelmű, hogy az Europol milyen adatokat használhat fel, hogyan használhatja fel az adatokat, illetve hogy milyen adatokat nem használhat fel. Ami az Europol megbízását illeti, több értelme lenne, ha az Europol megbízását általában állapítanák meg, nem pedig jogszabályok eseti alapon való alkotásával. Ez átláthatóbbá tenné a jogszabályokat a polgárok számára, és az Europol munkáját is előmozdítaná.

Sokkal többet nem is szeretnék mondani ezzel kapcsolatban. Talán még rövid észrevételt tennék egy korábban elhangzott, az Eurojust és az Europol számára biztosított eltérő felhasználási jogokra vonatkozó felvetésről. Ebben az esetben természetesen figyelembe kell venni azt is, hogy egy büntülődző szerv más módon működik, mint egy ügyészégi szerv, és ennél fogva hatásköre is eltérő. Amennyiben azonban a jövőben igazságügyi biztosunk is lesz, akkor talán európai szinten is foglalkozhatunk a kérdéssel.

Elnök. – A vitát lezárom.

20. A Grúziának nyújtott makroszintű pénzügyi támogatás - Az Örményországnak nyújtott makroszintű pénzügyi támogatás - Szerbiának nyújtandó makroszintű pénzügyi támogatás - A Bosznia-Hercegovinának nyújtandó makroszintű pénzügyi támogatás (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont a következők együttes tárgyalása:

– Moreira úr jelentése (A7-0060/2009) a Nemzetközi Kereskedelmi Bizottság nevében a Grúziának nyújtott makroszintű pénzügyi támogatásról [COM(2009)0523 - C7-0269/2009 - 2009/0147(CNS)]

– Moreira úr jelentése (A7-0059/2009) a Nemzetközi Kereskedelmi Bizottság nevében az Örményországnak nyújtott makroszintű pénzügyi támogatásról [COM(2009)0531 - C7-0268/2009 - 2009/0150(CNS)]

– Ransdorf úr jelentése (A7-0061/2009) a Nemzetközi Kereskedelmi Bizottság nevében a Szerbiának nyújtandó makroszintű pénzügyi támogatásról [COM(2009)0513 - C7-0270/2009 - 2009/0145(CNS)]

– Winkler úr jelentése (A7-0067/2009) a Nemzetközi Kereskedelmi Bizottság nevében a Bosznia-Hercegovinának nyújtandó makroszintű pénzügyi támogatásról [COM(2009)0596 - C7-0278/2009 - 2009/0166(CNS)]

Vital Moreira, előadó. – (PT) Elnök asszony, biztos úr, hölgyeim és uraim, mivel most beszélek először az Európai Parlament plenáris ülésén, engedjék meg, hogy üdvözljem önöket és kifejezzem örömet, lelkesedésemet és elkötelezettségemet a közgyűlésen való részvétel iránt, amely az összes európai polgárt képviseli.

A munkát illetően, ami miatt ma itt vagyok, Grúziának és Örményországnak nyújtandó makroszintű pénzügyi támogatásról szóló két jelentést mutatok be önöknek, amelyek célja e két kaukázusi ország költségvetési problémáinak csökkentése és fizetési mérlegének javítása. Mindkét ország partnerünk az európai szomszédságpolitika keretén belül, és mindkettőt súlyosan érintette az elmúlt két év globális gazdasági és pénzügyi válsága.

Grúzia esetében a válság hatását súlyosbították az Oroszországgal tavaly kialakult katonai konfliktus közvetlen és közvetett következményei, beleértve, hogy számos embert áttelepítettek az országon belül.

A szomszédos Örményország gazdaságát is érintette a gazdasági recesszió és különösen az orosz gazdaság gyors romlásának összesített hatása, mivel az örmény gazdaság erősen függ a nagy északi szomszédjával való kereskedelemről. Ez nagyon nehéz gazdasági, pénzügyi és társadalmi helyzetbe taszította ezt a két országot.

A rendkívüli pénzügyi támogatásra vonatkozó két javaslat, amelyről ma tárgyalunk, csökkenteni fogja a költségvetési hiányt és azonnali pozitív hatással lesz Grúzia és Örményország államháztartására és fizetési

mérlegére, feltéve, ha azonnali hatállyal végrehajtják őket. Két jelentésünk éppen ezért teljes mértékben támogatja, hogy Grúzia és Örményország számára biztosítani kell a pénzügyi támogatást.

A Nemzetközi Kereskedelmi Bizottság elnökeként továbbá azt javasoltam a Bizottságban lévő kollégáimnak, hogy egyszerűsített eljárás keretében módosítások nélkül fogadják el a két javaslatot, és a javaslatot egyhangúlag elfogadták.

A plenáris ülésen bemutatott jelentésekben azonban elégedettségünknek adtunk hangot a késedelem miatt és a rövid határidő miatt, amelyet a Bizottság a megállapodások megtárgyalására biztosított számunkra. A jövőben az ilyen késedelmeket elfogadhatatlannak fogjuk tekinteni, annak ellenére, hogy az ilyen jellegű ügyek esetében, tekintettel kivételes jellegükre, elismerjük a gyors feldolgozás szükségességét.

Az erre az ügyre vonatkozó állásfoglalásunk nem azt jelenti, hogy kollégáimnak vagy nekem nincsenek fenntartásaink vagy aggodalmaink magukkal a javasolt megállapodásokkal kapcsolatban. Valószínű továbbá, hogy amennyiben erre lehetőség lett volna, néhányan megragadtuk volna a lehetőséget módosítások előterjesztésére, hangsúlyozva például a támogatásra vonatkozó kritériumok és bizonyos feltételek fontosságát annak érdekében, hogy növeljük a megállapodások tartalmának és végrehajtásának átláthatóságát.

Ez azonban azt jelentette volna – mindjárt befejezem, elnök asszony –, hogy nem tudtuk volna jóváhagyni az erre a két országra vonatkozó megállapodásokat.

Tekintettel a ténybeli körülményekre és a két ország stratégiai fontosságára az európai szomszédügyi politikával összefüggésben, arra biztatom az itt jelenlévőket, hogy módosítások nélkül fogadják el a makroszintű pénzügyi támogatásra vonatkozó két javaslatot, a Bizottság javaslatának megfelelően.

Miloslav Ransdorf, előadó. – (CS) A bizottság megvitatta ezt a jelentést, és egyszerűsített eljárást javasolt, mivel ez egy rendkívül sürgős téma. Az én témám a makroszintű pénzügyi támogatás nyújtása Szerbiának, amely szerintem a Balkán központi gazdasága. Véleményem szerint számos ok van, amiért lényeges támogatást kell nyújtanunk ennek az országnak, hiszen jelentős pénzügyi bizonytalansággal terhelt, nehéz időszakban törekszik az uniós tagságra. Csökkentek az állami bevételek, inflációs nyomás van, és természetesen az országnak szembe kell néznie rengeteg múltbeli cselekvés következményeivel, mint például a NATO légitámadások idején keletkezett környezeti károkkal. Humanitárius problémával is meg kell küzdenie, hiszen a volt Jugoszlávia egyéb részeiről 750 ezer menekült érkezett az országba, és természetesen a jelenlegi pénzügyi válság felszínre hozta a szerb gazdaság összes strukturális problémáját. Az 1999-ben lezajlott háború és a légitámadások csökkentették továbbá a végtermékek részesedését a szerb össztermékben, és ez tovább rontotta a külkereskedelmi egyenleget. Ezenfelül a tavalyi gyenge termés tovább csökkentette Szerbia állami bevételeit. A helyzet jelenleg nagyon súlyos.

Úgy gondolom, hogy fel kell gyorsítanunk ezt a támogatást, hogy a következő év elején működésbe léphessen, éppen ezért a bizottság elnökén keresztül az egyszerűsített eljárást javasoltam. Szeretném hangsúlyozni, hogy ez az ügy Szerbia szomszédainak érdekeit is érinti, köztük néhány olyan országét, amelyek még nem tagjai az EU-nak, mint például Bosznia-Hercegovina és Horvátország, amelyek azonban tagságért folyamodtak. Olyan országok is vannak ezek között, amelyek már uniós tagállamok, és amelyeket fenyegethet Szerbia instabilitása, mint például Magyarország, Románia és Bulgária. Az EU ezen részének, valamint Szerbia belső stabilitása érdekében, az ország területi integritásának megerősítését szem előtt tartva, azt javaslom, hogy valóban gyorsítsuk fel a makroszintű pénzügyi támogatás végrehajtását.

Csaba Sógor, az előadót helyettesítve. – Elnök asszony, nekem jutott a megtisztelő feladat, hogy bemutathatom a Bosznia-Hercegovinának nyújtott makroszintű pénzügyi támogatásról szóló nemzetközi kereskedelmi bizottsági jelentést a Parlamentnek.

Mint a többi országot, amelyek esetében a Bizottság javasolta a makroszintű pénzügyi támogatás odaítélését, Bosznia-Hercegovinát is súlyosan érintette a jelenlegi gazdasági és pénzügyi válság. Gazdasága súlyos helyzetben van és egyértelmű, hogy megoldást kell találni a válságból való kiútra. Bosznia-Hercegovina ezért kérte az EU támogatását, és a Bizottság azt javasolta, hogy ezt egy maximálisan 100 millió euró összegű kölcsön formájában biztosítsák, amelyet 2010 folyamán két részletben bocsátának rendelkezésre.

Most azt kell eldöntenünk, hogy támogatjuk-e ezt a kérelmet vagy sem. A jelenlegi szerződés szabályai szerint velünk csupán egyeztetnek. Egyrésztől, azt is kérdezhetnénk, hogy miért nem várunk arra, hogy a Lisszaboni Szerződés hatályba lépjen, és a módosított javaslatot már rendes jogalkotási eljárás keretében kezeljük? Másrésztől, a Lisszaboni Szerződés hatályba lépését követően munkánk jelentőségének növekedése ellenére, úgy gondolom, hogy nekünk, a Parlamentnek felelősséget és politikai elkötelezettséget kell vállalnunk, és

teljesítenünk kell a kötelességünket arra vonatkozóan, hogy már a jövő év elején rendelkezésre bocsássuk ennek a balkáni országnak a támogatást, amelyre szüksége van, ahelyett, hogy ezt hosszan megvitátnánk, és a támogatást csak egy jövőbeli ismeretlen időpontban tudnánk biztosítani.

A fenti okok miatt a Nemzetközi Kereskedelmi Bizottság javaslata, hogy a Bosznia-Hercegovinának nyújtandó makroszintű pénzügyi támogatásra vonatkozó javaslat a Lisszaboni Szerződés hatályba lépése előtt, módosítások nélkül, egyszerűsített eljárás során kerüljön elfogadásra.

A bizottságban dolgozó kollégáim egyhangúlag támogatták ezt a javaslatot, és most az egész Parlament támogatását kérem.

Siim Kallas, a Bizottság alelnöke. – Elnök asszony, mindenekelőtt szeretném megjegyezni, hogy a Bizottság nagy örömmel fogadja a Parlament pozitív és konstruktív magatartását a négy partnerországnak, Örményországnak, Grúziának, Szerbiának és Bosznia-Hercegovinának nyújtandó makroszintű pénzügyi támogatásra vonatkozó bizottsági javaslatok elfogadásának folyamatában.

A Bizottság méltányolja, hogy az Európai Parlament olyan eljárás mellett döntött, amely lehetővé teszi a szavazást – amely már holnap lezajlik – a négy országgal kapcsolatos jelentésekről, a Bizottság javaslatait érintő módosítások nélkül. A Parlament gyors és határozott fellépése lehetővé teszi, hogy a Tanács a következő napokban elfogadja a négy műveletről szóló döntést, és ezt követően a Bizottság olyan helyzetben lesz, hogy megkezdheti a programok végrehajtását.

A makroszintű pénzügyi támogatás természeténél fogva egy rövid távú és válságra reagáló eszköz, és a makroszintű pénzügyi támogatásról szóló javaslatok általában gyors cselekvést igényelnek. Ez igaz az általunk ma vizsgált országokra is. Örményország, Grúzia, Szerbia és Bosznia-Hercegovina azon országok közé tartozik, amelyeket legsúlyosabban érintett a válság, a gazdasági struktúrájuk és fejlettségi szintjük közti különbségektől függetlenül. Azok közé tartoznak továbbá, akik határozott alkalmazkodási programokat hajtottak végre a Nemzetközi Valutaalap támogatásával, és pénzügyi támogatást kértek az EU-tól. A Bizottság határozottan úgy véli, hogy az ezen országoknak nyújtott makroszintű pénzügyi támogatás kiterjesztésének követelményei teljes mértékben teljesültek.

Hadd beszéljek most a makroszintű pénzügyi támogatás eszközéről és annak jövőjéről a Lisszaboni Szerződés értelmében. A Lisszaboni Szerződésből adódó változás megteremt a makroszintű pénzügyi támogatáshoz szükséges jogalkotási eljárást, az Európai Parlament és a Tanács egyenlő részvételével.

Azt gondolom ugyanakkor, mindannyian elfogadjuk, hogy egy olyan hosszadalmas jogalkotási eljárás, amely a különböző intézmények közötti hosszú ismétlődő folyamatot kíván meg, nem alkalmas a makroszintű pénzügyi támogatásra vagy a válsághelyzetekre.

A Bizottság ezért döntő fontosságúnak tartja a makroszintű pénzügyi támogatás jövőbeni kezelési módjának vizsgálatát, különösképpen a Lisszaboni Szerződés keretén belül. Ezt az Európai Parlamenttel szoros együttműködésben szeretnénk elvégezni annak biztosítása érdekében, hogy a jövőben a makroszintű pénzügyi támogatási javaslatokat egyrészt gyorsan és oly módon kezeljék, hogy hatékonyan tudjanak reagálni a válságra, másrészt megfeleljenek a jogalkotók által a közös döntéshozatali folyamatok keretében végzett alapos vizsgálatra vonatkozó, a Lisszaboni Szerződésben meghatározott követelményeknek.

A Bizottság korábban is támogatta a makroszintű pénzügyi támogatás eszközéről szóló keretrendelet létrehozását. A Bizottság szolgálatai technikai szinten hozzáálltak a Lisszaboni Szerződés szerinti keretrendelet kialakításáról szóló elgondolások összegyűjtéséhez.

Egy ilyen keretrendelet potenciálisan jelentős előnyökkel járhat. Egy ilyen keretrendelet elfogadásáig a makroszintű pénzügyi támogatási programokra vonatkozó egyedi bizottsági javaslatokról eseti alapon közösen dönt az Európai Parlament és a Tanács. A javaslatok – kezdve a nemrég elfogadott, Ukrajnával kapcsolatos bizottsági javaslattal – jó próbái lesznek az intézmények közötti együttműködésnek. Remélem, hogy a Parlament és a Tanács gyorsan megállapodásra fog jutni.

Végül szeretném megjegyezni, hogy a Bizottság egyetért a makroszintű pénzügyi támogatási programokkal kapcsolatos információáramlás fejlesztésére vonatkozó parlamenti javaslatokkal. A Bizottság kész minden tőle telhetőt megtenni, hogy a korai fázisban több információt nyújtson a Parlamentnek a makroszintű pénzügyi támogatásokról.

George Sabin Cutaj, az S&D képviselőcsoport nevében.. – (RO) Először is szeretnék gratulálni az előadónak az általuk végzett kitűnő munkához. Szeretném továbbá kifejezni elismerésemet az Európai Bizottság és a

Tanács által javasolt kezdeményezésekért, amelyek célja makroszintű pénzügyi támogatás nyújtása Bosznia-Hercegovina és Szerbia számára. Az Európai Unió mindkét ország számára egy kifejezetten nehéz időszakban ajánlja fel a pénzügyi támogatást.

A szörnyű megpróbáltatást követően, amelyet a Balkán e része átélt az 1990-es években, és amely oly sok vérontást eredményezett, a régió elérkezett a rekonstrukció időszakába, amelyet azonban a jelenlegi gazdasági válság nehezít. A recesszió teljes mértékben áthatotta mindkét országot, amelyeket már korábban is magas költségvetési hiány és munkanélküliségi ráta jellemez. A válság arra kényszerítette a külföldi befektetőket, hogy számos kelet-európai országból kivonják befektetéseiket, Szerbia az egyik olyan ország, amelyet a legsúlyosabban érintett a külföldi tőke nagymértékű kivonása által okozott hiány. A gazdasági növekedés összeomlása és a rövid lejáratú hitelek miatt korábban jelentkező fizetési kötelezettségek együttesen megnövelték a külső finanszírozás iránti igényt.

Az Európai Unió támogatása éppen ezért egy olyan időszakban érkezik, amikor a külső finanszírozás hiányának teljes hatása érezhető, arról nem is beszélve, hogy a gazdasági és társadalmi kilátások nyomasztóak. Becslések szerint a munkanélküliségi ráta csúcsát csak a következő két-három negyedévben fogják regisztrálni.

Jól tudjuk, hogy a társadalmi elégedetlenség káros hatással lehet egy ország stabilitására, különösen, ha ez hozzáadódik a már meglévő feszültségekhez, amelyek alapjául az etnikai származás kényes kérdése szolgál. Ezért örülök a makroszintű pénzügyi támogatásra vonatkozó javaslatoknak. Szeretném továbbá hangsúlyozni ezek fontosságát, főként a stabilitás megőrzését és konszolidálását szolgáló tényezőként egy olyan régióban, amelyet súlyosan érintett a válság, és amelyet törekeny egyensúly jellemez. Nem hagyhatjuk figyelmen kívül az Európai Unió balkáni bővítéssel kapcsolatos kilátásait sem, amely egy újabb ok, amiért kötelességünk ezen államok támogatása, amelyek az európai integrációra törekszenek.

Mielőtt befejezném, szeretném hangsúlyozni a pénzügyi támogatás sürgősségét, tekintettel Szerbia és Bosznia-Hercegovina gazdasági helyzetére, amely gyors ütemben romlik. A támogatás sürgősségét véleményem szerint előtérbe kell helyezni a Lisszaboni Szerződés hatályba lépése által diktált eljárási megfontolásokkal szemben. Éppen ezért támogatom mindkét előadó által előterjesztett javaslatot a közösségi források megfelelő időben való utalásáról, elkerülve a késedelmet, amely az Európai Uniónak a rendelkezések jogalapjának módosítására irányuló igényéből adódik.

Paweł Robert Kowal, az ECR képviselőcsoport nevében. – (PL) Elnök asszony, az Európai Unió tagállamaiként felelősek vagyunk a Grúziában kialakult helyzetért. Az állásfoglalás szerzői igen helyesen emlékeztettek minket arra, hogy Grúzia gazdasági helyzete a konfliktus kezdete előtt nagyon jó volt. A 2008-ban, Grúziában bekövetkezett konfliktus súlyosan rontotta az ország gazdasági helyzetét. Olyan országgal van dolgunk, amely szoros együttműködésre törekszik az Európai Unióval, és amely a jövőben fejleszteni kívánja az európai perspektívát.

Szeretném felhívni a figyelmet arra a tényre, hogy az orosz szankciók, a Kaukázusban kialakult általános helyzet és a tavalyi konfliktus hatásai nem teszik lehetővé Grúzia számára a normális fejlődést vagy egy normális gazdaság felépítését. Ez egy újabb és konkrét ok, és ezt ki kell hangsúlyoznunk, amiért Grúzia rendelkezésére kell bocsátani a makroszintű pénzügyi támogatást, és amiért meg kell erősíteni Grúzia költségvetését, hogy Grúzia saját ambíciói szerint fejleszthesse gazdaságát. Amennyire lehetséges, és amennyiben erre igény van, a Grúziának nyújtott támogatást tovább kell növelni, és ezt egyértelműen hangsúlyozni akarom. Kulcsfontosságú, hogy 2009-ben pénzügyi támogatást nyújtsunk. Véleményünk szerint eljárási kérdések és különböző eljárási részletek semmilyen körülmények között nem akadályozhatják meg, hogy Grúzia idén támogatásban részesüljön.

Grúzia megérdemli támogatásunkat. Ez az Európai Unió kötelessége, különösen olyan helyzetben, amikor a Sarkozy-terv nem vonatkozik Grúziára, és nem tudjuk biztosítani, döntőbíróként, mint Európai Unió, hogy a Grúzia és Oroszország közötti kapcsolatokat a nemzetközi joggal összhangban szabályozzák.

Tomasz Piotr Poręba, az ECR képviselőcsoport nevében. – (PL) Elnök asszony, a Bizottság által Grúziának, Örményországnak, Bosznia-Hercegovinának és Szerbiának javasolt makroszintű pénzügyi támogatás mindenképpen a jó irányba tett lépés. A támogatás hatása ugyanakkor nem felel meg az igényeknek. Különösen Grúziára gondolok, amely a tervek szerint 46 millió eurót kap. Tekintettel az országot érintő valós problémákra, a gazdasági válságra és az Oroszországgal zajló háborúból eredő problémákra, amelyek jelentősen gyengítették a gazdasági fejlődés lendületét, ez a támogatás egyáltalán nem jelentős.

Szem előtt kell tartanunk, hogy az olyan országok, mint Grúzia, Örményország, Azerbajdzsán és Kazahsztán nemcsak politikai szempontból fontosak az Európai Unió számára, hanem energiabiztonsági szempontból

is stratégiai jelentőséggel bírnak. Éppen ezért ezek az országok fognak dönteni és már most is ők döntenek arról, hogy milyen lesz az Európai Uniónak nyújtott energiaforrások diverzifikációja a jövőben.

Ha ma nem támogatjuk őket pénzügyileg és politikailag, ha nem adjuk meg nekik az esélyt a fejlődésre, akkor ezt Oroszország fogja megtenni rövid időn belül, mivel ezek az országok kiemelkedően fontosak és stratégiai jelentőséggel bírnak Oroszország számára. Éppen ezért konstruktívnak és jónak tartom a Bizottság javaslatát. A pénzügyi támogatás szintje ugyanakkor meglehetősen alacsony.

Siim Kallas, a Bizottság alelnöke. – Elnök asszony, szomszédságpolitikánk képes nagymértékű pénzügyi támogatást nyújtani olyan szomszédos országok számára, amelyek bajban vannak, ezért örülök, hogy az európai parlamenti képviselők egyhangúlag támogatták ezt a bizottsági javaslatot. Minden tőlünk telhetőt megteszünk a szomszédos országok támogatása érdekében.

Egy képviselő említette, hogy eljárási részletek nem akadályozhatnak bennünket, valójában azonban az eljárásoknak biztosítaniuk kell, hogy a pénz megfelelő módon használják fel. Minden esetben egyensúlyt kell kialakítani a célkitűzések elérése és az eljárások követése között. A támogatás nyújtása során fontos az egyértelmű szabályok betartása.

Ahogy említettem, a közeljövőben látni fogjuk az ilyen jellegű támogatás keretét meghatározó keretmegállapodás létrehozásának lehetőségét, és e támogatásnyújtási keretrendszeren belül gyors támogatást tudunk biztosítani. Ez ma komoly problémát jelent: jelenleg eseti alapon döntünk, és ez rendkívül hosszú időt vesz igénybe, mint oly sok más eljárás is a nagyméretű Európai Unióban.

Ez kulcsfontosságú lesz. Lesz egy keretmegállapodás, és ezt követően lesz egy gyors döntéshozatali mechanizmus a támogatás mértékére vonatkozóan. Mindig léteznek a tagállamok által megszabott korlátok, és ez mindig is így lesz. Soha nem lesz korlátlan lehetőség az országok támogatására, ha ugyanakkor saját projektjeink számára is támogatást nyújtunk.

Vital Moreira, előadó. – (PT) Elnök asszony, szeretném megragadni a lehetőséget, hogy három végső megjegyzést tegyek.

Először, az EU szomszédos országainak nyújtott makroszintű pénzügyi támogatás két okból is indokolt: először is, lényeges politikai értéke van, hiszen az EU növeli presztízsét azáltal, hogy nehéz helyzetben lévő országoknak nyújt támogatást a jószomszédi viszony politikájával összefüggésben.

Másodszor, az EU saját érdeke is indokolja a szomszédos országok pénzügyi, társadalmi és politikai stabilitásához való hozzájárulást, amely fejlődésük és demokratikus konszolidációjuk feltétele, hiszen ez saját politikai stabilitásunknak is előfeltétele.

Második megjegyzésem, hogy a makroszintű pénzügyi támogatást mindenképpen két feltételhez kell kötni: a támogatás célja a különleges és átmeneti pénzügyi nehézségekre adott válaszlépés ezekben az országokban, és nem szolgálhatnak egyéb célt. Ezek az országok nem fordíthatják továbbá az általunk számukra odaítélt támogatást olyan célokra, amelyek nem összeegyeztethetőek az uniós segély lényegével, és a támogatás semmiképpen nem fordítható katonai kiadások növelésére.

Harmadik és egyben utolsó megjegyzésként szeretném a makroszintű pénzügyi támogatás elosztására és a szóban forgó országokkal kötött megfelelő megállapodások végrehajtására vonatkozó általános szabályozási keret fontosságát és szükségszerűségét hangsúlyozni; valamint elismeréssel és örömmel veszem tudomásul Kallas biztos úr e kérdés iránti elkötelezettségét.

Remélem, hogy a következő Bizottság majd tiszteletben tartja ezt a kötelezettségvállalást, és nemsokára megszületik egy általános rendelet a makroszintű pénzügyi támogatásról.

Miloslav Ransdorf, előadó. – (CS) Egy neves író egyszer azt mondta, hogy a balkáni államok mindig több történelmi felelősséget vettek a saját vállukra, mint amennyit elbírtak. Ugyanez mondható el a Kaukázusban élő nemzetekről is, akik több történelmet vettek vállukra, mint amennyit elbírtak. Úgy vélem tehát, hogy az Európai Uniónak le kellene vennie a vállukról valamennyi történelmi terhet. Ez nekik is, és nekünk is előnyünkre válna, mert az EU a Balkán nélkül nem teljes; és mivel a szerbek nemrégiben azzal élcelődtek, hogy egyetlen barátjuk Isten és a görögök, úgy gondolom, meg kellene mutatnunk nekik, hogy az Európai Parlamentben is vannak barátaik.

Csaba Sógor, *az előadót helyettesítve*. – Elnök asszony, mind a négy országot, amely számára ma a Bizottság makroszintű pénzügyi támogatást javasolt, súlyosan érintette a jelenlegi gazdasági és pénzügyi válság. Gazdaságuk súlyos helyzetben van, és egyértelműen megoldást kell találni a válságból való kiútra.

Grúzia esetében a vissza nem térítendő támogatás formájában javasolt 46 millió euró összegű makroszintű pénzügyi támogatás célja Grúzia fellendülésének támogatása, miután az ország súlyos gazdasági visszaesést szenvedett az Oroszországgal fennálló katonai konfliktus kitörését és a globális pénzügyi válságot követően.

Az Örményországnak nyújtott 100 millió euró előjelzések szerint azonnali hatással lesz Örményország fizetési mérlegére, és ezáltal hozzájárul a hatóságok gazdasági programjainak végrehajtásával kapcsolatos pénzügyi terhek enyhítéséhez és a költségvetési hiány finanszírozásához.

Szerbiában, akármilyen kedvezőtlenül is érintette a pénzügyi és gazdasági válság, gyorsan halad a politikai stabilizáció. Balkáni országgént potenciális uniós tagjelölt ország, amely stabilizációs és társulási megállapodást írt alá. Emiatt ezt az országot is támogatni kell.

Politikai szempontból Bosznia-Hercegovina potenciális tagjelölt ország, amely szintén stabilizációs és társulási megállapodást írt alá, és az Európai Unió érdeke az ország segítése.

Befejezésül újból hangot adnék meggyőződéseimnek, miszerint nekünk, az Európai Parlamentnek meg kell mutatnunk felelősségtudatunkat és politikai elkötelezettségünket azáltal, hogy megadjuk ezeknek az országoknak azt a makroszintű pénzügyi támogatást, amelyre most szükségük van, ahelyett, hogy erről rendes jogalkotási eljárás keretében hosszasan tárgyalnánk. A fent említett okokból az Európai Néppárt Képviselőcsoport nevében azt javaslom, hogy fogadjuk el az ezeknek az országoknak nyújtandó makroszintű pénzügyi támogatást. Kollégáim egyhangú támogatását kérem.

Elnök. A közös vitát lezárom.

A szavazásra holnap 12.00-kor kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 149. cikke)

Cristian Silviu Buşoi (ALDE), *írásban*. – (RO) Először is szeretném egyetértésemet kifejezni az Örményországnak nyújtott makroszintű pénzügyi támogatás elvével. Véleményem szerint ez a kezdeményezés az európai szomszédságpolitika része. Örményországnak, amely a pénzügyi válság miatt különösen súlyos gazdasági helyzetben van, sürgősen szüksége van erre a támogatásra, amely lehetővé tenné számára, hogy teljesítse a Nemzetközi Valutaalappal kötött készenléti megállapodásban vállalt kötelezettségeit. Örömmel veszem tudomásul a tényt, hogy az előadó felismerte a sürgető szükségletet azáltal, hogy módosítások nélküli véleményt javasolt megoldásként. Ugyanakkor az eljárási szinten megfogalmazható kifogásokkal is egyetérték. Az Európai Unió működéséről szóló szerződés 308. cikke a belső piac részeként elfogadott intézkedésekről szól, amelyeket közvetlenül nem biztosít egyetlen szerződés sem, és nem feltétlenül hasonlítanak azokhoz az intézkedésekhez, amelyeket el kell fogadni ahhoz, hogy harmadik országoknak makroszintű pénzügyi támogatást lehessen nyújtani. Véleményem szerint az intézményközi eljárásokat egyértelműen meg kell határozni annak érdekében, hogy a makroszintű pénzügyi támogatási intézkedést bármilyen időkorlát esetében alkalmazni lehessen, és így a jövőben soha ne álljon elő olyan helyzet, amikor a Parlamentnek a rendes eljárás alól kivételt kell tennie. Elfogadhatónak tartanám továbbá a Tanács részéről történő azonnali cselekvést anélkül, hogy figyelmen kívül hagynák a Parlament ilyen eljárásokban játszott szerepét.

Indrek Tarand (Verts/ALE), *írásban*. – Elégedetlenségünket szeretném kifejezni a Grúziának és Örményországnak nyújtott makroszintű pénzügyi támogatási dokumentumokra vonatkozó úgynevezett egyszerűsített eljárással kapcsolatban. Míg a Parlament korábban gyorsan kezelte a makroszintű pénzügyi támogatási dokumentumokat, a Bizottság és a Tanács lassú. Az egyszerűsített eljárás szinte kizárja a Parlamentet. Magyarozatot adnának arra, hogy a Bizottság – amely tisztában volt vele, hogy az első kifizetés már 2009 előtt esedékes volt – miért késik? A Zöldek Képviselőcsoportjában megvitattuk, hogy biztosítanunk kell, hogy a makroszintű pénzügyi támogatást nem használják fel katonai célokra, és én is ezt szeretném. Ezzel egy időben ugyanakkor a francia repülőgép-anyaahajó megérkezik Szentpétervár kikötőjébe, hogy megkösse a legnagyobb fegyverkereskedelmi üzletet, amely valaha is született Oroszország és egy uniós tagállam között. Teljesen egyértelmű, hogy Oroszország a fő oka annak, hogy Grúziának rendkívüli módon szüksége van a pénzügyi támogatásra. És azáltal, hogy a konfliktus egyik résztvevőjét arra kérjük, hogy csökkentse fegyverei számát, míg eközben ultramodern technológiát adunk el a konfliktus másik résztvevőjének, nemcsak a fekete-tengeri régió stratégiai helyzetét destabilizáljuk, hanem ennek komoly következményei lesznek a balti-tengeri régióban is.

(Az ülést 21.10-kor felfüggesztik és 21.20-kor folytatják.)

ELNÖKÖL: BUZEK ÚR

elnök

21. Az Európai Parlament eljárási szabályzatának hozzáigazítása a Lisszaboni Szerződéshez (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont a Martin úr által az Alkotmányügyi Bizottság nevében az Európai Parlament eljárási szabályzatának a Lisszaboni Szerződéshez történő hozzáigazításáról készített jelentés (2009/2062(REG)) (A7-0043/2009).

David Martin, előadó. – Elnök úr, először is köszönöm a türelmét és a jelenlétét.

Amikor 1984-ben először európai parlamenti képviselő voltam, megjegyeztem egyik akkor kollégámnak, Ken Collins skót képviselőnek, hogy azon tűnődöm, vajon rossz hivatást választottam-e, mivel úgy tűnt, a Parlament nem harap túl nagy szeletet a jogalkotás tortájából. Ken azt válaszolta, igaz, hogy a Parlamentnek nem túl erősek a fogai, ha azonban megkérdezzük bármelyik kismamát, rá fogunk jönni, hogy fogak nélkül is igen mély nyomokat lehet hagyni.

Ez a Parlament fogak nélkül is valóban mély nyomot hagyott a tekintetben, hogy élt jogalkotási konzultációs jogával. Azóta létrejött az Egységes Európai Okmány, amelynek köszönhetően az Európai Parlament csecsemőből kisgyermek lett, majd Maastricht révén tinédzserkorunkat éltük, a Nizzai és az Amszterdami Szerződéssel beléptünk a felnőttkorba, és most itt a Lisszaboni Szerződés, amely úgy gondolom, egy felnőtt parlament minden jogával felruhazza ezt a Parlamentet, és az így egyenrangúvá válik az Európai Unió bármely más demokratikus intézményével.

Nagy megtiszteltetés számomra, hogy bemutathatom azt a jelentést, amely eljárási szabályzatunkat úgy módosítja, hogy az figyelembe vegye a Lisszaboni Szerződés nyomán bennünket megillető új jogköröket.

Nagy megtiszteltetés ez, ugyanakkor, ha őszinte szeretnék lenni, kissé csalódott is vagyok, a jelentést ugyanis valójában Corbett-jelentésnek kellene hívni. A választások előtt Richard Corbett kollégám végezte a jelentéssel kapcsolatos összes komoly munkát. A Lisszabonnal kapcsolatos részek tekintetében igencsak megkönnyítette a feladatomat. Bár a jelentés egyéb szempontjait illetően nézeteltérés volt közöttünk, a lisszaboni kérdésekkel kapcsolatban Richard Corbett kitűnő munkát végzett, az én dolgom pedig igazából csak annyi volt, hogy átvegyem a stafétabotot.

A jelentés felkészít bennünket a kereskedelempolitika terén kapott új jogkörök gyakorlására, ahol mostantól a Tanáccsal együtt teljes körű jóváhagyási joggal rendelkezünk majd valamennyi kereskedelemmel kapcsolatos kérdésben, valamint a mezőgazdaság és a halászat terén érvényesülő új jogköreinkre, ahol együttdöntést kell alkalmazni. A jelentés pontosítja az Európai Bizottság kinevezésében játszott szerepünket is, új kapcsolatot teremt az Európai Parlament és a nemzeti parlamentek között, és megnyitja az utat az Európai Parlament új képviselői előtt.

E kérdések többségének tárgyalása, ahogyan azt már említettem, egyetértésben folyt. Hadd említsem meg futólag, hol alakult ki nézetkülönbség a képviselőcsoportok között, miközben azt azért hozzátenném, hogy e témakört illetően nagyszerű együttműködés jött létre a csoportok között. A fő árnyékelőadók és koordinátorok valamennyien készségesen működtek közre, egy-két területet illetően azonban nem tudunk megoldást találni.

Először is, ki legyen COSAC-ba delegált küldöttség elnöke? Az Alkotmányügyi Bizottság elnöke vagy esetleg, ahogyan most is, a Parlament alelnöke? Meglátásom szerint az alelnöknek kellene lennie; a bizottság úgy döntött, hogy az ő elnökük legyen az. A végső döntés a plenáris ülésé, meggyőződésem azonban, hogy a COSAC több mint nemzetközi kapcsolatok. Szakpolitikai ügyekkel is foglalkozik, és ez az oka annak, hogy a múltban mindig egy alelnök vezette a küldöttséget.

A nemzeti parlamentekkel való kapcsolatunk tekintetében némi nézeteltérés alakult ki a bizottságon belül azt illetően, mennyire kell belemennünk a részletekbe, és hogy a szabályok milyen mértékben írják elő a kapcsolat jellegét. Sikerült kompromisszumot kötnöm Brok úrral, aki e kérdésben igen előzékenynek bizonyult; a kompromisszum meghatároz néhány részletet, ám elegendő teret biztosít a Parlament elnöke

számára ahhoz, hogy nemzeti parlamenti kollégáival kidolgozza a nemzeti parlamentekkel való együttműködés pontos módját.

A harmadik kérdés, amelyben némi ellentmondás volt tapasztalható, a szubszidiaritás elvének kezelése volt. Viszonylag könnyedén megállapítottuk, milyen szerepet játszanak majd e tekintetben a bizottságok, és ezzel kapcsolatban konszenzusra jutottunk. Az egyetlen felmerülő aggodalom arra irányult, mi történik, ha a bizottság úgy dönt „nem, nem állapítható meg a szubszidiaritás elvének megsértése; a jogalkotás folytatódhat”? Szükség lenne-e egy biztosítékra, amelynek köszönhetően az Európai Parlament képviselői felvethetnék a kérdést itt az üléssteremben? Többekhez hasonlóan benyújtottam saját módosításomat, és e módosítások javaslata szerint, amennyiben az európai parlamenti képviselők egytizede úgy véli, hogy fennáll a szubszidiaritás megsértése, akkor az adott kérdést parlamenti vitára kell bocsátani. Véleményem szerint ez egy ésszerű biztonsági megoldás.

Az utolsó kérdés, amelyet említeni szeretnék, a megfigyelők ügye, valamint az, szükség van-e előzetes megfigyelőkre, még mielőtt a 18 új képviselő hivatalba lép. Nézetem szerint mindenképpen. A lényegi kérdés azonban az – és ebben a bizottság szintén egyetért –, vajon ezek a megfigyelők olyan személyek legyenek-e, akiket egyébként parlamenti képviselővé választottak volna. Ez hitelességünk szempontjából nélkülözhetetlen. Ha engedélyezzük a tagállamoknak, hogy kedvük szerint bárkit kinevezzenek a megfigyelői szerepre – és úgy hírlík, egyes tagállamok nemzeti képviselőket kívánnak kijelölni –, az véleményem szerint teljesen elfogadhatatlan lenne.

Befejezésképpen azt mondanám, örömmel tölt el, hogy a Parlament az e heti szavazást követően december 1-jén, a Lisszaboni Szerződés hatálybalépésének pillanatától kezdve olyan eljárási szabályokkal rendelkezik majd, amely azonnal lehetővé teszi számunkra új jogköreink gyakorlását. Ez a nyarat megelőzően az Alkotmányügyi Bizottságban tevékenykedők érdeme, ezért ismételten köszönetet mondok Richard Corbettnek az ügyben tett erőfeszítése miatt.

(Taps)

József Szájer, a PPE képviselőcsoport nevében. – (HU) Tisztelt Elnök úr, tisztelt Ház! Nagyon sokunk öröme hamarosan a Lisszaboni Szerződés életbe lép. Hosszú ideig tartott, és nem elsősorban ezen a Parlamenten múlt, hogy ilyen sokáig tartott a ratifikációja. Éppen ezért az sem a Parlamenten múlik, hogy azonnal alkalmazni lehessen az összes szabályt, amely ennek kapcsán a parlamentet megilleti.

Én azzal szeretném kezdeni, amivel az előadó az imént befejezte, vagyis azzal, hogy milyen óriási jelentősége van annak, hogy abban a pillanatban ahogyan lehetséges, gyakoroljuk is ezeket a jogokat. Hiszen a Parlament valóban nagyon jelentős mennyiségű joggal gyarapodott. A Lisszaboni Szerződés jelentős mértékben javítja a Parlament erejét, de ezen keresztül a demokrácia, az európai demokráciának állapotát segíti elő és a mi dolgunk itt, most, ebben a vitában és ezzel a jogalkotással azt garantálni, hogy ezeket a jogokat valóban gyakorolni is lehet.

Én szeretném megköszönni mind a jelentéstevő Martin úrnak, mind pedig Corbett úrnak azt a munkát, amit ezzel kapcsolatban végzett és a legfontosabb tételek, mint például a nemzeti parlamentekkel való kapcsolattartás, vagy a szubszidiaritás elvének a szigorúbb, az eddiginél lényegesen jobban körülírt gyakorlása, illetőleg komitológiai eljárások és a parlamentek az új együttműködési jogosítványai, a költségvetési eljárásnak a kérdései mind megjelennek ebben a rendszerben és ezt mindenképpen támogatjuk.

Ugyanakkor arra is ügyelni kell, és erre szeretném felhívni a figyelmet - módosító indítványok szavazása kapcsán -, hogy ne lehessen visszaélni ezekkel a jogokkal. Egy nagyon kicsi kisebbség ne élhessen vissza, ne akadályozhassa magát a jogalkotási folyamatot. Ezt rugalmasan kell megoldanunk. Láthattuk a Lisszaboni Szerződés ratifikációja során, hogy egyetlenegy ember, egyetlenegy köztársasági elnök milyen módon tudott játszani az egész rendszerrel, éppen ezért csak olyan biztosítékokat szabad beépíteni, amelyekkel nem lehet a végsőkig visszaélni. Az Európai Néppárt támogatja ezt a jelentést és a jelentéstevőknek, mind Corbett úrnak, mind pedig Martin úrnak gratulálunk.

Ramón Jáuregui Atondo, az S&D képviselőcsoport nevében.. – (ES) Elnök úr, elsőként magam is elmondanám, hogy a Szocialisták és Demokraták Progresszív Szövetsége Európai Parlamenti Képviselőcsoportja rendkívül büszke arra, hogy két barátunk és kollégánk, David Martin és Richard Corbett is meghatározó szerepet játszott e fontos reform létrejöttében. Őszinte elismeréssel adózom nekik, és bízom benne, hogy a Parlament egésze is így tesz majd.

Másodszor azt kívánom mondani, igazán jelentős lépést teszünk most, mert úgy gondolom, rendkívül nagy politikai jelentőséggel bír, hogy december 1-jén az új eljárási szabályzat az új szerződéssel együtt hatályba lép. Azt üzenjük ezzel az európai politikai rendszernek, hogy a Parlament felkészül és alkalmazkodik annak érdekében, hogy az új szerződés végrehajtásához megfelelő eszközzel rendelkezzen. Ennek az elképzelésnek nyilvánvalóan számos reform megfelel.

Mivel úgy érzem, eljött az összefoglalás ideje, annyit mondanék, hogy természetesen a jelentés egészét támogatjuk, a jelenleg még függőben lévő reformokkal és módosításokkal kapcsolatban azonban megemlítenék két olyan dolgot, amelynek véleményem szerint itt helye van.

Először is, bár az Elnökök Értekezletén némi zűrzavar keletkezett a tekintetben, milyen típusú módosításokat kellene elfogadni arra tekintettel, hogy azok a legszigorúbb értelemben véve a Lisszaboni Szerződés eredményének tekinthetők-e, úgy véljük, a Parlament elnökének kellene döntenie arról, hogy az eljárási szabályzat valamely reformja nem megfelelő. E tekintetben egyetértünk azzal, hogy az elnök legyen a döntési jog, és ezt a döntést támogatjuk majd.

Befejezésképp elmondanám, hogy az eljárási szabályzatnak egy ilyen fontos esemény alkalmával történő reformja egyhangú döntést kíván. Úgy gondolom, rendkívül kedvező lenne, ha még a szerdai szavazás előtt megállapodnánk a módosításokról, hogy a Parlament egészén belül teljes körű egyetértés alakuljon ki.

Elnök. – Tájékoztatom önöket, hogy a képviselőcsoportok képviselőinek nyilatkozatait követően ismertetni fogom a jelentésről való szavazással kapcsolatos technikai tudnivalókat.

Andrew Duff, az ALDE képviselőcsoport nevében.. – Elnök úr, az ALDE képviselőcsoportja örömmel elfogadja a Corbett-/Martin-jelentést, amely kedvező pályára állítja a Parlamentet, és lehetővé teszi számára, hogy felvállalja a szerződés hatálybalépését követően ráruházódó jelentős felelősséget. Fontos, hogy a Parlament felkészüljön az általános parlamenti szerepre – vagyis arra, hogy mostantól valamennyi szakpolitika területén hatékonyan és célszerűen kell végeznünk a munkánkat.

Egy gyors megjegyzés a nemzeti parlamentekkel szembeni bánásmódról: a szerződés igen helyesen azt javasolja, hogy javítsuk a nemzeti parlamentekkel való együttműködést, ugyanakkor e tekintetben rendkívül visszafogott: nem szól az együttműködés pontos formájáról. Éppen ezért fel kell készülnünk rá, hogy még mielőtt magunktól, saját eljárásunkon belül részletes előírásokat fogalmaznánk meg, konzultáljunk a nemzeti parlamentekkel a szerződéssel kapcsolatos megközelítésükről.

A COSAC védnöksége alatt ez idáig elvégzett kísérletek arról tanúskodnak, hogy a szubszidiaritás kérdésével kapcsolatos hozzáállást tekintve a nemzeti parlamentek közt jelentős eltérések tapasztalhatók. Úgy vélem, helyénvaló, ha az Európai Parlament elismeri az effajta különbséget, és tartózkodunk attól, hogy a dolgok jelen állása szerint hivatalosan meghatározzuk az együttműködés és a szubszidiaritási mechanizmus működésére adott válaszok pontos módját. Ettől eltekintve azonban az ALDE képviselőcsoportja maradéktalanul támogatja a benyújtott javaslatokat.

Gerald Häfner, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében.. – (DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim, a Parlament gyorsan halad, elkészíti a házi feladatát és képes a fellépésre. Ezen a ponton ezt érdemes kiemelni.

Hét évbe telt, hogy a Lisszaboni Szerződés hatályba lépjen. Esetünkben az új eljárási szabályzatnak a szerződésen alapuló elfogadása – mivel a Parlament hosszú időt szánt az eseményre való alapos felkészülésre – csupán néhány hetet vett igénybe, és az volt a célja, hogy amint a szerződés hatályba lép, azonnal az új eljárási szabályzat szerint folytathassuk működésünket.

Az eljárási szabályzatnak átfogó egyetértésen kell alapulnia. Éppen ezért főként azokkal a módosításokkal foglalkoztunk, amelyek közvetlenül kapcsolódnak az új szerződés hatálybalépéséhez. Az egyéb módosítási javaslatokat alaposabban meg kell vitatni. A Parlamentnek erre még elegendő ideje lesz. A sürgős ügyeket illetően azonban haladéktalanul intézkedni kell.

Úgy gondolom, fontos, hogy a módosításokban helyet kapjanak a szerződés egyszerűsített és rendes módosításaira vonatkozó új rendelkezések. Meglátásom szerint lényeges, hogy a nemzeti parlamentekkel folytatott együttműködés javítását célzó módosítási javaslatokat egyhangúlag támogassuk. Más szakaszokat illetően többet szeretnénk látni, különösképpen a COSAC-beli képviseletünk, tehát az Európai Parlament COSAC-beli képviselete esetében, ezt azonban később is megvitathatjuk. Most azonban üdvözlöm az elért átfogó egyetértést, és különösképpen gratulálni szeretnék az előadóknak.

Ashley Fox, az ECR képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, aggodalmamnak szeretnék hangot adni a tekintetben, hogy megakadályozták a képviselői szabályzat végrehajtására vonatkozó Brok-módosítás vitáját.

Elmar Brok arra tett javaslatot, hogy a zárt ajtók mögött ülésező Elnökség adja át felelősségi körét a nyilvánosan ülésező Parlamentnek. Úgy gondolom, választóinknak nem csak azt van joga megtudni, mennyi fizetést ítélnék meg saját magunk számára, hanem azt is, milyen egyéb juttatásokban és kedvezményekben részesülünk. Sajnálatosnak tartom, hogy ön mint elnökünk más véleményen van.

Ennél is nyugtalanítóbb, hogy egy-egy vagy talán valamennyi szavazat elvesztésétől tartva eljárási eszköz segítségével megakadályoz egy vitát. Ez demokráciaellenes és akkor, amikor mindenki az átláthatóbb és polgárok közelebb EU létrehozásáról beszél, egy ilyen intézkedés a képmutatás látszatát kelti. Ha az Európai Unió átláthatóbbá kíván válni, akkor a közterek hangoztatása helyett valódi intézkedéseket kell hoznunk ebben a kérdésben.

Egyszerűen elfogadhatatlan, hogy választóinkat úgy kezeljük, mint a gombákat, sötétben tartjuk őket, és műtrágyát szórunk rájuk. Biztosíthatom önt, uram, hogy ezt az ügyet nem lehet eltusolni, és előbb-utóbb szembe kell néznie a szavazással.

Elnök. – Azt hiszem, félreértés történt. Mindent meg lehet vitatni. E tekintetben még semmi sincs lezárva. Az első példa erre az egyperces felszólalásoké. Azonnal válaszolok önnek, ugyanis még semmi sincs lezárva, de fontos, hogy az egyes döntések sorrendjében haladjunk, figyelembe véve az Európai Parlament szabályait, és semmi mást. Ön azonban most megnyitotta ezt a vitát.

Ashley Fox, az ECR képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, meg tudná magyarázni, miért engedélyezték és tartották meg a szavazást a Brok-módosításról a bizottságon belül, és ennek ellenére miért zárták azt ki a plenáris ülés napirendjéből?

Elnök. – Ha ezt meg szeretné beszélni, közvetlenül az ülés után megtehetjük, de nem szeretném félbeszakítani a plenáris ülés vitáját.

Hans-Peter Martin (NI). – (DE) Elnök úr, a demokráciának forradalomra van szüksége. Mostanában mindig ezt mondom, és ez alkalommal észrevételem elsősorban önnek szól, elnök úr. Mit is csinál ön itt tulajdonképpen? Szükségtelenül megnehezíti mindazok életét, akik maguk is az európai eszmét vallják, alapvető meggyőződésük miatt azonban egyetlen párthoz sem kívánnak csatlakozni, és ezzel maga alatt vágja a fát.

Mire utalok ezzel? A 192. cikk (1) bekezdésére. Azt a rendelkezést, amely kimondja, hogy a képviselőcsoportok koordinátort választhatnak, kerülőúton elfogadtatták, és sokan észre sem vették. Korábban, elnök úr, mindig szerepelt a következő kiegészítés: „a vonatkozó rendelkezések értelem szerűen alkalmazandók a független képviselőkre is”. Ez az értelmezés immár nem érvényes. Levélben megkerestem önt. Két hónappal később adott rá választ, és csupán megismételte a bekezdést. Kérem, olvassa el még egyszer a leveletem. Kérem, értse meg, nem sok választja el attól, hogy a Parlamentet, amelyet elvben támogatok, kettős mércét alkalmazó Parlamentté tegye. Személyes háttérét figyelembe véve hogy tehet ilyet? Mi, független képviselők így ugyanis nem jutunk hozzá időben a megfelelő információkhoz, és nem vehetünk részt aktívan a jelentésekkel és hasonló ügyekkel kapcsolatos döntéshozatalban. E tekintetben az eljárási szabályzatot módosítani kell.

Tudni szeretném továbbá, hogy miután a jobb oldali radikálisok éppen azért szavazták ki Corbett urat, mert ő is hasonló módon járt el, miért ülhet mégis ma itt a plenáris ülésen, szinte mintegy felügyelői szerepben? Ez a Parlament kettős mércével mér. Kénytelenek leszünk panaszt benyújtani, jóllehet nagyon szeretném elkerülni ezt az eljárásmódot.

Elnök. – Köszönöm. Mint ön is tudja, az imént felvetett kérdéstről még tárgyalás folyik, ezért arra szeretném kérni, ne vonjon le elhamarkodott következtetéseket. Igyekszünk megoldást találni a kérdésre, de mint ön is tudja, a független képviselők csoportja nem javasolt jelöltet, ezért bizonyos munkafolyamatokban nem vehet részt. Nincs olyan jelöltjük, amely valamennyi független képviselő számára elfogadható lenne. Mindazonáltal meg fogjuk oldani a problémát.

Az Elnökök Értekezlete úgy határozott, hogy a Martin-jelentésről tartott szerdai szavazás során a jelentésnek a Lisszaboni Szerződéshez nem kapcsolódó részeitől nem szavazunk, mert ezeket átfogóbb módon meg kell vitatni. Ennek az az oka, hogy biztosítani szeretnénk a szavazás szerdai lebonyolítását, valamint hogy a Lisszaboni Szerződés végrehajtásával összefüggő kérdésekben mindenképpen szavazni szeretnénk. Az Elnökök Értekezlete így döntött, nekünk pedig végre kell hajtánunk ezt a döntést.

David Martin (S&D). – Elnök úr, természetesen megértem és támogatom az ön döntését, de nem szeretnénk – és úgy gondolom, ennek talán már láthattuk is némi jelét –, hogy szerdán, amikor a Tisztelt Ház szabályzata szempontjából ilyen fontos lépésről kell majd szavaznunk, a Parlamenthez illetlen civakodás alakuljon ki.

Arra kérném, hogy holnap valamennyi érintett személy részére juttassa el azokat a módosításokat, amelyek megítélése szerint nem tartoznak „Lisszabon”-hoz – illetve ennek megfelelően azokat is, amelyek a Lisszaboni Szerződésre vonatkoznak – annak érdekében, hogy ezt tisztázhassuk, hogy a szerdai szavazáshoz egyértelmű lista álljon rendelkezésre, és szerdán semmiféle vita ne legyen ebből.

Elnök. – Természetesen ezt szándékozom tenni, ugyanakkor találkozni kívántam még Casini úrral és több más személlyel is, hogy először áttekintsék a listát. Előadói minőségében a listát személyesen önnek is meg szerettem volna mutatni, erre azonban még nem nyílt módom, ön ugyanis korábban nem volt itt. Ez csupán technikai kérdés, nem több.

Íñigo Méndez de Vigo (PPE). – (ES) Elnök úr, engem is aggasztott az előadó által kifejtett probléma. Úgy gondolom, annak érdekében, hogy e fontos jelentésről tartott szerdai szavazást megfelelően le lehessen bonyolítani, előre tisztában kell lennünk azzal, mely módosításokat tartja elfogadhatatlannak.

Elfogadom tehát az imént hallottakat, és holnap számítunk ezeknek a listájára.

Elnök. – A lista elkészítése a parlamenti szolgálatok feladata volt, és csupán két órával ezelőtt kaptam meg. Ennek megfelelően tehát még teljesen új, és azonnal meg fogom osztani önökkel.

Carlo Casini (PPE). – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, természetesen tiszteletben kell tartanunk az ön döntéseit, meglátásom szerint azonban bizonyos módosításokkal kapcsolatban fenntartások élnek, mégpedig amiatt, hogy azok nem kapcsolódnak közvetlenül a Lisszaboni Szerződéshez.

Elképzelhető, hogy tévedek, de számomra úgy tűnik, mostanáig az Alkotmányügyi Bizottság általános jogkörrel rendelkező jogszabályi módosításokra vonatkozó javaslatát tekintetében. Javaslatot tehet képviselők egy csoportja vagy egyes képviselők kérésére, illetve saját kezdeményezésre.

Éppen ezért az a tény, hogy az eljárási szabályzatnak a Lisszaboni Szerződés szerinti átfogóbb reformja keretében megragadták az alkalmat néhány – köztük egyéb szempontokat is érintő – kiigazítás meghozatalára, véleményem szerint nem tekinthető elfogadhatatlannak – már csak azért sem, mivel jó néhány módosítás célja az, hogy a Lisszaboni Szerződés szelleme az eljárási szabályzatban is tükröződjön; ezt esetenként a technikai vagy tartalmi módon bennük megjelenő szabályok révén, de sokkal gyakrabban a szerződés szellemiségére való hivatkozással érik el. Elég, ha a Parlament szerepére gondolunk, amely a Tanáccsal szemben megerősödött, és amelyet ugyanakkor a Parlamenten belüli intézmények közötti kapcsolatok tekintetében az eljárási szabályzat is megerősít. Természetesen tiszteletben kell tartanunk az ön döntéseit, elnök úr, de úgy éreztem, hogy ezeket az észrevételeket közölnöm kell.

Csaba Sándor Tabajdi (S&D). – (HU) Elnök úr! A most kialakult vita is pontosan tükrözi azt a helyzetet, hogy az Európai Unió történetében és az Európai Parlament történetében egy olyan súlyú reform megy végbe, amelyet vélhetőleg nem fogunk tudni egyetlen jelentéssel elintézni. Én egyidejűleg gratulálok Martin és Corbett uraknak és azoknak, akik részt vettek ebben a vitában, ugyanakkor számos olyan dolog van, amely jogilag a jövőben is tisztázásra vár.

Hadd mondjak el egyetlen példát. Nagyon örülök, hogy a Parlament az Alapjogi Charta mellett egyértelműen letette a garast, egyértelműen támogatja, de tudjuk jól, hogy éppen az Alapjogi Chartánál több ország derogációt kért és az Alapjogi Chartánál is vannak olyan kérdések és tisztázatlan problémák - például a holnap este megvitatandó nyelvi jogok kérdése -, amelyről bizony eddig az európai biztosok azt mondták, hogy ez nem része a közösségi jognak.

Tehát bizony nekünk nagyon pontosan tisztázni kell, hogy a Lisszaboni Szerződéssel és az Alapjogi Chartával a közösségi jognak pontosan mely elemei azok, amelyekre joga van mind a Bizottságnak mind a Parlamentnek reagálni, mert ez elkerülhető lesz akkor a jövőben, hogy olyan fontos problémák mint például a szlovákiai nyelvtörvény ügye Barrot biztos úr vagy Leonard Orban ne mondja azt, hogy ez nem közösségi kompetencia.

Diane Dodds (NI). – Elnök úr, demokratiként állok ön előtt. Demokratikus – e Parlament valamennyi választott képviselőjének mandátumához hasonló – mandátummal rendelkező személyként.

Ezenfelül az Egyesült Királyság olyan országának vagy olyan régiójának lakosaként állok itt, amely sokat szenvedett az olyanok miatt, akik megpróbálták tönkretenni a demokratikus politikát. Éppen ezért komoly elvárások élnek bennem arra vonatkozóan, hogyan kezeli majd e Parlament a demokráciát.

Mindennek ellenére első demokratikusan megválasztott európai parlamenti képviselői megbízatásom idején máris azt kell látnom, hogy kizárnak a koordinátorok találkozóiról, és nincs szavam az Elnökök Értekezletén.

Ezek a kérdések kétségtelenül tárgyalás alatt állnak – és mindenképpen nagy örömmre szolgál, hogy igyekeznek megoldani ezeket a problémákat. Fokozottan kérném azonban, elnök úr, hogy mihamarabb zárja le ezeket a kérdéseket, mert elengedhetetlen, hogy tiszteletben tartsák a Parlament demokratikus mandátumát. Arra kérném továbbá, elnök úr, hogy tartson megbeszélést a demokrata és az ügyben előrelépni kívánó független képviselőkkel.

Elmar Brok (PPE). – (DE) Elnök úr, gratulálni szeretnék Martin úrnak a jelentésében foglaltakhoz, mivel olyan kérdésekről van szó, amelyekben egyetértés született, és amelyeket feltétlenül meg kell oldani. Ugyanakkor azt is el kell mondani, hogy a Lisszaboni Szerződésnek köszönhetően az Európai Parlament teljes körűen demokratikus, egyenlő jogokat élvező intézménnyé vált. Itt az ideje, hogy a Parlament felidézze, kik is ennek az intézménynek a meghatározó szereplői, akik nem mások, mint az egyes képviselők, a parlamenti bizottságok és a képviselőcsoportok.

Véleményem szerint túl sok jel mutat arra, hogy a döntéseket az Elnökök Értekezlete és az Elnökség hozza. Arra utaló jeleket is felfedezni vélek, hogy meg kívánják akadályozni, hogy a bizottságok közvetlenül és saját kezdeményezésre dolgozhassanak együtt a nemzeti parlamentek bizottságaival; ehelyett a folyamat során bürokratikus karikákon kellene átugrálniuk.

Felfigyeltem rá, hogy a nemzeti parlamenti bizottságok elnökeinek találkozóin az Európai Parlament bizottságainak nem az elnökei, hanem az alelnökei vesznek részt. Az európai parlamenti képviselők jogainak tekintetében, ha egy bizottság javaslatokat nyújt be a plenáris ülésnek döntéshozatalra, nem a parlamenti szolgálatok vagy egyéb szervek feladata eldönteni, vajon e javaslatok helyesek vagy helytelenek. Erről maguknak a képviselőknek kell határozniuk. Ha a javaslatok nem megfelelőek, a többség nem fogja támogatni azokat.

Egyértelmű, hogy sokan attól tartanak, a képviselőknek majd karrierjük szempontjából hátrányos döntéseket kell hozniuk, ezért meg kell védeni őket saját maguktól. Csak így tudom értelmezni azokat a javaslatokat, amelyek nyilvánvalóan a Parlament és az egyes képviselők jogainak korlátozására törekednek. Úgy érzem, hogy a Birodalom most visszavág.

Roberto Gualtieri (S&D). – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, a Martin-jelentés elfogadásával az Európai Parlament teljesítette azt a feladatot, amely a Lisszaboni Szerződés küszöbön álló hatálybalépése nyomán elkerülhetetlen volt. Mindezt egy pontosan és precízen megfogalmazott szöveg révén tette, amely beépíti azokat a fontos módosításokat eljárási szabályzatunkba, amelyeket az új szerződés az Európai Parlamentnek a jogalkotási folyamatban játszott fontosabb szerepére, a költségvetési eljárásra és az Európai Unió átfogó intézményi egyensúlyára vonatkozóan bevezet.

Ezen újítások közül örömmel említem azokat, amelyek a szerződések felülvizsgálatával és a Parlamentnek a javaslatok benyújtásában játszott szerepével kapcsolatosak, illetve a nemzeti parlamentek szerepét érintő változtatásokat is, amelyek különleges felelősséggel ruházzák fel a Parlamentet: azzal, hogy e megnövekedett jelentőséget az európai integráció demokratikus legitimitásának forrassává tegye, és ne bürokratikus akadályt képezzen belőle.

A jelentés által megoldandó feladathoz nem közvetlenül kapcsolódó módosítások kérdését illetően az elnök úr helyes döntést hozott, hiszen később lesz még idő arra, hogy következetesebb és szisztematikusabb módon tárgyaljunk arról, végrehajtsuk-e az eljárási szabályzat átfogóbb felülvizsgálatát.

Továbbra is tény, hogy míg bizonyos elemek kizárhatók az Alkotmányügyi Bizottság által elvégzendő feladatok köréből, más elemek esetében hasznos lenne, ha bekerülnének ebbe a körbe. Itt annak a módosításnak a fontosságára utalok, amely hangsúlyozza, hogyan kell eljárni a megfigyelők kérdésében, figyelembe véve, hogy ezek a megfigyelők azon fő jelöltek közül választhatók ki, akik az európai parlamenti választásokon nem jártak sikerrel.

Paulo Rangel (PPE). – (PT) Elnök úr, először is gratulálni szeretnék az előadónak, különösképpen Martin és Corbett úrnak, és elmondanám, hogy az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) Képviselőcsoportjának tagjaként elsősorban az eljárási szabályzatra vonatkozó módosítási javaslatok aggasztanak.

Rá szeretnék mutatni, hogy meglátásom szerint mi a legfontosabb tétel, amelyről a mai este folyamán még nem esett szó: ez a nemzeti parlamentekkel foglalkozó pont.

Az, hogy a Parlament demokratikus szempontból megerősödött, egyértelműen az eljárási szabályzatnak és a Lisszaboni Szerződésnek köszönhető, az európai demokrácia ugyanakkor a nemzeti parlamentek között fennálló kapcsolatok eredménye is.

Az eljárási szabályzatra vonatkozó javaslat célja az, hogy jogilag is létrehozza a törvényes demokrácia e két formáját, és ezáltal megerősítse a demokráciát. Egy részről létezik egy olyan demokrácia, amelynek alapját az Európai Parlament eszközei, ellenőrzési eszközei és jogalkotói szerepe képezi, más részről pedig létezik a nemzeti parlamentek közötti, egyéb eszközök révén megvalósuló demokratikus együttműködés.

Éppen ezért teljes mértékben támogatom a javaslatokat. Nem értek egyet Duff úrral abban, hogy későbbre kellene halasztanunk a nemzeti parlamentekkel való kapcsolatok kialakítását. Úgy gondolom, hogy a Lisszaboni Szerződés fényében azonnal léphetünk, és rendkívül fontos, hogy így is tegyünk.

Hozzátenném még, hogy támogatom kollégáim, Szájer úr és Brok úr javaslatait is az Európai Üggyel Foglalkozó Bizottságok Konferenciáján (COSAC) való képviselést illetően, és végezetül maradéktalanul egyetértek a kollégám, Brok úr és más képviselők által tett azon észrevétellel, amely szerint a Parlament és képviselői elsőbbséget élveznek a parlamenti szolgálatokkal szemben.

Mario Mauro (PPE). – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, intézményeink, az európai intézmények jellege tényleges átalakuláson megy keresztül. A közösségi gépezet megfelelő működése a közeljövőben attól függ majd, hogy a Parlamenten mint intézményen belül rendelkezünk-e politikai rátermettséggel, és képesek vagyunk-e a lehető legrövidebb idő alatt felvértezni magunkat jogalkotási eszközökkel: olyan eszközökkel, amelyek lehetővé teszik számunkra, hogy éljünk a Lisszaboni Szerződés által biztosított lehetőségek széles körével.

Éppen ezért úgy gondolom, hogy paradox módon valójában az Európai Unió központi és szubszidiaritási dimenziójának erősítéséről egyaránt gondoskodni kell. Ez jövőnk szempontjából döntő jelentőséggel bír, annál is inkább, mivel ebben a szakaszban nem vettük kellően figyelembe az egyes polgárokat, más szóval a politika létjogosultságának alapját.

Hadd fejtsem ki, mire is gondolok. A harmonizáció elért szintje kielégítőnek mondható; Európa sokat jelent polgáraink életében. Mindazonáltal az Európai Unió és a tagállamok gyakran ahelyett, hogy az egyes embereket, a családokat és mindenki mást helyeztek volna a politika középpontjába, a szubszidiaritást az intézmények érdekeinek érvényesítésére használták fel.

Ezért a szubszidiaritás elvének biztosítása, ahogyan arról az Európai Unió alapjogi chartája is rendelkezik, fontosabb, mint valaha. Ellenőrző rendszerre van szükség, amely biztosítja, hogy a Parlamenthez benyújtott jogalkotási javaslatokat ténylegesen kiértékelik, különösképpen a szubszidiaritás elvének tiszteletben tartása tekintetében. Ez valódi kezdet lehetne olyan intézmények számára, amelyek védik, nem pedig előírják a polgárok életét.

Íñigo Méndez de Vigo (PPE). – (ES) Elnök úr, visszatérnék a módosítások elfogadhatóságának kérdésére, amelyre korábban utalt.

A 157. cikk (3) bekezdése értelmében erről ön dönt, de arra kérném, elnök úr, fontolja meg Casini úrnak, az Alkotmányügyi Bizottság elnökének bölcs szavait. Nem hiszem, hogy rábízható a parlamenti szolgálatokra, hogy ők határozzák meg, mely módosítások kapcsolódnak a Lisszaboni Szerződéshez, és melyek nem. A Parlamentnek ezenfelül szuverén joga eldönteni, hogy egy adott módosítás szükséges-e vagy sem, most, amikor – mint azt sokaktól hallhattuk – új szakasz kezdődik.

Arra kérném ezért, elnök úr, hogy az eljárási szabályzat által önre ruházott tekintélyes hatáskörrel mértéktartón, és szokásos megfontoltságával éljen. Remélem, hogy helyes döntést hoz, és valamennyien tanúi lehetünk ennek.

David Martin, előadó. – Elnök úr, köszönetet mondok a vitában felszólaló valamennyi kollégámnak. Reagálni szeretnék a Méndez de Vigo úr által tett kijelentésre.

Casini úr igen bölcsen szólt, mint teszi azt gyakran e kérdésekben, arról, hogy vannak olyan módosítások, amelyeknek semmi közük a Lisszaboni Szerződéshez. Míg számomra nem okozott volna problémát, ha

néhányukat a Parlament megszavazza, szavazás előtt talán valóban méltányosabb önálló, teljes körű és őszinte vitát folytatni e kérdésekről.

Ugyanakkor tisztázni szeretném, hogy a képviselők szabadon nyújthatnak be javaslatokat, például olyanokat, amilyenekről Fox úr beszélt, és amelyek megfosztanák az Elnökséget a képviselői szabályzat végrehajtásával kapcsolatos bizonyos jogaiktól. Ez, úgy vélem, nem lenne helyes, ám semmi sem tartja vissza a képviselőket attól, hogy a későbbiekben ezt a kérdést parlamenti vitára terjesszék elő.

Más módosítások, például a nemzeti parlamentek szerepéről szólók esetében elképzelhető, hogy szigorú értelemben véve ezek nem lisszaboni módosítások, Casini úrnak azonban teljesen igaza van abban, hogy a Lisszaboni Szerződés végrehajtásának szelleméhez kötődnek, mivel a Lisszaboni Szerződés nyomán módosul a nemzeti parlamentekkel fenntartott kapcsolatunk jellege.

Arra kérném ezért, hogy e módosításokat bölcs belátással nyilvánítsa elfogadhatónak, az Elnökség működésével kapcsolatos – a bizottsági alelnökök számát érintő stb. – javaslatokról azonban jelentse ki, hogy egyértelműen nem tartoznak a lisszaboni kérdéshez, és ezért ki kell hagyni őket az e heti szavazásból.

Elnök. – A vitát lezárom.

A szavazásra 2009. november 25-én, szerdán kerül sor.

22. A következő ülésnap napirendje: lásd a jegyzőkönyvet

23. Az ülés berekesztése

(Az ülést 22.00-kor berekesztik)